

YEDİVEREN

DENEME-HİKÂYE-ŞİİR

Yayına Hazırlayan
Sezaver Çapcı Sipahi

Filiz Grubu
Ankara

Türkiye Yazarlar Birliği Yayınları - 133

Yayın Yönetmeni
Mehmet Tuğrul - Zeynep Türksoy İlhan

Tasarım & Mizanpaj
Songül Öz

Basım Yeri
Golden Kağıt Reklam Matbaacılık San. Tic.Ltd. Şti.
Gersan Sanayi Sitesi Batı Sitesi Mah. 2308. Sokak
No: 20-22 Yenimahalle- ANKARA
bilimvesanatyayinlari@gmail.com
Sertifika No: 49993

Birinci Basım
Mayıs 2024, Ankara

ISBN: 978-605-7912-43-5

TAKDİM

Milletlerin beşerî hayatları, tarihî birikimleri, ilim, fikir ve duygu dünyaları; kültür, sanat ve edebiyat insanlarının eserleri üzerinden yükselir. Son yüzyılda ülkemizde; İstiklâl Şairimiz Mehmet Akif Ersoy başta olmak üzere, Peyami Safa, Yahya Kemal Beyatlı, Halide Edip, Ahmet Hamdi Tanpınar, Halide Nusret, Nurettin Topçu, Samiha Ayverdi, Necip Fazıl Kısakürek, Nazım Hikmet, Sabahattin Ali, Erdem Bayazıt, Cahit Zarifoğlu, Erol Güngör, Tanık Buğra, Adalet Ağaoğlu, Sezai Karakoç, Rasim Özdenören, Mustafa Kutlu ve D. Mehmet Doğan gibi mütefekkir kültür insanlarımız, edebiyatçılarımız yetişmiştir. Nesillerin hayata bakışlarının teşekkülünde, bir medeniyet bilincinin oluşumunda, Türkiye'nin yetiştirdiği bu yazarların ve eserlerinin kuşkusuz çok büyük payları vardır. Ülkemizin bu isimlere yeni isimler ekleme mecburiyeti bulunmaktadır.

Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi ve Türkiye Yazarlar Birliği'nin desteği ile Ankara'da eğitim gören, okumaya, yazmaya meraklı lise öğrencilerinin nitelikli birer okur-yazar olmaları yolunda onlara belirli bir program ve müfredat dâhilinde katkı sunmayı hedeflediğimiz projede eğitim süreçleri başarıyla tamamlandı ve proje, üçüncü yılını doldurdu. Bundan mutluluk duyuyorum.

Günümüzün önemli yazar ve şairlerinin yazar adayları ile bir araya geldikleri söyleşilerde, gençlerimize yazmak için okumanın önemi ve Türkçe sevgisi anlatıldı. Yazma süreci, kurgu oluşturma becerileri, metin yazma teknikleri, dil bilgisi kuralları başta olmak üzere öğrencilerimizin yazma ve düşünme kabiliyetlerini geliştirmeye yönelik eğitimler verildi, nitelikli okumaya ve yazmaya dair tecrübe paylaşımlarında bulunuldu.

Bu noktada düşüncelerimizden birisi de ülkemizin edebiyat alanındaki ivmesinin yükselmesini sağlayacak nitelikli edebiyat ilgilileri yetiştirme, edebiyat alanını doğru şekilde gençlerimize tanıtmaya ve gençlerimizi yakından ilgi duydukları edebiyat sahasına en doğru şekilde dâhil etmek suretiyle katkıda bulunabilme çabası oldu.

Edebiyat konusunda yetenekli ve yazar olmaya istekli bu öğrencilerimizin yazma uğraşları yalnızca hobi olarak kalsın da istemiyoruz. Amacımız; devraldığımız kadim medeniyetimizin izlerini, kültürel mirasımızdan soluyan bir ruhla sanatımızı, dilimizi, gelenek ve göreneklerimizi, folklorumuzu gençlerimize tanıtarak onları edebiyat çınarlarımızın eserleriyle, tecrübeleriyle buluşturmak ve bizzat kendilerinin de yazmaları için imkânlar hazırlamaktır.

Bilge Yazarlar projesinden bu vesileyle memnuniyet duyduğumu ifade etmek istiyorum. Tohum, Filiz ve Fidan olarak gruplandırılan genç yazar adaylarımızın yazmaya ilişkin çok istidatlı olduklarını gördüm. Yazdıkları eserlerle bunu gösterdiklerine inanıyorum.

Genç yazar adaylarımızın okuma ve yazma becerilerini geliştirmelerinde görev alan, rehberlik eden, telif eserleriyle proje kulliyatımıza katkıda bulunan öğretmenlerimize, şairlerimize ve yazarlarımıza; projemize destek veren Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi'ne ve Türkiye Yazarlar Birliği'ne teşekkür ediyorum.

Vasip ŞAHİN
Ankara Valisi

SUNUŞ

İnsanlığın en büyük buluşlarından biri, yazının icat edilmesidir. Çivi yazıları ile başlayıp gelişen yazılı metinler, tarihin akışını değiştirmiş; felsefenin, bilimin, sanatın ve sonuçta medeniyetlerin gelişiminde en büyük etkenlerden birisi olmuştur.

İnsan, fıtratı itibarıyla iz bırakmayı ve bu izi kalıcı kılmayı arzu ediyor. Tecrübelerinin ve birikiminin bir varoluş işareti olarak kaydedilmesinin yollarını arıyor. Bu yollar sanatta keşif oluyor. Resimle, yazıyla, işaretlerle izini bırakmanın bir yolunu buluyor insan. Sanat ve yazı ise edebiyatta buluşuyor.

Bu itibarla yazılı anlatımın zemin bulup üzerinde yükseldiği alan edebiyattır. Yüzyıllardır edebiyatın her dalında eserler verilmiş, önemli yazar ve düşünürler sayesinde hikâye, roman, masal, deneme, mektup, şiir ve destanlar, dünyanın her tarafında hem yaygınlaşmış hem de bu nitelikli metinler sayesinde zengin bir edebiyat arşivimiz oluşmuştur.

Yazarak da konuşuruz, diyenlerin; söyleyecek bir sözü, bir felsefesi, hayata bir bakış açısı olanların “Ben varım ve buradayım.” diye seslenmesinin bir ifadesi olan yazı; duygulandırır, eğlendirir, düşündürür, öğretir, duyurur, bilgilendirir. Dahası tüm bunları yayar, yarına taşır, kalıcı kılar.

Peki, yazarlık öğretilip öğrenilebilir midir? Bence yazarlık, bir açıdan öğretilip öğrenilebilirdir; göstergesi de BİLGE Yazarlar'dır. Bunu, en iyi Ankara'da "BİLGE Yazarlar" projemize dâhil olan öğrencilerimiz, şairlerimiz ve yazarlarımız bilirler çünkü bu işi biz-zat tecrübe ettiler.

Ankara Valiliği koordinatörlüğünde Türkiye Yazarlar Birliğinin katkılarıyla hayata geçirilen "BİLGE Yazarlar" projesi, Ankara'daki lise öğrencilerinden okuma yazmaya meraklı gençlerin yazma becerilerinin geliştirilmesi ve yetenekli kalemlerin keşfedilmesi amacıyla düzenlenen üç boyutlu bir projeydi ve her aşamasında da güzel başarılarla imza atıldı. Projemizin her üç merhalesinde yer alan öğrencilerimiz, kendi eserlerini hazırladı. Bu kitapta yer alan eserleriyle edebiyat dünyamızda yer alabilecek güçlü birer şair ve yazar adayı olduklarını gösterdiklerine inanıyorum.

Kültürün, sanatın ve edebiyatın derleme, toplama ve bir araya getirme gücü var. Bu güçten ülke olarak istifade etmenin yollarını ve imkânlarını bulmamız gerekiyor. Açıkçası gerçekleştirdiğimiz "BİLGE Yazarlar" projesi böylesi imkânların varlığından bizi haberdar ediyor. Biz bu proje ile kültürün, sanatın ve edebiyatın farklı alanlarından ve farklı kuşaklardan birçok kişinin aynı güzel amaç uğruna severek ve isteyerek nasıl bir araya geldiğine şahit olduk.

"BİLGE Yazarlar" projesinin başarıyla tamamlanmasında büyük emeği olanlar var. Başta kültüre, sanata, edebiyata büyük önem veren Ankara Valimiz Sayın Vasip Şahin olmak üzere Ankara Valiliği AB ve Dış İlişkiler Bürosunun değerli çalışanlarına, projedeki öğretmenlerimize, öğrencilerimize, velilerimize, TYB Genel Başkan Yardımcısı Doç. Dr. Muhammet Enes Kala'ya ve TYB Yönetim Kurulu Üyesi Dr. Öğr. Üyesi Mehmet Tuğrul'a, projede emeği geçen herkese teşekkür ediyorum.

Prof. Dr. Musa Kâzım ARICAN
Türkiye Yazarlar Birliği Genel Başkanı

İÇİNDEKİLER

TAKDİM	3
SUNUŞ	5
DENEME	11
Deniz Bulut En Belirsiz Mevsim	13
Fatma İrem Şenyayla Aidiyet Sancısı	14
Livânur Güneş Kavanoz Çiçeği	16
Mustafa Enes Yazıcı Ebedî Vatanım	17
Nisanaz Tan İnsanlar	19
Nisanur Öçal Türk'ün Hazinesi	21
Rüveyda Hanelçi Hapsedilmiş Vedalar	24
Seher Bölükbaş Sevgi ve Sevgisizlik Adına	26
Sena Kağnıcı Solmayan Manolyalar	28
Sima Kırıköz Bakmak ve Görmek Üzerine	30
HİKÂYE	33
Aleyna Nur Tekin Söğüt Ağacı	35
Ayberk Canbay Sahneleme	39
Ayfer Akyıldız Kind's	42

Ayşe Nur Susuzlu Onlar da Ağlar	48
Berra Gürdamur Babamdan Kalan Miras	51
Berra Nur Aysel Vedalar ve Kavuşmalar	52
Dide Sevinç Hakikat Kaldırımları	55
Dilem Kalıç Hızlı Adımlar	59
Duru Yıldırım Sahne Boş Kalmaz	63
Ebrar Güneş Kanburoğlu Hendekler	71
Elif Ceylin Koçyiğit Duyguların Büyüsü	73
Elif Leyla Aktaş Beyaz Hırsız	77
Elif Perçin Sızı	83
Emine Naz Sezen Frezya	86
Esmâ Nur Akdemir Veda Laleleri	89
Eylül Kepenek Parapsikoloji	92
Eylül Tanem Sezen Ana	96
Gülsüm Demirer Hurda Zaman	99
Halise Şevval Aydemir Buse	104
Hasibe Sena Doğramacı Samimiyet Çiçeği	107
İrem Karaçor Ophelia	117
İrem Yardımcı Beyaz Cam	121
Medine Özalp İlk Buluşma	132
Mina Nur Varlı Şarkı	135
Muhammet Enes Enenler Misafir Takımları	143
Nehir Dönmez İnci Tanesi	146
Rumeysa Zeynep Erdoğan Vaveyla'nın Evi	150
Sedef Zümra Arslan Ölümsüz Seveda	153
Sudenaz Deniz Turuncu İlaçlar	157
Tahir Tuna Kavak Ergün Han Oğlu Bayülgen	162
Yusuf Eren Güngör Avare	169
Zehra Yemenoğlu Fırça	172

ŞİİR	177
Ayşe Reyhan Ersen Üşüme	179
Azranur Aydın Bekliyoruz	181
Betül Bozer Uykusuz Rüyalarda	182
Diyar Çayır Sensedim	183
Hubeyb Bozkurt Dervişan	184
Meryem Çınar İrtihal	186
Nehir Şahin Çocuk Çocukken	188
Nermin Çetemen Yalnızlık	189
Neva Irmak Öztoprak İstiklal'in Yokuşları	190
Nisanur Öçal Kar Taneleri ve Çiller	192
Recep Demir Yankı	194
Tayyip İbrahim Yıldız Bir Orta Doğu Bahsi	195
Zeynep Yılmaz Gönülyüzü	197

DENEME

EN BELİRSİZ MEVSİM

Deniz BULUT

İlkbahar mevsimi, dört mevsim arasında en belirsiz olanı gibi gelir bana. Bu bu mevsimin diğerleri gibi öne çıkan bir tarafı, duygusu yok gibi hissediyorum. Örnek vermek gerekirse yaz geldi mi bir rüya başlar âdeta çünkü mutluluk verici hadiseler, yeni bir uğraş, bir macera arayışı bu mevsimde başlar ve son bulur hep. Sonbahar ise kasvet ve hüznün doludur, yaprak döken ağaçlar, karanlık ve yağmurlu hava insanın iç huzurunu bozmaya yeter. Kış ise bir çeşit yeniden doğuştur iyisiyle kötüsüyle bir yıl biter, yenisi başlar. Peki bunca dönemin arasında bahar neden belirsizdir? Bir benzetmeyle bu konuya açıklık getirecek olursak ilkbahar, mevsimlerin bulunduğu bir ailedeki en küçük çocuktur. Büyük kardeşleri gibi kimi zaman huzurlu, kimi zaman dehşet verici olmak ister. Bu yüzden ki hepsinin en önemli parçalarını içinde barındırır. Örneğin kışı henüz atlattığımız mart ayı bize kışın daha bitmediğini, yeni bir yılın daha başında olduğumuzu hatırlatır. Takip eden günlerde yaşanan bahar yağmurları bize anlık hüznün verir ancak yağmurdan sonra karşılaştığımız doğal manzaralar bizi büyüler. Günler böyle geçerken bir bakmışız ki mayıs ayı çıkagelmiş. Bahardaki en mutlu zamanımız da budur çünkü çok sevdiğimiz yaz mevsiminden parçalar bu ayda görülmeye başlar. Yani bahar mevsimi için dört mevsimin içindeki en özeli olduğu söylenebilir çünkü hüznü, mutluluğu, kasveti ve huzuru bu mevsimde bir arada görürüz, o aslında bütün mevsimlerin birleşimidir.

AİDİYET SANCISI

Fatma İrem ŞENYAYLA

Seni bu dünyada en çok kim tanıyor? Gece neleri düşünerek uyuduğuna, sabah uyanırken bulduğun nedene, gününün umutlarına ve gecenin yalnızlıklarına kim aşına? Kim biliyor düşününce içinin titrediği şeyleri? Düşünüyorum da çoğumuz böylesine derinden bir bağ kurmuyor kimseyle veya hiçbir yerle gibi geliyor bana. İçimizin kilitli sandıklarını açmaya çok korkuyoruz. Bu korkunun temelinde ne var? Bilinirsek ya da çok derinden bilirse birileri bizi, acıtmaları da o denli kolay olur diye mi ürperiyoruz yoksa bağ kurarsak ait oluruz diye mi?

Bazılarımızın en büyük sorgusudur neden ait hissedemediği. Bütün yokuşları çıkarken veya duraklarda dinlenirken mütemadiyen düşünür bunu. Acaba şu kocaman dünyaya bir ben neden sığamıyorum der, neden evim diyemiyorum hiçbir yere? Aidiyet sancısı bu noktada sarıp sarmalar benliğini, kolunu çekse bacağından yakalar. En kötüsü de bir türlü nedenini bulamadığı her sorunun, gündün güne uykusunu kaçırarak kadar güçlenmesidir.

İzin vermedim bir duygunun böyle güçlü olmasına, daha çok düşündüm ben de. En sonunda kendi nedenimi Can Yücel'in *Bağlanmayacaksın* şiirinde buldum. Benim sorgumun nedeni, cevabı bulmaktan çok ait hissedebilmektir ama Can Yücel, ait olma zaten, diyor gibiydi: *İlle de bir şeye ait olacaksın, renklere ait olacaksın. / Mesela*

turuncuya ya da pembeye. “Renklere nasıl ait olunur?” demedim, kırmızıyı seçtim. Sadece çok az rengin yanına yakışan, kendi başına buyruk, varlığıyla iddialı başka bir renk var mıdır? Renkler tartışılmaz, denir. İnsanoğlunun tartışmayacağı yegâne şeydir. O yüzden evet, kesinlikle renklere ait olmalıyız.

Can Yücel, şiirin sonunda diyor ki hem her an avuçlarından kayıp gidecekmiş hem de hep senin kalacakmış gibi yaşayacaksın hayatı. Bence asıl mutluluğun, ait olmanın bütün sırrı bu cümlede. Her an kaybedebileceğinin farkında olarak yaşarsan bütün dakikalar kıymetli olacak. Hep senin kalacakmış gibi yaşarsan da hayata ait olacaksın, başka hiçbir yere ait olmaya çalışman gerekmeyecek. Eğer bir yere evim diyeceksen, bir yere ait olacaksın bu hayatın kendisi olacak. O yüzden evet, bence kesinlikle hayata ait olmalıyız.

Tanıdığım bütün insanları da düşündüm. Artık hayatımda olmayanları, her günümde olanları... Onları ne denli tanıyorum, mesela nereye aitler bilir miyim? Çoğu için evet, dedim. O hâlde kaçmamışım demek, yaralanma olasılığını da kabul etmişim. Bazı tanışmaların sonu kuru bir vedaya vardıysa da iyi ki yolumuz kesişmiş hayatın bir noktasında, demişim. Eğer derinden tanışmasaydım hiç kimseyle onları sevmiş olmanın, gözlerine bakmış olmanın anlamı olur muydu benim için, sanmıyorum.

Ait olmakla bağ kurmak arasında bir ilişki var: İkisi de birbirine ait, birbiriyle ilgili.

KAVANOZ ÇİÇEĞİ

Livânur GÜNEŞ

Güneş doğdu, geceden kalma ruhlar birer birer uyanıyor. Yapraklarını açan çiçekler gibi canlandırıyorlar hayatı. Sabah beşte mi sokakta daha çok gürültü olur yoksa öğleden sonra ikide mi? Sokakları canlı kılan insanlardır, bahçeleriye çiçekler. Sokağın sesi insanlardır, sessizliğiyse geceler...

Her gece bir çiçek göğe bakıp yalvarır yıldızlara “Ben ne zaman büyüyeceğim, ne zaman kendi buketimin çiçeği olacağım?” diye. O çiçek benim! İzmir’in dağlarında açtım ama bir gün Amsterdam’daki bir çiçekçide Hollanda gülleriyle aynı bukete yerleştirilecekmişim gibi hissediyorum.

Güneş doğdu ve dün gece uykuya dalan herkes uyandı. Birazdan hareketlenir sokak da. Nasıl olsa her çiçek kendisi için dua ediyor. İş başa düştü, beni ben düşüneceğim yine. Hem zaten kim kavanozda yetişmiş bir çiçeğin mesuliyetini üstlenmek ister ki?

Küçük Prens’in gülü; seni de çok iyi anlıyorum. Etrafına camlar örülüyken hayata bakış açın kimseninkine benzemiyor. Oysa senin Küçük Prens’in var, sen onun gülüsün. Bense kendi toprağımı sulamak zorundayım ama dur, benim toprağım yok ki köksüzüm ben, havada süzülen avare bir çiçeğim sadece. Ancak şimdi başımı camdan dışarı uzatma vakti, toprağa yöneliyorum.

EBEDÎ VATANIM

Mustafa Enes YAZICI

İnsanın bağılı olduğu, sevip saydığı ve kendisinden sonra gelecek nesillere emanet edeceği şey öncelikle yurdudur; bırakılacak en önemli değer belki de budur yani bir avuç topraktır, diye düşünüyorum. Uzun soluklu düşünürsek yeryüzünde yaşayan insanlar, her zaman belli bir yere bağılı kalmış oradan da farklı yerlere zaruri olmadıkça göç etmemişler. Bunun nedeni bulunduğu mekâna ait olma hissi veya yaşadığı topraklarda sahip olduğu bağımsızlık duygusudur. Elbette kim istemez ki özgürlüğü, refahı, savaşız bir dünyada yaşamayı? Sadece masum çocukların ümitlerini hayallerini yaşatmayı, gönüllerince var olmaları için mücadele vermeyi...

Bence bütün yöneticiler yaşadığı ülkenin sınırlarını korumakla yükümlüdür. Bu durumun eksik tarafları ortaya çıktığı vakit ulusların hürriyet ve bağımsızlık sorunları, o coğrafya üzerinde bulunan milletler için akla gelmeyen sonuçların habercisi niteliğinde olabilir. İş sadece sınırları korumak ile bitmiyor. Manen, bedenlen, kişilerin sürekli mücadele içinde olması gerekir. Cephelerde cenk etmeye giden sîpahiler gibi bilinçli ve koşulsuz azim ile vatanlarını koruyan erler, her zaman milletin kalbinde taht kurmuştur. Kendilerini gelecek için feda etmeleri yine o coğrafyayı bir hayli de üzümüştür.

Savaşlar, bütün zamanların kapısını çalmış, her çaldığı kapıda başka türlü acılar bırakmıştır. Kim bilir belki ileriki yıllarda başka türlü çatışmalar meydana geliverir. Savaş hem psikolojik hem ekonomik yönden yıkımdır. Ayrıca toplumsal yapıyı, bir milletin varlığını tehlikeye atacak ciddi bir tehdittir.

İşte bu yüzden toplumun her ferdiyle tek vücut olması, gelecek iyi ya da kötü sonuçlara karşı hazır beklemesi, kendileri adına merhem olacaktır.

Vatanımda yani kendi topraklarımda yaşamamanın verdiği gurur harikulade.

Hep düşünüyorum bayrağımın gölgesi altında doğmasam, ülkenin ekmeğini yemesem, suyunu içmesem o bereketli coğrafyada tarlamı sürmesem, ekinlerim başaklarım boy vermese nasıl hakkını öderdim ömrümün? Ne hâllere düşerdim? Hangi dille övünebilirdim göğsümü gere gere atalarımın yadigâr kalan mukaddesatımı, bütün tehlikelere karşı; onurum, gururum, şerefimle nasıl muhafaza ve müdafaa ederdim? Duyduğum övünç, dünyanın bütün güzelliklerine bedel iken başka ne isterim!

Bana göre dünya tarihine ev sahipliği yapmış son derece başarılı olmuş kendisini bütün alanlarda ispatlamış ve kimseye muhtaç olmamış, yüce Türk ordusu ve milleti, elini taşın altına çekinmeden koyan mertlik, kahramanlık abidesidir. Biz olmadan bu coğrafyada hiçbir oluşum ne tarih anlatabilir ne destan yazabilir ne de kahramanlık hikâyesi... Kısaca kalem bile oynatamaz. Bu bizim kazanılmış mücadelemizdir.

İNSANLAR

Nisanaz TAN

Bazen insanlar hakkında düşünür, kafamda gruplar oluştururum. Mesela, hiç sevmediğimiz, görmeye bile tahammül edemediğimiz bazı insanlar vardır. Onlar, bana göre çıkarı olduğunda yanımızda bulunup kötü günlerimizden beslenen kimselerdir. Mutsuzluğumuzdan mutlu olurlar. Tabii bu noktada genelleme yaparak bütün insanları aynı kefeye koymak istemiyorum. Bazı insanlar da vardır ki hiçbir şey yapmasalar da varlıklarını hissetmek bizim için yeterlidir. İşte bu insanlar bize iyi gelen, iyiliğimizi isteyen, böylesi bir zamanda insanlığa önem veren, insan kalmayı başaramış kişilerdir. Bizi mutlu etmek için çabalarlar. Kendi mutlulukları da pek tabii önemlidir ama karşısındaki kişinin mutluluğunu da önemserler. Bu kişiler “O mutluyorsa ben de mutluyum.” diyebilen insanlardır.

Bazıları ise hiç bu işlere girmeyen kendi hayal dünyasında yaşayan, dünyaya sadece kendi penceresinden bakan ve bundan mutluluk duyan insanlardır. Bu insanlar âdeta dünyayı sessize almıştır. Tek çabaladıkları şey, kendi mutluluklarıdır. Bunu hayattaki birinci görevleri kabul ederler. Mutluluğunu sağlayamıyorsa yaşamıyor sayar kendini. Sanki böylesi daha makul bu dönemde.

Bazen bu yalnız insanlar bana Franz Kafka'nın “Benim yalnızlığım insanlarla dolu.” cümlesini hatırlatır. İnsanlarla örülmüş bir duvar içinde yalnızlık çekmeyi... Çevre ne kadar kalabalık olsa da içten içe yalnız hissetmeyi...

Kimi insanlar da her şeyin en olumsuz tarafını düşünen ve hiçbir şeyden zevk alamayan, hayatı kendine zehreden insanlardır. Bu insanlar kısmen karamsar sayılırlar. Çünkü her olayda bardağın boş tarafına odaklanırlar. Bardağın dolu olmasını veya ortada bir bardağın varlığını önemsemmezler. Bardak boş ise gerisi önemli değildir onlara göre. Bu da kişinin hiçbir şeyden memnun olmayan bir ruh hâline sahip olmasına sebep olur. Bir nevi çıkmaz sokak!

Bir de etrafına ilham veren insanlar vardır. Onların tek bir sözü bizim kafamızda binlerce ışık yakabilir çünkü paslanmaz bir altın değerindedir. Dedikleri her cümle, sergiledikleri her davranış hatta kullandıkları her bir kelime bile bizim karanlık sokağımızı aydınlatmaya yeter.

Peki, hayattan her zaman zevk almaya çalışsan, umut dolu gözlemlerle geleceğe ışık tutan insanlar da var mıdır? Elbette. Bu insanlar hayata hep pozitif bakarlar ve her şeyin iyi ile sonuçlanacağına inanırlar. Aldıkları her kararda, verdikleri her mücadelede buna inanmaktan asla geri durmazlar. Bir çıkmaz sokağa girseler orayı inceler ve güzelliklerini aramaya çalışırlar. İllaki olumlu bir yönünü bulurlar. Aslında böyle olumlu düşünen insanların içinde de birer “yalnız insan” vardır. Her ne kadar neşeli olsalar da her birinin içinde bilmediğimiz çok şey, çözemediğimiz nice bilmece bulunur. Onları çözmeye çalışmak belki de en zordur çünkü dışarıdan hiçbir sorunu olmayan, hayatı seven insanlar gibi gözükürler. Oysa içlerinde sakladıkları, bizim bilmediğimiz -belki de hiç öğrenemeyeceğimiz- çok şey vardır.

Kanımcı insanları eleştirmekten, hangi kefeye koyduğumuzu tartışmaktan veya hangi mizaçta hangi grupta olduğumuzdan çok insan kalıp kalmadığımız önemlidir. Günün birinde buruş buruş olup çirkinleştiğimizde, derin düşünceler çepeçevre etrafımızı kuşattığında; zaman, alınımızda çizgiler bırakıp dudaklarımızı mühürlediğinde tek düşündüğümüz şey “İnsan kalabildik mi?” olacaktır.

TÜRK'ÜN HAZİNESİ

Nisanur ÖÇAL

“Cihan hâkimi olan Türklere herkes muhtaçtır. Onlara derdini dinletmek, bu suretle her türlü arzuya nail olabilmek için Türkçe öğrenmek gerekir.” diyerek başlar kitabına Kaşgarlı Mahmut. Dîvânu Lugâti't-Türk, “Allah'ın Yeryüzündeki Ordusu” olarak söz edilen yüce bir milletin, asırlardır değerleriyle ve kültürüyle muhafaza ettiği yüce dilinin ilk sözlüğüdür. Sözlük, özgürlüktür. Özgürlük ise bir Türk'ün canı pahasına benimsediği en önemli ilkedir. Uluslar, dilleriyle yaşar; dilleriyle var olur bana kalırsa. Türkler de kendileri gibi hür dilleriyle, zengin kültürleriyle ve millî benlikleriyle tarih sayfalarında her daim yerini alır. Bugün gururla taşıdığım kimliğimle okul sıralarında yazdığım bu satırlarda ulusumuzun ana ansiklopedisi olan Dîvânu Lugâti't-Türk'ten bahsetmek, benim gibi bir Türk genci için büyük sorumluluktur.

Otuz lira.. Yalnızca otuz lira değer biçiliyordu Türk dilinin en değerli eserine. 1900'lü yılların başlarında Ali Emiri Bey gibi asıl servetin kitaplarda olduğunun bilincinde bir adam olmasaydı bu eser belki de adını bile duyamayacağımız mahfuz bir hazine olarak yok olup gidecekti. Asırlar önceki atalarımız; Uygurlar, Oğuzlar, Türkmenler, Kırgızlar, Çiğiller, Yağmalar ve Argular gibi Türk topluluklarının yaşayışları hakkında pek bilgimiz olmayacaktı. Onların özlü sözlerinden, sanatlarından, kültürlerinden; kısaca değerlerimizin

tohumlarından mahrum kalacaktık. Türk'ün en büyük dostu yine Türk'tür. Çağdaşlık yolunda ilerlemek, ilmi her daim yol gösterici olarak bellek istersek şüphesiz o ilim atalarımızdan gelir. İlerlemek için geriye bakmak adımlarımızı kuvvetlendirir. Buna vesile olacak söz konusu eser, işte bu yüzden önemlidir.

Eserin bir ansiklopedi niteliğinde olduğunu söylemiştik. Nitekim Kaşgarlı Mahmut, bir sözlük hazırlamakla kalmamış; kelimeleri o topluma ait savlarla, şiiirlerle, deyimlerle süslemiştir. Bir sözlük okumaktansa içerişi anı kokan, özlü hikâyeler taşıyan ve merak uyandıran bir kitabı okumayı tercih eder insan. Bir atasözünün anlamını düşündüğümde, kendi içerisinde barındırdığı kafiyeyi tekrar ederek eğlendiğimde daha iyi öğrendiğimi düşünüyorum. Türkçe; atasözleri, özdeyişleri, deyimleri ve mecazlarıyla insanda öğrenme merakı uyandıran bir kültür dilidir. Taşıdığı anlam zenginliği nedeniyle sözcükler kişiyi alıp dünyanın en değerli hazinesine ulaştırır. Bu sebeple Türkçe, içerisinde paha biçilemez zenginlikte hazineleri olan üstün bir dildir. Kaşgarlı Mahmut da bu üstünlüğün yalnızca savaşlarda ve siyasette değil, dil ve kültürde de olduğunu Araplara göstermek amacıyla bu eseri kaleme almıştır. Yazar bu eserde hem dinimizi över hem de bu dine mensup bu yüce milleti. Hem Yaradan'ı över hem de ondan ötürü yaratılanı. Öyle ya, taşıdığımız zenginliklerle övülmeye değer bir dile sahip olduğumuz aşikâr değil midir?

Bu değerli eserin bilhassa bir Türk'ün çizdiği ilk dünya haritasına sahip olduğunu da ifade etmeliyim. 11. yüzyıl şartlarını düşündüğümüzde haritacılık ve coğrafya bilgisinin günümüzdeki gibi çok da ileri seviyede olmadığı bir zamanlarında böylesine ayrıntılı bir harita çizebilmek Kaşgarlı Mahmut'un dehasını açıkça ortaya koymaktadır. Balasagun'u merkez alarak çizdiği haritada Türk boylarının oluşturduğu güneşi görüp gururlanmamak elde değil. Bu sebeple Kaşgarlı Mahmut yalnızca Türklerin yaşadığı coğrafyayı değil, doğuda Çin Seddi'ni gösteren, denizaşırı Japonya'nın da ilk haritasını çizen nitelikli bir âlimdir.

Dîvânu Lugâtî't-Türk, Türkçe bilince sahip her Türk'ün bakıp ilham alacağı en önemli dil rehberidir. Bu yüzden biz Türk gençlerine atalarımızın miras bıraktığı bu hazineleri anlamak hususunda çok büyük sorumluluk düşmektedir. Cemil Meriç'in de dediği gibi "Kamus namustur." Kamusa uzanan el namusa uzanmış demektir. Bu sebeple bir milletin hafızası onu dilidir. Dilini kaybeden milletler hafızalarını da kaybederler. Dilimizi korumak için bu değerlerimize ve dilimize sahip çıkmak bizim en önemli görevimizdir. Dilerim ki nesillerimizde nice Kaşgarlı Mahmutlar yetişsin. Türkçe düşünmek, Türkçe yazmak dileklerimle...

HAPSEDİLMİŞ VEDALAR

Rüveyda HANELÇİ

Her geçen gün kaçtığımız şeylere esir oluyoruz. İpleri koparmak aklımıza gelmezken dolayıp duruyoruz dört bir yanımıza. İçimize sığdıramadıklarımız bir dalga boyu aşıyor benliğimizi. Bense bütün bunlara karşı dönüp duruyorum aynı çemberde. Kolay mı? Hayır. Öyle bırakıp gitmek çok ağır. Geride kalanlara set çekip yürümek benim yapabildiğim bir şey değil. Geride kalamıyor ki bendekiler. Taşıyorum hepsini. Her zaman, her yere. Hem seviyorum da. Git-tikçe kokuşuyorlar ama olsun. Bir de uzaklaşıyor herkes yavaş ya-vaş, anlamıyorum. “Boş versene!” diyorum, aslında seviyorum ben bunları. Benim birer parçam hepsi. Biliyorum biraz dağıtıyorum etrafi. Toplayamadığım düşünceler dört bir yana saçılıyor. Kutsal yüklerim bunlar benim. Kime ne ki geride bıraktıklarım benden birer iz değil mi?

İşte, uzun zamandır bunları düşünüyorum. Çıldıracak gibi oluyo-rum. Atıyorum bir kenara kalemi ve kâğıdı. Büyük bir hiddetle kalkıyorum masadan, düşünüyorum yollara. Neden kaçıyorum ben ya da neye esir oluyorum, hiçbir fikrim yok. Nasıl yapacağımı da bilmiyorum. Nereden başlayacağımı da. Bütün bunların suçlusu, biletim elimde giderken tren garında yırtık çoraplarıyla ikinci el kitap satan o çocuk. Tanışmasaydım onunla keşke! Ne onunla ne de Virginia ile. *Kendine ait bir oda*, diye tutturmuş gidiyordu öylesine.

Ben onun gibi miyim? Çok içselleştirdim bu “aitlik” mevzusunu ama dedim ya, ben bırakmam hemen. Kaçmak isterim de kaçmamam. Saçmalık bir kere. Hiç böylece gidebilir mi insan kendisinden? Gidemez.

Kendimi ne kadar ikna etmeye çalışırsam çalışayım faydasız. Bir şey itiraf edeyim mi? Korkuyorum. Ölesiye korkuyorum. Unutulmaktan... Uykularım, kâbuslarım... Her geçen gün eziyet oluyor. Bu denli her şey üstüme gelirken elimdekilerin kayıp gitmesini istemiyorum. Oysa hepsinden önce ben varacağım. Gözlerimi kapatıyorum ama faydasız. O hakikat hep burada. Kaçmak yersiz. Kucaklamak lazım kurtulmak için. Veda etmek lazım. Hiç sevmem ki vedaları ben. Olsun. İnsan mecbur kalınca sevmek zorunda kalıyor. Yollara düşeceğim. Geri döneceğim. Geldiğim yere.

Öğrendim bu sefer. Başlangıçlar son yazmak için yeterlidir. Başa döneceğim.

Ey sevgili arsız ölüm

Tuttun beni kolumdan sürükledin maviliklere

Al, geldim işte neredesin sen

Ey sevgili arsız ölüm

Sensiz buralar loş, karanlık biraz da ürkütücü

Rüyalara cellat olan bana kurtuluşsun sen

En güzel zamanlarımın başlangıcısın

Üzülme, herkes itelerken ben açarım kollarımı sana yeter ki gel, ben kucaklarım.

Neticede ikimiz de arsız değil miyiz? Uslanmaz, dinlenmez, ha bir de suçlanan... Hiç düşünülmeden günahları sırtlanan keçileriz. Gel kucaklaşalım. Varalım uzaklara. Vedalaşalım. Bir daha dönmemek üzere sonsuzluğu adımlayalım.

SEVGİ VE SEVGİSİZLİK ADINA

Seher BÖLÜKBAŞ

Günlük yaşamda en çok kullanılan sözcüklerden biri de sevgi sözcüğü olmalı. Hayatımızda hep sevgiyi arıyoruz. Aslında bu, bizim ulaşmaya çalıştığımız nihai hedefimizdir.

Sevgi denildiğinde akla ilk gelen iki varlık arasında duyulan ilgidir. Sevginin sınırı yoktur; her şeye karşı sevgi duyulabilir. Vatan sevgisi, hayvan sevgisi, çocuk sevgisi... Sevginin yorumu kişiye göre değişiklik gösterir. Kimi için hayatın asıl sebebi, kimi için ıstırap kaynağı, kiminin olmazsa olmazı, kimi içinse tarif edilemez meçhul bir duygu. Belirli bir kalıba sığdıramayız sevgiyi.

Sadece bir canlıya karşı duyulmaz sevgi. Bir şarkıyı, eşyayı kimi zaman bir yemeği, yaptığı mesleği sever insanoğlu. Sevgi insanlar arasında huzur, barış, güven, sadakat ortamı yaratır. Dünyayı daha yaşanılabilir kılar. Sevgi güzelleştirir. Birini sevdiğiniz zaman size diğer insanlardan daha güzel, daha iyi, kusursuz gelir. Sevgi, sevilen şeye değer ve önem katar.

İnsan ilişkilerinde sevgiyi ele alacak olursak insan değer verdiği bir şeyden çabuk vazgeçemez; sevdiğinin kusurlarını çoğu zaman görmezden gelir, diye düşünüyorum. Hatayı da burada yaparız işte. Değer verdiklerimizi kaybetmemek adına kendimizden ödün verir, verdiğimiz değerın değersizliği ile yüzleşiriz kimi zaman.

Hep sevgiyi yazıyoruz biraz da sevgisizliği yazalım. Nedir sevgisizlik? Sevip seviilememek mi? Değer verip karşılığını görmemek mi? Hepsi ve dahası... Seven insan kusurları görmez dedik ya, seven insan sevilmediğini de görmez. Kendini o kadar kaptırmıştır ki bu derin duyguya, çok sevip hissedememiştir: kendi duygusunun baskınlığından karşısındakinin ona olan duygusuzluğunu.

İnsan sevdiği tarafından sevilme ister. Sevmeydiğimiz birinden gördüğümüz ilgi bizi rahatsız eder. Sevgisizlik de buradan doğar. Bir taraf severken diğer tarafın bu durumdan huzursuz olması iki tarafı da sevgisizliğe sürükler. İnsan, sevgi konusunda nankör bir canlı. Kendi sevdiğine olabildiğince vefalyken sevmeydiğine karşı ise duyarız. Herkes sevginin yüceliğinin farkında, herkes sevilme istiyor ama sevilince de nankörlük yapıyor. Sevgi kadar nahif bir duyguyu maalesef sadece kendi sevgisinin benciliği içinde olan insanlarda harcıyoruz.

İnsanoğlu çoğunlukla zor elde ettiği şeylerin kıymetini bilir sadece. O yüzden hep imkânsıza âşık olur, en zor şeyleri başarmak ister. Kolay elde ettiği sevginin bile değeri olmaz onda. Bu yüzdendir ki çoğu kimse sevdiği tarafından sevilmez veya sevildiği kişiyi sevmez. Bu güzel duyguya da insan yazık ediyor böylelikle diğer ziyan ettiği birçok şey gibi. Öyle bir zamana geldik ki samimiyeti kaybettik belki de. Kimse ne gerçekten seviyor ne gerçekten seviliyor âdeta.

Doğru duyguları yanlış insanlarda harcıyoruz. Gerçekten sevip seviilemek sanırım kadirşinaslıkla mümkün. Nitekim Neşet Ertaş'ın gördüğü de buydu: *İlimsizlik, bilgisizlik yüzünden, cebalet hortlayıp çıkar mı çıkar... Sevgisizlik saygısızlık yüzünden insan insandan bıkar mı bıkar.* Vesselam...

SOLMAYAN MANOLYALAR

Sena KAĞNICI

Şu yalnızlık denilen mefhum, bir memleket türküsü içtenliğiyle tek yudumda sindirilebilecek hislerden değildir ki! Aksi gibi merhale merhale, muhtelif enzimle irdelenmesi icap eden bir ahvaldir kırımca. Zira bir dem kimsesizliğe bir başka vakit tenhalığa delalet eder; uğramadığı zihin, ikamet etmediği nesne kalmaz. Yeri gelir, ressamı yıllar evvel ölen her meraklısında onun simasını, göz devrişini, bilek kıvrışını arayan bir tablonun melankolisine bürünür. Milattan evvel bilmem kaçınıcı yüzyılda yaşayan genç bir kâtibin tableti olur, nihai noktasını bekleyen. Son otobüsü de kaçırmış memleketimde “diyalektik bilen adamların” yurdudur kimileyin, muhabbete hasret kalemlerin yoldaşdır bazen de.

Yalnızlık bulunç ehlinin kaderidir vesselam. Sorarım size, sokak başlarını kesen birer devi andıran evler midir, ışıklarını söndüren kimsesizlik mi? Karanlığa hapsolan evler, muhabbet edecek ne kedi ne kâğıt bulabilen ben...

Doğrusu, şu sıralar koklanmayı bekleyen kır çiçeklerinin ağır hissi çöküyor dimağıma. Çocukluğumun muzipliklerini hatırlıyorum sık sık. Anneannemin koklarsan bir daha açmaz dediği, ne zaman yamacına varsam türlü şekilde ikaz ettiği manolyaları koklayışım düşüyor aklıma. Çiçekler âleminin burjuvası olan bu mahluk, her koklayışımında sahiden daha da buruşur, beyaz yaprakları günden

güne sararırdı. Bugünlerdeyse hiç kimseyi uyarmasam da koklayan yok manolyalarımı. Beynimin kıvrımlarında her sabah başka cins manolya açıyor bir daha solmamak üzere. Heyhat, bu yakıcı beyazlık esas yalnızlığım benim! Gerçi, manolyaları solmayan biri ne diyebilir ki yalnızlık adına? Müzelerdeki taşkınlığından, satırlardaki tiranlığından dem vurursa da ne elde eder? Lafügüzaf der, onca söz böyle biter.

BAKMAK VE GÖRMEK ÜZERİNE

Sima KIRIKÖZ

Her sabah bıkıp usanmadan doğan güneşi, her gece yeniden ortaya çıkan yıldızları, her bahar açan hatta bazen aceleci davranan o kiraz çiçeğini fark etmeli insanoğlu. Neden hiçbiri aksatmadan yerine getirir görevini? Düşünüp bulmalı. Sizce biz de bu özenle, istikrarla yerine getiriyor muyuz sorumluluklarımızı yoksa yapmak için mi yapıyoruz? Ben emin olamıyorum. Bir bakıyorum heyecanla, aşkla bazen canı yanmasına rağmen en güzel hâliyle yerine getiriyor ya da en azından yapmayı deniyor kimimiz. O zamanlar diyorum ki: İnsanoğlu öğrendi düz çizgide yürümeyi, hayatın tüm yokuşlarına rağmen unutmuyor, baharı gelmiş kiraz çiçeği gibi heyecanla açılıyor hayata. Sonra bir bakıyorum “mış gibi” yapıyor çoğumuz. Mesela seviyormuş, yapıyormuş, yorulmuş gibi... Sırf diğerleri alkışlasın diye bütün çaba.

Çizgi kaymış, yokuştan yuvarlanıyor ama bunun farkına bile varmıyor çoğumuz. Normalleştiriyoruz bu durumu bir de tavsiye veriyoruz etraftakilere, onların da çizgisini kaydırıyoruz farkında olmadan. Belki kafalarımızı kaldırıp bir baksak anlayacağız: Mil-yarlarca yıldır doğan güneş çizgiden çıkmamış işine devam ediyor büyük bir azimle. Hâl böyleyken “Ben neden kendi çizgimden kaydım?” diye düşünmek gerekebilir. Belki fark ediyordur bazılarımız, iş isten geçince “mış gibi” yaptığını, bilmiyorum. Lakin pişmanlık

hep kapıda bekliyor. Halil Cibran'ın bir sözü var: “Yürümen gereken menzil istikametinde yürüyüp yürümediğini kontrol etmen pişman olmaman için elzendir.” Bu yüzden sık sık kontrol etmeliyiz istikamet şaştı mı, yokuştan mı yuvarlanıyorum, diye. Hem sorumluluklar dinç tutar insanı. Düz çizgiye odaklanmak hele bir şeyleri başarmışlık hissi motive eder, keyif almayı sağlar hayattan.

Elbette düştüğümüz zamanlar da olacak ama her düşüş biraz daha yaklaştırır hedefe eğer kalkmayı bilirse. Şu an emin oldum işte, bence insanoğlu biraz etrafına baksa kendine yürekten inansa yapamayacağı, başaramayacağı iş yok.

HİKÂYE

SÖĞÜT AĞACI

Aleyna Nur TEKİN

Gitmek zor olacaktı. Gidip konuşması daha zor. Kısacık yol şimdi yürüyerek bitmeyecek gibiydi. Ulaştığımda ne söyleyeceğimi bilmeden öylece durdum. Kelimeler ağzımdan çıkmak için beni zorluyordu:

– Hatırlıyor musun? Gitmeden önce bize sürekli “Ne işler peşindediniz benden gizli?” deyip dururdun. Biz de seni geçiştirecek bir şeyler derdik. Biz öyle dedikçe yalandan da olsa sitem ederdin. Aramızda gizlenmiş sayfalar kalmasın, o sitemlerin boşa değildi. Bir bir buçuk sene öncesine gideceğiz şimdi. Senden gizlediğimiz her şey, o zamanlar başladı. Sen her zamanki gibi kahvaltudan sonra ev işlerini yapıyordun. Biz kardeşler de işe ve okula gittik. O gün bakıcılığını yaptığım Şerife teyze, öğleden sonra birkaç günlüğüne çocuklarının yanına gideceğini söyledi. Öğleye kadar onunla ilgilendim. Şerife teyze daha önce seni bir iki kere görmüştü. O gün, senin nasıl olduğunu sordu. İyi olduğunu söyledim. “Yazmaya devam ediyor mu?” dedi. Şaşırdım. Senin bir şeyler yazdığını bilmiyordum. Seni yazı yazarken hiç görmedim.

Şerife teyze oğullarıyla birlikte gittikten sonra eve geçtim. “Yazmaya devam ediyor mu?” sorusu aklımı karıştırmıştı. Evde yoktun. Komşulara gitmiş olmalıydın. Nereye, ne yazıyor olabilirsin merakıyla etrafa bakmaya başladım. Belki sana ait bir defter... Senden habersiz böyle bir şey yapmak... Yanlış olsa da merakıma engel

olamadım. Evin her köşesini ince ince aramaya başladım. Dakikalar sonra işte aradığım şey: kapağında söğüt ağacı bulunan eski bir defter. Yapraklarının tazeliğini yitirmiş, sararmış bir defter. İçindeki yazıları okumak zor. Aceleyle yazıldıkları belliydi. Rastgele bir sayfa açıp okumaya başladım: “Başımda acının yazması vardı. ...”

Hâlâ hatırlıyorum bu cümleyi. Seni çok iyi tanıdığımı düşünürdüm. Ama yaşadıklarını hiç senin ağzından dinlememiştim. Okuduğum o hikâyeden sonra senin her hâline dikkat eder oldum. Bu seni daha iyi tanıyabilmek içindi. Şerife teyze henüz dönmemişti. Bu, seninle vakit geçirmek için iyi bir fırsattı. Belki yakınlaştıkça bana yazdıklarından bahsederdin.

Vakit öğle olmadan evden çıkıp gittiğini fark ettim. Ben de evdeki işleri tutup seni aramaya başladım. Yolda Hacer halayla karşılaştım. Hacer hala en sevdiğin komşularındandı, hep öyle derdin. Birlikte sabahtan akşama kadar sohbet etseniz sıkılmazdınız. Ona, seni görüp görmediğini sordum. Orman yoluna doğru gittiğini söyledi. Yürümeye başladım. Neyle karşılaşacağımı bilmediğim için tedirgindim. Ağaçların arasındaki toprak yolda ilerlerken senin sesini duydum. Hiç susmadan konuşuyordun. Ne dediğini anlayamıyordum. Yaklaştıkça konuşmaların netleşti. Yüzün bir ağaca dönük oturuyordun. Elinde o defter vardı. Kapağında söğüt ağacı olan. Karşındaki söğüt ağacına defterdekileri okuyordun:

“İlk konuştuğumuzda da demiştim sana bunu. Benim başımda acının yazması var. Nereye gidersem gideyim acı benimle geliyor. Mutlu olmaya çalıştıkça başımdaki yazma sıktıkça sıkıyor beni. Belki de bu benim...”

Bu hikâye benim okuduğum hikâyeydi. Okudun, okudun. Hikâyeye bitince başını kaldırıp söğüt ağacına baktın. Beni fark edeceğin hissine kapılıp yola koyuldum. Hikâyeyi okurken öyle mutluymuş ki sesin. Seni hep böyle görmek isterdim. Yazdıklarını kitap hâlinde görmek seni mutlu eder, diye düşündüm. Defteri senden habersiz

alıp hikâyeleri kaydedecektim ama nasıl? Defteri yanından ayırmıyordun. Belki de benim okuduğumu fark etmiştin, bilmiyorum.

Aradan ne kadar zaman geçti hatırlamıyorum. Elimde otuza yakın hikâyeyen oldu. Abime durumdan bahsettiğim günden beri kitabı bastırabilmek için para biriktiriyorduk. Artık her şey hazır: para, hikâyeler, sayfa düzeni... Kitabın kapağı nasıl olur diye düşünmeye başladık. Fotoğraf albümüne bakmak iyi bir fikir olabilirdi. Sen bütün fotoğrafların hikâyesini anlatmıştın bize. Şu söğüt ağacıyla olan fotoğrafın... Bu fotoğraf için “Çocukluğumdan kalan en güzel hatıra.” demiştin. Çocukken canın her sıkıldığında o ağacın yanına gidip onunla konuşmuşsun. Söğüt ağacı senin dostun, sırdaşın, yas yerin olmuş. Kendini hep söğüt ağacına açmışsın. Kitabın kapağı ve adı da hazır: “Söğüt Ağacı”

Son günlerde dışarı çıkmıyordun, çıkamıyordun. Öksürük krizlerin yeniden başlamıştı. Bu sefer durumun daha kötüydü. Nefes alırken göğsünün acıdığını söylüyordun. Doktora gittik. Evdeki rutubet, kalan akciğerinde de hasara yol açmış. Her şey on yıl öncesine dönmüştü. Yine aynı olayların yaşanma ihtimali beni korkuttu. Sana belli etmemeye çalıştım. Günden güne gözümüzün önünde eriyip gidişin bilsen ne acıydı. Kazandığımız kısıtlı parayla evi geçindirmeye, senin ilaçlarını almaya çalışıyorduk. Hayatımız uzunca bir zaman böyle geçti.

Sonra günlerden bir gün, kendini çok iyi hissettiğini söyledin. Yüzüne renk gelmişti. İyileşmeye başladığını düşünerek keyiflendim. Akşama kadar Şerife teyzeyle vakit geçirdim. Akşam eve dönerken şehre gidip matbaaya kitabın taslağını vermeliydim. Kitabın birkaç güne hazır olacağını öğrenip evin yolunu tuttum. Kim bilir ne kadar sevinecektin?

Kasabaya yaklaştıkça içimi bir huzursuzluk kapladı. Hâlbuki kitap heyecanı ile nasıl da mutlu idim. Göğsümün ortasına kocaman bir acı yerleşti. Derin bir nefes alıp aklıma gelen korku dolu düşünce-

leri kovmaya çalıştım. Başaramadım. Adımlarımı sıklaştırdım. Eve yaklaştıkça koşmaya başladım. Koşarken gizlemeye çalıştığım korku, eve varınca hayatımı sarıp sarmaladı. Sen gitmiştin. Son günlerdeki iyi hâlin, babama kavuşacağı içinmiş. Bilemedim.

Şimdi dostun, sırdaşın olan söğüt ağacı dallarını eğmiş üzerine. Sana gölgelik olmuş, bana yas yeri. Dostluğunuz ebedî olacak. Ben gelip size hikâyeler okuyacağım.

– Abla, abimle çiçekleri aldık! Hemen dikelim mi? Annem çok sevinir çiçekleri hissedince.

– Hemen dikin ablacığım. Siz çiçekleri dikerken ben de hikâyemi okuyayım:

Ebedî bir dostluğa sahip olan anneme ve söğüt ağacına ithafen...

SAHNELEME

Ayberk CANBAY

Perde aralanıyordu.

Aralanıyordu evet! O uğruna her gün canını dişine taktığı şey gerçek olmuştu. Nefesinin daraldığını, kalbinin daha hızlı atmaya başladığını hissetti. Kan yanaklarını dövüyordu. Kızardı, kafasını kaldırdığında tüm dostlarını gördü. Bir sahne dekor, bir iki spot lambası... Bu yolda kimse yoktu onun yanında. Zehirdi tiyatro ama nasıl bir zehir... Şimdi kulaklarına pompalanan kırmızı yumurta akından bile çok içine işlemişti onun. Artık o tiyatroydu. Antik Yunan tanrılarına hayat verecek, kimi zaman fukara bir Rus kimi zaman Fransız bir genç olacaktı. Tanrım nasıl bir güçtü bu böyle! Sadece kendi değildi artık, şu vakte kadar yazılmış herkeste. “Getirsinler efendim!” demişti bir gün. “En zor rollerini getirsinler.” Çünkü o bir kere kendinden geçmişti. Ah şu ilk adımı atabilse sahneye. Perdenin arasından sızan ışık gözlerini acıtıyordu. Saliseler içinde gözlerinin önüne geldi bütün uğraşları. Bir tek şu tiyatro illeti bırakmamıştı onu. Şimdi de hakkını veriyordu bu yakasını bırakmamış illetin. Yere mihlanmış ayaklarını kaldırmaya çalıştı. Sahneye bir adım atsa, gösterse ya şu marifetini... Yapabileceğinden emindi, hatta âlâsını yapacaktı. O hâlde neden ayakları ona itaat etmiyordu? Derin bir nefes aldı. “Artık çocukluğu bırakma vakti.” diye söylendi kendi kendine. Göğsünde kopan fırtınada kalp

gemisi alabora oldu. Çıkıverdi sahneye. Tıratlar, sahneler ve en nihayetinde perdeler geride kaldı. İşte o dillere destan oyun! Tiyatro-dan anlayan herkes hemfikirdir ki Şinasi bile karakterlerine böyle hayat verilebileceğini tahmin etmemiştir. Onun bedeninde âdeta seneler ve zihinler eriyip gidiyor, bir anda yazarın kaleminden taze çıkmış bir karaktere bürünüyor. Oyun bitti. Salon alkıştan yıkılacak gibi oldu. Avuçlar kızardı nefesler tükendi. Bir insan gü-ruhunu ayağa kaldırabilmişti o! Yalnız biri, en arkadaki bir adam. Ne enteresandır sakalı ve bıyığıyla Çehov'u andırıyordu. Oturduğu yere çakılmıştı sanki. Elleri diğerlerinin iradesini reddedip inatla alkışlamıyordu. Uzun süre göz göze geldiler tiyatrocuyla. O engin adamlarla, o yazıya hayat veren adamlarla... Alkışlar bitti salon boşaldı, yalnız ikisi bakışmaya devam ettiler. Salon az önceki alkışlardan yorulmuş olacak ki şimdi en küçük sesi dahi tutmuyordu karnında. Tiyatrocunun yorulmuş nefesini... Sonra Çehov kılıklı adamın göz kırışıları bile uğulduyordu belki de. Yılların pasıyla çatallanmış bir sesle konuştu:

– İyi oyun evlat.

Bu ses... Bu ses ancak yıllara meydan okuyan bir adamın olabilirdi. Belki de bu adam gerçekten Çehov'dur diye düşündü tiyatrocu.

– Peki neden alkışlamadınız o hâlde?

O insanları kendinden geçiren, bir saz misali duygudan duyguya uçuran ses bitmişti. Yakıtı tükenmişti tiyatrocunun.

– İyi oyun evlat. Peki yüz sene sonra da zihnimdekilere hayat verebilecek misin?

Şimdi zehir parmak uçlarından yavaş yavaş damlıyor, yerini ölü-mün, unutulmanın, fâni sanatların acı şerbeti alıyordu. Öfkeden köpürdü. Kıpkırmızı suratı bir çığlık için yalvarıyor gibiydi. Neden sonra sakinleşti, ağır ağır yürüyüp sahneden indi. Şimdi bir seyirciydi o. Küçük adımlarla az önce yüzünde zafer kazanmış bir

gölümsemeyle oradan ayrılan Çehov kılıklı adamın yerine oturdu. Durgun fakat yoğun bir hırsıyla konuşuyordu:

– Evet yüz sene sonra senin zihnindekilere hayat veremeyeceğim ihtiyar. Öyle bir sahne sunacağım ki sana, yüz sene sonra sen bana hayat vereceksin.

KIND'S

Ayfer AKYILDIZ

Ani bir gürültü duyuldu. Kepenk açılıyordu. Güneş ışığı ayaklarımdan başlayarak başımın üstüne kadar yayıldı hızla. Bu hissi sevmiyordum. Bedenim bu yakıcı ışığın etkisiyle âdeta eriyordu. Gözlerimi kısımadığım için yuvalarından çıkıp da kurtulmak ister gibi acı dolu feryatlar yolluyorlardı bana. Onları az da olsa susturmak için bakışlarımı camlardan çekip dükkânın içinde gezdirdim.

Her bir santimi ezberlediğim, sabahın ilk ışıklarıyla aydınlanmış olan dükkân her zamanki gibiydi. Gecenin tozları havada uçuşuyordu. Güneş, ışığıyla rafları aydınlatırken bir yandan da raf, sakinlerini uyandırıyor. Eski bir kitapçı gibi kahvelerle, sanatla bezenmiş olmasına rağmen bu samimi dükkânda oyuncaklar bile yabancılik hissetmeden renklerini sergileyebiliyordu. Kapının açılmasıyla sallanmaya başlayan zilin sesi yankılandı raflar arasında. Sahip seslice selamladı hepimizi, sonra adımlarını depoya yöneltti.

Karşımdaki rafta, arabalar yine onları sıkkan plastik kelepçelere söyleniyordu. Aslında seslerini biraz kessler koyu kahverengi rafların içindeki rengârenk parıltıları hoş bir an yaratacaktı. Ne acı ki bu narsist kişiler burayı kendilerine layık görmüyorlardı. Bir miktar boyalı plastikten yapıldıklarını unutup kendilerini Formula 1 şampiyonluk kupasına sahip olmaya hak kazanmış ancak eski püskü

bir dükkânda hapsolmek durumunda kalmış birer Mercedes sanıyorlardı. Onlarla arama giren ancak topu topuna bir metre olan boyu nedeniyle görüş açımı engellemeyen raflarda çocuk kitapları sessiz masallarını anlatmayı yeni bitirmişti. Kepenkler kapandığı an fısıltılar eşliğindeki bu masalları bizler güzel rüyalar görerek uyuyalım diye anlatmaya başlıyorlardı, kepenkler açıldığı anda ise tek bir cümleyle masallarının sonunu getirir ve hep beraber “Ve sonsuza dek mutlu yaşamışlar.” diye fısıldarlardı. Bana göre yakınımda bulunan en güzel raf onlarınkiydi. Evet, kendi rafımdan bile daha çok severdim onlarınkini. Bizimkiler biraz şeydir... Boşboğaz. Bütün gün karşı raftaki arabaları sıralardı. Sıralama hiç değişmezdi, onlar hakkında konuşma hevesleri gibi aynı kalırdı. Bazen favorileri satın alınırdı. Ah, o günler... Çok büyük bir kargaşa olurdu. Hepsi ağlardı, gözyaşları varmışçasına hıçkırma hıçkırma ağlıyorlardı. Sonraki gün hiç umursamadan sıralamayı düzenlerlerdi. İşin özünde sıralama değişmezdi: İkinci birinci, üçüncü ikinci, sonuncu yine sonuncu olurdu.

Arabaların ötesi ise benim için de bir bilinmezlikti. Sadece bir kere, tek bir kere görmüştüm orayı. Bir yıldan biraz daha fazla olmuştu görelî ama o anın hisleri hâlâ tekrar canlanmayı bekliyordu. O gün yeni gelen kolilerin birinin içindeydim. Karanlık beni ve yaratılışından beri susmayan kız kardeşlerimi korkutmuştu. O zamanlar onlardan çok da farkım yoktu gerçi, ben de onlarla nasıl bir dükkâna geldiğimiz hakkında saatlerce konuşmuş ve karanlıktan şikâyet etmiştim. Tek umudumuz bizim gibi yeni, keskin hatlara ve ışıltılı renklere sahip arabalarla süslenmiş bir rafın karşısında olmaktı. O karanlığa ve tozlu havaya dayanmamızın tek nedeni buydu. Birkaç saat bekledik teslim edildiğimiz dükkânın deposunda. Sonunda bir kilit sesi ve onu takip eden gıcırta ile kapının açıldığını anladık. Dükkân sahibi gelmiş olmalıydı. İçinde bulunduğumuz koliyle beraber yükselmeyi beklerken sadece birkaç tıkırtı duyuldu, ardından bir ışık hüzmeleri girdi karanlık dolu kolimize.

Tiz, heyecan kokan çığlıklarımız eşliğinde birer birer koliden çıkarıldık ve ait olduğumuz rafa götürülmeye başladık. Ben daha dip-te olduğum için sıra bana gelene kadar birkaç dakika beklemem gerekmişti. Sırasını bekleyen diğerleri gibi çığlıklarımı sürdürüyordum. Sıram geldiğinde nazikçe havalandım, dükkânın sahibiyle göz göze geldim. Nazik bir tavırla gülümsedi bana. Çığlıklarım son buldu, hareket edemeyen plastik dudaklarım şaşkınca aralandı. Sahip; yeni emekli olmuş gibiydi, bakışları yorgundu ama yıldızlarla süslenmişti. O an bütün geçmiş yolculuğum, anlamsız hayallerim içimden çekilip alınmıştı. Hayır, depresif bir hâlde bürünmemiştim. Aksine hiç hissetmediğim bazı duygularla tanışmıştım: huzur ve mutluluk.

Loş bir ışıkla aydınlatılan depodan çıkınca vuran yoğun ışık olmayan göz kapaklarımı kırıştırmama neden oldu. Birkaç saniye içinde görüşüm netleşti, merakla etrafıma baktım. O an gördüm ağırlığını koruyan yapbozları, yaratıcılıkla bezenmiş lego setlerini, kelimelerle dans eden Hasan Ali Yücel Klasiklerini, bir anne olgunluğunu taşıyarak sedalı sedalı duran plastik yemek setlerini, en ürkünç kâbuslardan daha kötülerini yaşamış askerleri ve tankları. Ezberlemek istedim o manzarayı, bütün ayrıntıları zihnime kazımak istedim, bana hissettirdikleri yoğun duyguları kalbime kilitlemek ve bir daha hiç kaybetmemek istedim.

Tam o an koyu kahverengi bir raf görüşümü engelledi. Yepyeni, keskin hatlara ve ışıltılı renklere sahip arabalarla dolu bir raf tarafından engellendi. Hepsinden nefret ettim o an, tek istediğim o yere geri dönmektir. Geri dönemesem dahi son bir kez bakmak istedim, son bir kez daha tatmak istedim o hisleri. Plastik kelepçelerle kartona sabitlenmiş kollarımı yine plastikten yapılmış kutuma vurdum. Çığlık attım. Bu sefer ne neşe doluydu ne de tizdi çığlıklarım. Bütün acımı boşaltana kadar haykırdım sadece. Kendi rafıma yerleştirdim, ait olmam gereken ama ait olmadığım o rafa. O narsist, bencil arabaların tam karşısına; masal kitaplarının bile

onları görmeme engel olamayacakları kadar yükseğe. Sonunda pes ettim, tıpkı favori arabası satılmış kız kardeşlerim gibi ağladım ve hayatımda ilk kez sadece bir saniyelğine hissettiğim aitlik duygusunu kalbime gömdüm.

O gün bugündür günlerim aynı sadelikte geçiyor. Sahip, şu an yaptığı gibi plastik kutularımızın tozunu alıyor; sonrasında yerleri ve masasını silerken ben de kasanın gerisinde asılı olan kırmızı, sarı ve siyah şeritlerden oluşan kumaştan tarih dinliyorum. Kumaş uyuyakaldığında kız kardeşlerim de uyanmış ve günlük sıralama sohbetlerine başlamış oluyor, onları görmezden gelerek en yakınımdaki masal kitabıyla sohbet ediyorum ben de. Bana çocukları, masalları, yaratıcılığımız sayesinde her hayalimizi gerçekleştirebileceğimizi anlatıyor. İnanmıyorum sadece hayal ederek hayallerin gerçekleşeceğine, ama dinliyorum. Bir şekilde daha sade ve olumlu kelimeler kullanmalarına rağmen bana klasikleri anımsatıyorlar. Sadece kelimelerin büyüsündendir diye düşünüyorum ama bu bile onları çok değerli kılıyor. Öğle saatlerinde dükkân kalabalıklaşıyor. Önümden geçen küçük kızlar, ebeveynlerini bizden birini satın almaya ikna etmeye çalışırken, gülümseyerek bakıyorlar kız kardeşlerime. Genelde de başarılı oluyorlar ama buna rağmen bir kere bile ben olmuyorum bu raftan uzanılıp alınan. Bana baktıklarında yüzleri düşüyor, ilk zamanlarda moralim çok bozulsa da artık umursamıyorum bunu. Belki de fırfırlı etekleri gibi pespembe, simli taçları kadar ışıltılı, tişörtlerindeki rengârenk “Princess” yazısının fontu kadar neşeli değilim. Biraz soluk, biraz sakin, biraz sessizim ve bunu kabulleneli çok oldu. Akşama doğru dükkân kapanmadan önceki son saatte ise sahip depoya gider ve yenilerle beraber geri döner. Onları her zaman yüzünde parıl parıl parıldayan nazik tebessümüyle yerleştirir raflara. İş bitince hepimize, nazik ses tonuyla iyi geceler diler, dükkândan çıkar ve kepenkleri indirir.

Toz almayı bitirdi sahip. Kumaşa sesleniyorum, horultulu uykusundan kalkıyor ve kaba sesiyle selamlıyor beni. Ardından hemen söze giriyor. Tarihini anlatmaya çok geriden başlattığı için hâlâ bilmiyorum hangi ülkeyi simgelediğini. Bugün Kutsal Germen İmparatorluğu'nun yıkılışa gidişini ve Fransa'nın bencilce taraf tutmasını anlatıyor. Hristiyanlığı açıklayıp Protestanlığın doğuşundan ve kilisenin değersizleşmesinden bahsediyor. Çok sinirli hem de çok. Atalarından kalan bütün öfke, savaş ihtiyacı ve intikam duygusu onda yeniden can bulmuş gibi. Bu taraflı anlatışını seviyorum, karşı tarafın bakışını kurgulamak işi bana kalıyor. O kaba sesiyle haykırarak anlatmaya devam ederken karşı tarafı oynuyorum kendi içimde, ona karşılık verip tartışma başlatıyorum zihnimin bir köşesinde. Bir anda uyuyakalıyor sonra. Kıkırdıyorum. Uyanmaya başlayan kız kardeşlerimi selamlıyorum, çeneleri düşmeden hemen önce iki üç cümle havadan sudan konuşuyoruz. Peşinden klasikleşmiş konu gelince ayrılıyorum sohbetten.

“Tavşan ve Kaplumbağa”ya sesleniyorum bu kez. Yumuşak ses tonuyla iyi dileklerini gönderiyor bana. Kısa bir süre sonra başlıyor konuşmaya. Önce özetliyor kendini. Sonra açıklıyor uzun uzadıya: Kendini beğenmişliğin ne denli bir aptallık olduğunu anlatıyor. Onu karşı raftaki arabalara anlat, diyesim geliyor ama susuyorum; dinlemeye devam ediyorum sessizce. Ne olursa olsun, amaçlarım ne kadar imkânsız görünürse görünsün; yolun sonu sislerle kaplı olsa dahi yürümeye, sabretmeye devam etmemi söylüyor. Başarıya ancak ve ancak böyle ulaşacağımı, pes etmemem gerektiğini de ekliyor hızlıca. Bu kadar umut çok cesaret gerektiriyor, bunu hissediyorum. Beni tekrar kelimelerle büyüleyen kitaba teşekkür ediyorum. O da bana teşekkür ediyor, onu dinlediğim için.

Odağımı kitaplıktan çekince dükkânın nasıl da çocuk dolduğunu görüyorum. Bu sefer her zamankinin aksine farklı bir şey çarpıyor gözüme, daha doğrusu bir kız çocuğu. Minik burnundan kayıp duran siyah çerçeveli gözlüğünü usanmadan ittiriyor. Üzerinde es-

mer tenine çok yakışan bordo ve lacivert çizgilerle süslenmiş eteği ve içindeki tişört görünmeyecek şekilde fermuarı çekilmiş kırmızı hırkası, siyah çorabı ve hırkasıyla aynı renk deri ayakkabıları var. Simsiyah saçlarını bir arada tutan lacivert kurdeleli tokası ise tamamlıyor üstündekileri. En fazla dokuz yaşında sol kolunun altına sıkıştırdığı yapbozu sıkıca tutuyor. Diğer eli annesinin elinin içinde kaybolmuş durumda. Annesiyle beraber gülümseyerek masal kitaplarını inceliyorlar. Birkaç dakika sonra bakışlarını benim rafıma kaldırıyor annesi, sağ işaret parmağıyla yanımdaki kız kardeşlerimi gösteriyor. Küçük kızın bakışları da annesinkiler gibi bu tarafa yöneliyor. Gözlerindeki ışıltı sönmeğe üzere olan yıldızlar gibi titreyiyor, kız kardeşlerim üzerinde gezindikçe yitiriyor parlaklığını. Sonra beni görüyor, kesiyor bakışlarımız; gözlerindeki ışıltı yeniden hayat buluyor ve bembeyaz dişleriyle gülümsüyor bana. Bu saf sevinç beni güneşten daha çok yakıyor, acı vermiyor ama iliklerime kadar hissediyorum eridiğimi. Annesiyle beraber önüme geliyorlar. Kız kardeşlerim bile şaşkın. Konuşmayı durdurmuş, bu anı izliyorlar.

Annesinin ince parmakları tarafından sarmalanıyorum, rafımdan ayrılıyorum aylar sonra ve kızla aynı hizaya getiriliyorum. Hâlâ aynı sevinçle beni izleyen kız başını sallayarak onaylıyor. Beni, solgun bedenimi, durgun bakışlarımı, sıkıcı olarak tanımlanan hislerimi büyük bir sevinçle onaylıyor. Annesinin elini bırakıp benim elimi tutuyor. Kasaya yöneliyoruz. Sahibin elleriyle temas ediyorum son kez, dışıt sesi yankılanıyor kulaklarımda. Elveda dercesine tebessüm ediyor sahip, başardığımı vurguluyor nazik bakışlarıyla. Hep yanlarında olmak istediğim o yapbozlardan biriyle aynı poşete giriyorum. Yapboz bana bilge bir yaşlı kadın gibi mırıldanıyor. Duyduğum sözler beni mutlu ederken aylar sonra ilk defa o gün, o saniye hissettiğim duygularla doluyorum. Kalbimin derinliklerinden yükselen hislerle tebessüm ediyorum.

ONLAR DA AĞLAR

Ayşe Nur SUSUZLU

Bebek ilk kez ses çıkarttı, ağladı, kucağa alındı. Annesi bebeği tuttu, babası gözyaşlarının arkasında saklandı. Duydu annesinin ona “Merhaba!” dediğini, söylediği ninnilerini. Eve gittiler; uyudu, yemek yedi, konuştu. Ne konuştuğunu anlamadılar bir süre ama anlatacak çok şeyi varmış gibiydi. Hızlı ve sabırsızdı bebek, emeklemeden koşmaya başladı.

Çocuk parka gitti, arkadaşlar edindi, oyunlar oynadı. Büyücü olmak istiyordu. Arkadaşları da onu izledi. Tam bir liderdi. Bardakları devirip kırdı, evin duvarlarını boyadı, düştü ama ağlamadı. Okula gitti, ilk günden herkesin gözdesi oldu. Diğerleri annelerini isterken o, annesine gününü anlatmak için sabırsızlanıyordu. Cesurdu. Okudu, yazdı, kimi yaramazlıklar yaptı, güldü. Babası onun doğum günü için ağaç ev inşa etti. Doktor olmak istedi. İnsanlara yardım etmeyi seviyordu; yaşlıları karşıdan karşıya geçirdi, kedileri ağaç dallarından kurtardı. Denize gitti. Kumdan kaleler yaptı, mimar olmayı düşündü ama su gelip elindekini yıkınca vazgeçti. Etrafta bulduğu yengeçleri insanların üstüne attı. İnsanlar güldüler. “Çocuk!” deyip geçtiler. Sonbahar geldi, eve döndü ama dondurma arabaları sokakta dolaşmaya devam ediyordu.

Sınıfında seviliyordu. İnsanlar onu dinlemeye bayılıyordu. Tatilde yaptıklarını arkadaşlarına anlattı. Ne zaman okul çıkışı dondurma için harçlık alamadı, o zaman anladı çocuk sıcağın gittiğini. Fırtına başladı, göğün çatırdamasından korktu, ağladı ama annesinin yanına gitmedi.

Çocuk, ağabey oldu. Kardeşi ilk kez ses çıkardı, kucaklara alındı. Ağabey, kardeşini görünce kendi kendine söz verdi ve kulağına fısıldadı: “Seni hep koruyacağım.”

Oyuncaklarını paylaştı hatta en sevdiği battaniesini bile verdi. Yemeğini yedirdi, bir kere bezini değiştirdi. Annesi bir daha izin vermedi, etraf fena batmıştı. Ağabey, tam bir ağabeydi. Ninesi ona, çok iyi bir baba olacağını söyledi.

Çocuk, çocuk değildi artık.

Genç oldu. Liseye başladı. Bazı günler gitmeyip saatlerce odasından çıkmadı. Yemek yedi ya da yemedi. Arkadaşları ile partilere gitti, gece on birden sonra geldi. Babası bir kere yakaladı, hayal kırıklığına uğradı. Genç, bir daha yapmadı. Sabahları koşmaya başladı. Temiz havayı ciğerlerinde hissetmeyi sevdi. Kulüplere katıldı. Madalyalar kazandı, gözü daha yüksekte kaldı. Olimpiyatta koşmak istiyordu.

Âşık oldu birkaç kez, aklı hep ilkinde kaldı. Çiçekler aldı, hediyeler... En sonunda sevdiğinin kalbini... Bolca eğlendiler, filmler izlediler, ailelerle yemek yediler. Gecelerinin en iyi eşlikçileri bir pizza ve bir film oldu. Her hafta sıkılana kadar devam ettiler.

Kavga ettiler, genç ağladı. Sevdiğini istiyordu. Annesine anlattı, annesine ağladı. Git, dedi. Ana kuzusu işte, dinledi ona söyleneni. Gecenin bir yarısı, izledikleri filmlerdeki gibi onun odasının camına gitti. Şarkılar söyledi ardından onu sevdiğini... Barıştılar bir süre sonra da söz verdiler. Birlikte yaşlanacaklarını ağaçlara kazıdılar.

Herkes mutlu ve güzelken etraf karardı, hava kirlendi. Bir haber geldi. Genç artık daha da büyümeliydi. Oysa sonsuza dek genç kalmak istiyordu.

Genç, asker oldu. Annesi ağladı. Babasının gözleri kanlıydı, kardeşinin nemli... O da yüzünü tuzlamak istiyordu da güçlü olmalıydı. Silah kullanmayı öğrendi. Yeni arkadaşlar edindi. Sabahları yine koşuya çıkıyordu. Sevdigiyle mektuplaşıyordu. Koğuş arkadaşlarıyla kıkırdarak konuşuyor, gülüşüyordu. Çocukluğunun ağaç evindeymiş gibi... Kahkahalarını kaybetmemişti.

Asker, araca bindi. Kimseden çıt çıkmıyordu. En sevdiği şarkının birkaç dizesini son kez mırıldandı. Birazdan hepsinin kulağında mermi boşaltma sesleri, uçak sesleri, bomba sesleri yankılanacaktı. Herkes indi. Sona kaldı. Ağlıyordu. Kaskı yüzüne siper oldu.

Genç asker, ateş etti. Birilerini vurdu. Ya yaraladı ya öldürdü. O da vuruldu, yaralandı. Yanında bomba patladı, kaçamadı. Asker kucağa alındı. Kulağında annesinin ninnisi, kardeşinin ilk sesi, babasının ona "Aferin!" demesi, sevdiğinin veda sözleri yankılanıyordu.

Genç asker, omuzlara alındı. Artık sonsuza dek genç kalacaktı.

BABAMDAN KALAN MİRAS

Berra GÜRDAMUR

Babamdan kalan bir miras olacaktın bana, külçe külçe altın olsa daha kolay harcardım. Ya da paralarla dolu kocaman bir oda. Mücevherlerle dolu bir çanta da güzel olabilirdi tabii. Ne yazık ki bunların hiçbiri yok. Size küçük bir sorun gibi gelebilir oysa benim için üzücü bir gerçek. Yazdığım her bir kelime boynumdan sarkan bir ağırlık. Bana terk edilmiş bir bebek gibi bakan yarım bıraktığım yazılar. Bunlar bana yazmanın sadece bir seçenek olmadığını gösterdi. Belki de bu bana Tanrı'nın bir hediyesidir. Genelde ucuz hediyeler hor görülür. Belki bundandır bu ilgisizlik. Hani o beğenmediğiniz hediyeyi sanki çok beğenmişsiniz gibi yüceltirsiniz ya, ondan işte. Bazen bu hediye kullanması zor olabilir. Tıpkı bir enstrüman gibi hakkında daha fazla şey öğrendikçe ona daha ilgili olursunuz. Yazıyı da yazdıkça bir bataklık gibi sizi içine çekmeye başlar. Tutunabileceğiniz bir sarmaşık veya sizi kurtarabilecek kimse yoktur orada. Sadece siz ve düşünceleriniz. En zor tarafı da budur. Tek başınıza karar vermeniz gerekir. Başkasının fikirleri sizi asla tatmin etmez. O bataklıkta sıkışıp kalmayı zaten kendiniz seçmişsinizdir. Yazmanın bu kadar yalnız bir uğraş olduğunu anlamak zaman aldı. Ancak yavaş yavaş kelimelerin ve cümlelerin arasında kaybolmak bir tür özgürlük getirdi. Miras olarak altın veya mücevher almadım belki ama belki de en değerli miras, içimde taşıdığım bu sözcüklerdir. Artık sadece yazmak için değil, kendimi anlamak için de yazıyorum. Belki de bu gerçek hazinedir.

VEDALAR VE KAVUŞMALAR

Berra Nur AYSEL

Köyden istasyona giden yol, eriyen karlarla diz boyu çamurdu. Yıllardır, haftada en az üç dört gün istasyona gitmek için geçtiğim bu yol, ilk defa beni tam anlamıyla içine çekmek istiyormuş gibi görünüyordu. Üstüne üstlük hâlâ hafif de olsa kar yağıyordu. Ama olsun. Kışın en güzel tarafı da bu değil mi zaten? Her bir kar tanesinin salına salına düşmesini izlemek... Aslında karı ne kadar sevsem de çamuru da bir o kadar sevmem. Ama bugün her şey normalden biraz daha farklıydı, ben de öyle. Her bir adımda dizlerime kadar uzanan botlarımı sertçe çekmeye çalışan çamur, canımı hiç sıkıyordu. Sonrasında botları temizlemeye çalışırken biraz huysuzlandığımı itiraf etmem lazım. Neyse ki o an umurumda değildi.

İstasyona her zamanki gitme amacımdan daha farklı bir amaç için gidiyordum bu sefer. Normalde giderdim, gözden ırak ancak bir o kadar da hayata dahil bir köşede otururdum, kafamı duvara yaslar ve buruk hisler içerisinde vedaları izlerdim. İki bedeninin ayrılışını, bir kadının otobüs camından eline öpücük kondurup üflemesini, platformdaki insanların da öpücükleri havada yakalayıp kalbine bastırmasını, gözlerimi hafifçe kısarak en derinine kadar incelerdim her zaman. Neden bilmem ama vedaları izlerken içimde oluşan o küçük buruk his hoşuma gidiyor. Ama o gün vedalar için gitmiyordum istasyona. Kavuşmaları görmek için can atıyordum.

Yıllardır süre gelen alışkanlığımı tek bir kararla neden değiştirdiğimi bilmiyorum desem yalan olur.

En son iki gün önce gelmişim istasyona. O zaman yollar bu kadar çamurlu değildi tabii ama çamurlu olmamasına rağmen hoşuma gittiği söylenemez. Her zamanki ruh hâlim ve karamsarlığım ile vedaları izleyip bir şeyler karalıyordum defterime. Tam kalkmıştım, kapıya varmıştım ki bir kadın koşarak ve bana çarparak geçti kapıdan. Aniden sinirlenip “Nasıl olur da görmez beni, bu ne dikkatsizliktir!” diye geçirdim içimden. Ben sınırimi kadına yansıtamadan, bana “Çok özür diliyorum, umarım iyisinizdir.” dedi. Bunu söylerken koşmaya devam ediyordu. Sadece hafifçe kafasını çevirmişti. Bu özrün karşılığında elbette yumuşamıştım ama bu sefer de karşılık veremediğim için rahatsızlık duymuştum. Tabii peşinden gidecek kadar değil. Nasıl olsa kibirli ve aksi bir adamdım ya!

Ayaklarım peşine takılmasa da gözlerim ister istemez takılmıştı. Kadının koşarak kırmızı trenden inmekte olan adama ulaşmaya çalıştığını gördüm. Birkaç saniye sonra ikisinin de kolları bir diğerinin sırtındaydı. Sarılıyorlardı sanki birbirlerini yıllardır görmemiş gibi. Sonrasında istasyondaki insanların bazıları alkışlamaya başladı. Daha önce böyle bir alkışlanma olduğunu görmemişim bu istasyonda. Merakıma yenik düşüp sessizce peron görevlisine sordum. Adamın gizli tutulması gereken bir işi varmış. Bir gün, belirsizlikler içerisinde apar topar yurt dışına gitmesi gerekmiş. Neden gittiği, ne zaman döneceği belirsizmiş. Dönerken de kendi güvenliği için haber verememiş. Meğer kadın da uzun, belirsiz ve umut dolu bir buçuk yılın ardından adamın burada olacağını on dakika öncesinden öğrenip koşarak istasyona ulaşmış. Görevliye bunları nereden bildiğini sorduğumda bana “Kadın her gece yarısı buraya gelirdi, kocasının bir gece yarısı treniyle burada olacağına inanır ve o tren gelip gidene kadar elindeki çiçeklerle beklerdi.” dedi.

Bunu dinledikten sonra görevliye teşekkür edip raylara doğru gittim. Yavaşça eğildim ve raylara baktım. Kimisi kurumuş kimisi hâlâ canlı yüzlerce farklı renkte çiçek gördüm. İşte o çiçekleri gördüğüm an hissettiğim şeyin vedaları izlerken hissettiğimden daha mucizevi olduğunu anladım. O günden iki gün sonra, aynı istasyona kavuşmaları izlemek için gidiyordum ve daha yoldayken fark etmişim ki bu çok hoşuma gidiyordu.

Aslında yaptığım şey her zamankinden farklı değildi. Yine aynı yollardan geçip aynı garda, aynı köşede oturup trenleri ve insanları izleyecektim. Değişen tek şey bakış açımdı. Bu sefer trenlerin gidişine değil gelişine bakacaktım. Vedalara değil kavuşmalara odaklanacaktım.

Anladım ki hayatta binlerce umutsuz veda ama binlerce de tutku dolu kavuşma vardı. Ve ben emindim ki başka boyutlarda, evrenlerde de olsa her ayrılığın bir kavuşması vardı. Önemli olan neye, hangi gözle baktığımızdı. Dört gözle beklediğimiz anlar o kadar ani geliyordu ki bir gece yarısı beklediğimiz tren akşamüstü gelebilirdi, yıllardır beklediğimizi karşılamaya giderken çiçek alacak vakit bulamayabilirdik. Hayat planlandığı kadar net olamazdı hiçbir zaman.

Biliyor musunuz? Ben o kadınla çarpıştığım günden beri vedaları değil, kavuşmaları izliyorum. Çünkü her veda dünya yaşamında olur ama her kavuşma bu hayatta olmayabilir. Bir kavuşmaya şahit olmanın da mucizevi yanı budur. Artık kavuşmaların çok daha özel ve anlamlı olduğunu düşünüyorum. Ve onları izlemeye başladığım günden beri hayatı çok daha renkli ve sevmeye değer görüyorum.

HAKİKAT KALDIRIMLARI

Dide SEVİNÇ

Tezgâhtan yayılan ölü balık kokularına karşı duyarsızlaşmaya başladım. Fakat gürültüye alışmak mümkün gibi görünmüyor. Kaldırımın üstünde uykusuz iki gece geçirdim bile. Neyse ki yerim rahat, sırtıma batan sivri bir cisim olmadığı sürece burada kalmaya devam edebilirim. Hem yol ortasında da değilim, köşeden olan biteni izliyor kendi hâlimde takılıyorum. Güneş günün çoğunda buraya vuruyor, üşümüyorum. Üşüsem de sorun olmaz, o gelmeden buradan ayrılamam zaten.

Bu caddede hareketlilik daha güneş doğmadan başlar. Soğuk tutması için konulduğu büyük beyaz karton kutulardaki balıklar, dükânlara liseli genç çocuklara bir yemek parasına taşınılırdı. Mağaza çalışanları akşamdan içeriye kaldırdıkları vitrinleri özensizce dışarı çıkarıyorlardı. İki sokağın birleşiminde duran çiçekçi, eski tip kaset çalarında seksenli yıllardan kalan Portekizce parçaları sırayla dinliyor, tüm bitkileri suluyor ve saksıları gün ışığı alabilecek yerlere koyuyordu. Sokak bedenlerle örtülmüş, küçük ruhlarla doluydu.

Neredeyse üç gün olacak ben buraya düşeli. Balık tezgâhlarının çaprazındayım. Düz taşlı yolda, güneşin en çok vurduğu yerde. Bir sürü dükkân ve ortada kocaman çiçekçi...

Güneşin doğuşuna yoldan yükselerek gelen korna ve fren sesleri eşlik ediyor; acele her yere yayılıyor. Sokaktan geçmekte olan yetmiş yaşlarında üzerinde, dizleri beyazlamış ve ipleri gevşemiş kumaş pantolon; başka bir takım elbiseye ait olduğu belli olan lacivert krovaze ceket giyen sakallı bir adam belirdi. Temiz görünüyordu. Pabuçları toz ve kirden kararmış kaldırımında parıldıyordu. Belli ki bu sabah evden çıkmadan silmişti. Yanıma yaklaştıkça yaydığı temiz kokuyu duyabiliyordum: yasemin. Ben ona kilitlenmiş bakarken o da beni fark etti. Bir süre birbirimize uzunca baktık. Yanıma yaklaştı. Eğildi ve “Hadi gel, cebime atla!” dedi.

Eli ile araladığı cebini gösterdi. Krovaze ceketin cebini oldukça derin görünüyordu. İç astarın rengi ceketle çok uyumsuzdu sanki sonradan dikilmişse benziyordu. Bir cebe bir adamın yüzüne baktım. Hayatın çizdiği uzun ve derin çizgilere... Beklenen o değildi.

O sırada sokaktan sol kolu tamamen alçıda olan bir çocuk -galiba bisikletten düşmüştü çünkü bu yaşlarda çocuklar genellikle bisiklete biner ve dengesizce hareket ederler- geçiyordu. Bizi önce gözleriyle izledi, bize adım adım yaklaştı ve biraz da kulakları ile izledi. Ağzında görgüsüzce sıkıştırıp şişirdiği sakızı gözümüzün içine bakarak patlattı, bir adım daha yaklaştı.

Yaşlı adam azimli ve sabırlı çıkmıştı. Hâlâ ceket cebini gösteriyordu ama ben bu caddeyi seviyorum. Ortadaki çiçekleri, çaprazdaki balıkları...

Kolu alçıdaki çocuk, yanımıza kadar geldi ve cebini gösterdi:

– Benim cebime atla, dedi istekle.

Cebini içi dışından daha betederdi. Ufalanmış kek kırıntıları, büzüştürülmüş kâğıtlar sakız çöpleri ve daracık alan, nefes dahi alınmaz bir kumaş tek kelimeyle ani ölümdü. Derken çiçekçiden aldığı taptaze papatyaları sol kolu ile gövdesinin arasına ilıştirmiş parlak turuncu saçlı ve gözlerini görmemizi engelleyen koyu renkli güneş gözlüğü

ile genç bir kadın çıkageldi. Hasır örgü çantasını açtı ve çantanın içeriğini gösterdi. “Çantama atla.” dedi fısıldarcasına.

Çantanın içinde bir ben yoktum zaten. Islak mendil, peçete, çantanın içinde ezilmiş su şişesi, kolonya, Gogol’un Palto’su, cüzdan, kalemlik, bir adet siyah poşet -vardı ki içinde ne olduğu hakkında fikir dahi üretemediğim- ucu taşlarla süslenmiş ‘Z’ harfli anahtarlığa bağlı anahtar ve kâğıtlar görüyordum arasında kaybolacağım.

Sanırım bu sefer şafak beni gün batımının bıraktığı yerde bulamayacaktı. Gidebilmem için önümde üç farklı yol var.

Birdenbire ayrılmak düşüncesi içimi burktu. Üzülmedim ama istemedim de. Kimse çektiği çileyi ve yalnızlığı geride bırakamazdı ki içi sızlamadan? Kulak verdim kendi sessizliğime. Ardından yaşlı adamın farklı renk ceket cebine atlayıverdim. Bu kaldırım taşından ayrılmaya duyduğum derin susamışlık damla damla hissettiriyordu kendini. Kişi uzaklaşmadan nereden bilebilirdi ne kadar yakın olduğunu. Gidiyordum kuytu köşedeki kaldırım taşımın üzerinden. Üç uzun gecenin ardından.

Yeni bir balıkçı çaprazına belki de... Ya da bu sefer bir kitapçının önünde izlerim gökyüzünde batan güneşin ve yükselen ayın dansını. Demir almak günü geldi zamandan. Bu derin ve geniş kruvaze ceketin renkli cebinde sallanıyorum. Arada bir yaşlı adamın buruşmuş eli misafir oluyor. Hâlâ... Hâlâ burada olduğumdan emin olduktan sonra gidiyor. Beni cebin genişliği içindeki yalnızlığımda savuruyor. Bayağı uzaklaşmışız gibi hissediyorum.

Cebin dışından gelen yoğun bir ısı hissediyorum. Sıcaklık yayan bir şeye yaklaşıyoruz. Ateş mi? Dışardan gelen sesleri anlayamıyorum, fazla uğultulular. Yaşlı adamın kakhaha attığını kasılan karın hareketlerinden hissedebiliyorum. Cebin üst tarafı aralanıyor. Boşluktan içeriye dolan beyaz ışığın yoğunluğuyla parladığımı biliyorum.

Bu sefer tek misafirim buruşmuş elleri değil. Avucunun içi leblebi ve çekirdek dolu. Yolculuğumda bana eşlik ediyorlar, yalnızlığımın sularında beraberce yüzüyoruz.

Sonra yaşlı el, tepegöz kesiliyor başımıza her geldiğinde birkaç leblebi ve çekirdek de onunla gidiyor. Bir süre sonra sadece tozlar kalıyor cebin köşelerinde. Bir de ben. İşe yaramaz, kayıp bir lira.

Durdu koca adam. Bu renkli cep birden büzüşüp sıkışmaya başladı. Her tarafım cebin kumaşıyla sarılmıştı. Sıkışıp kaldığım astar arasında yavaş yavaş döndüğümü hissediyorum. Sanırım bu yaşlı beyefendi ceketini çıkarıp özensizce katlamış ve koltuk arasına sıkıştırmıştı.

Altı üstü çevrelendiğim kumaşta usulca kayıyorum. Tutunmaya çalışacak hiçbir yer yok. Düşüyorum. Ben gökte bulut değilim ki kuşları kovalamaya çalışıyorum. İn aşağı ve açlığını toprakla yatıştır-nikel ve alaşım karışımı- bedenim. Dönüyorum. Yere değeri değmez sıçrayıp birkaç kez kendi etrafımda takla atıyorum. Yaşlı adam düşüşümü fark etmiyor bile. Hızlı uzaklaşıyor benden. Geride kalan yine ben oluyorum.

Bu sefer büyük binanın yalnız gölgesinin altındayım. Durakların arkasında, karşı yolda büyük bir park var. Fırının önünde, kuyumcunun çaprazındaki kaldırımında. Ortada kavşak var ve her yerde hayatı yakalamak için koşan insanlar.

Kıvrıkcık saçları eşliğinde yürüyen bir kız yanıma geliyor. Dizlerini kırıp eğilerek avucunu açıp gözleri ile işaret ediyor:

– Hadi, avucuma atla!

HIZLI ADIMLAR

Dilem KALIÇ

Nöbeti bittiğinde saat sabah altıydı. Ocak ayının yanında getirmiş olduğu sert ayaz ve acımasız soğuk derinlemesine kemiklerine işliyordu. Parmaksız eldivenlerini eline bir hışımla geçirdi, atkıyı gelişigüzel boynuna doladı. Evet, şimdi hazırды.

Yorgun olmasına rağmen yüzü renksiz, solgun değildi aksine yanakları al aldı. Mavi gözleriyse kapanmaya vakit bulsa hiç açılmayacaktı. Gözlerini ovuşturduğunda bedenini çoktan ele geçirmiş yorgunluğu en çok boynunda ve bileklerinde hissediyordu. Ayak tabanları acıyor, bir adım atmayı dahi reddediyordu. Soğuk havanın vücuduna bıraktığı titreme yetmiyormuş gibi birkaç kilometre yürüyecekti. İçini alışkın olduğu huzursuzluk doldururken durağa varınca üstünden kalkacak olan yükü düşündü. Bu onu bir nebze rahatlatıyordu. Hastane bahçesinin kapısından çıkarken birkaç evraki unuttuğunu hatırladı ama dönmek istemedi.

Gözleri alaca karanlık havayı taradığında gece nöbetinde uyku haricinde hayatından hiçbir şey kaybetmediğini düşündü. Ne de olsa dün bu saatlerde gelmişti hastaneye. Sadece takvimdeki sayılar değişiyormuş gibi hissediyordu. Sıkıntıyla derin bir nefes verdi. Verdiği nefes soba borularından çıkan dumanlar gibi havaya karışırken hızla yürümeye başladı.

Yaptığı hesaba göre otobüs durağına yirmi dakikası vardı. Ara cadde üstünde acelesiz attığı adımlar aylak adam işi adımları gibiydi. Kulaklığını takarken çevreden bir ses duyduğuna yemin edebilirdi. Saniyelik kesilen nefesini kontrol ederek tedirgin de olsa yürümeye devam etti. Göz ucuyla arkasına baktı, hiçbir şey göremedi ama birinin onu takip ettiğini hissetti. O adım attıkça arkasındaki kişi de adım atıyordu üstelik ritmi hiç bozmadan. Yürüdüğü yolun duvar kenarındaki bir karaltıyı göz ucuyla seçebildiğinde haklı olmanın tesiri altında korkarken buldu kendini ancak korku, kalbine fazladan kan pompalamaktan başka bir fayda sağlamıyordu. Biraz daha nabız, biraz daha göğse vuran kalbin kulaklardaki sesi... Ayla, fark etmiyormuş gibi düz kumral saçlarını arkaya aldı. Sanki daha hızlı ilerlerse ondan kurtulacaktı. Hayatında hiçbir zaman hızlı gittiğinde kurtulduğu olmamıştı. Hızlı yaşadığında, hızlı büyüdüğünde... Çocukken hızlıca büyürse bir şeylerin yoluna gideceğine inanan Ayla, bugün yine kendini kandırıyordu.

Kafeste çırpınan kuş misali atan kalbi âdeta kulaklarında çınlıyordu. Öyle bir çınlamaydı ki müziğin sesini duyamıyor, kendini bir gürültünün ortasındaymiş gibi hissediyordu. Çaktırmadan etrafa bakındı. Ara caddeydi ve yolda tek bir kişi, park hâlinde dahi tek bir araç yoktu. Birilerini görse rahatlayacaktı. Bir şey olsa yardım isteyecek kimse yoktu. Duvardaki karaltıyı görüp kafasında kurmayaya başladı. Hızla koşmaya başlasa arkasındaki adam onu muhakkak yakalardı. Ne de olsa yirmi dört saatlik nöbet sonrası uykusuz, aç ve yorgundu. Koşsa... Koşacak hâli de yoktu. Dikkat çekmek de istemiyordu.

Girebileceği ara sokakları düşündü ama hemen bu fikirden vazgeçti. Ana caddeye çıkan yolu daha da uzatmış olacak, bu adamla olan sınavı daha da uzayacaktı. Ne yapacaktı? Kendini koruyabilecek gücü kaslarında bulmak şöyle dursun, kımlıdatırken bile ağrıdan kramplar giriyordu. Günlerdir dinlenmeyen bir vücudun tüketen yorgunluğu ile karşı karşıyaydı. Cebindeki ufak bir parmak hare-

ketiyle müziği kapatıp kulaklığını omzuna aldığı anda rüzgârın sesini daha iyi duyabiliyordu. Korku içinde arkasındaki adamın seslerini duymayı bekledi.

Sokak ışığından uzaklaşırken adımlarını daha da hızlandırdı. Soluk soluğa kaldı. Boğazı kurudu. Bir iki öksürdü. Göz ucuyla etrafa baktı, karaltı kaybolmuş gibiydi. Duyduğu ses her ne ise artık daha uzaktaydı. Adamın kim olduğunu düşünürken son bir haftanın nöbetleri arasında onu tehdit eden aileleri düşündü. Son bir haftada aldığı tehditlerden bile bir sıralama yapacaksa liste uzuyordu.

Üçüncü evre akciğer kanseri olan hastasını düşündü. Karısını kaybeden adam tüm hastane koridorunda esip gürelemiş, onu öldüreceğine dair tehditler savurmuştu. Ayla bunun ani bir kayıptan ötürü sinirle ağzından çıktığını düşünüp bu seçeneği eledi. Miras kavgasından dolayı kardeşini vuran adamdı. Evet, o olabilirdi. Kardeşini yaralayan doktora neler yapmazdı? Polise konuşmaması için tehdit etmişti de dinlememişti. Doğruluktan hiçbir zaman şaşılmamalıydı.

Diğer seçenekleri de düşünürken telefonu çaldı. Telefonun titreşiminden de sesinden irkilirken buldu kendini. Çantasından telefonu çıkarana kadar arama bitmişti. Arayan eşiydi. Bu kez Ayla aradı ama telefon meşgul çalışıyordu. Telefon açık gibi konuşmaya başladı. “Biliyorum canım, biraz geciktim ama çok geç kalmam. Yoldayım zaten. A sen de mi bu taraftasın? Beni almaya mı geliyorsun?” Ara ara takındığı sahte gülümsemelerle konuşmayı daha gerçekçi kıldığını düşündü. Ne çok isterdi eşinin yanında olmasını... Aklına bir gün önce son kez sarıldığı geldi. Bu gidişle de son olacaktı. Konuşmaya devam etmesi gerektiğini düşündü ama hızının kesileceğini de hesap ederek telefonu kapatmış gibi yapıp eline aldı. Acil bir durum olursa diye elinde bekletecekti.

Ana caddeye varmasına birkaç adımı kaldığında önündeki sokak lambalarının çalışmadığını fark etti. Onu takip eden adam ya ka-

ranlığı fırsat bilecek, planını devreye sokacak ya da ana caddede kalabalığın içinde onu rahat bırakıp gidecekti. En kötü ihtimalle onu evine kadar takip edecekti. Ayla boynunda tuhaf bir ürperme hissetti. Bir anda durdu. Korkunun ecele faydası yoktu. Tüm cesaretini topladı. Derin bir nefes aldı. Hızla arkasını döndü. Hiçbir şey yoktu.

Yolun kenarındaki çalılar birbirine vuruyordu. Rüzgârdan olmalıydı. Ya çalılardan arkasına saklandıysa... Ne olursa olsun bugün yüzleşmeliydi hem de şu anda. Tekrar cesaretini topladı, çalılara doğru yürüdü. Kahverengi renkte, dört beş aylık bir köpeğin titreyerek çalılara sürtündüğünü gördü. Ayla, rahatlayarak köpeğe doğru eğiliyordu ki korna sesi duydu. Eyvah, işte yakalandım diyerek doğruldu. Israrla öttürülen korna sesinin geldiği tarafa döndü. Korku, yorgunluk ve şaşkınlıktan sürücü koltuğunda “gel” diye işaret eden eşine bir yabancı gibi bakakaldı. Sevinsene mi, köpeği orada bıraktığı için üzülse mi bilemedi. Eşi tekrar kornaya basınca arabaya doğru yürüdü. Sokak hayvanlarına vermek için arabada beklettiği mamalar aklına geldi. Mamalardan köpeğe bırakıp eşine dün son kez sarılmadığını bilmenin rahatlığıyla boynuna atıldı.

SAHNE BOŞ KALMAZ

Duru YILDIRIM

“Sol kapı kapanır kapanmaz sağ taraf açılacak. Sahneyi boş bırakmayın!”

Tiyatro yönetmenimiz her zaman sahnenin iki saniyeden daha uzun süre boş kalamayacağını söylerdi. Akış sürekli devam etmeliymiş.

Eve gidene kadar bu cümleleri aklımdan çıkaramadım. İş çıkış saati malum, ellerindeki evrakları etrafa saçmadan yürümeye çalışırlar; sahne arkasında elindeki tiyatro metninin kimin olduğunu bulmaya çalışan oyuncularını anımsattı. Sokağın beton kaldırımlarında attığım adımlar sahne zeminindeki parkeler gibi çıtırdıyordu. İnsanların uçuşan paltoları rüzgârın etkisiyle arkada kalanları maskeliyordu.

Eve vardığımda saat sekizi biraz geçiyordu. Kurt gibi açtım. Eşyalarını bıraktığım gibi mutfağa geçip yemek hazırlamaya başladım. Tezgâhta yer kalmıyor, bir malzemeyi kullanıp yerine hemen yenisini koyuyordum. Buzdolabı ve tabaklar arasında makine misali bir sağa bir sola gidiyordum. Böyle seri hareket etmek yorucu olabiliyordu ama eğer oturup bekleseydim de sıkılırdım. “Seyirciler de böyle hissediyor olmalı.” diye düşündüm kendi kendime.

Ertesi günün sabahı, henüz doğru düzgün uyanamamışken ofiste buldum kendimi. Kalem etek ve ceket ikilisinden her ne kadar haz etmesem de iş yerinde onları giymekten başka bir şansım yoktu. Tıpkı oyunlarda ne giyeceğimize karar veremeyişimiz gibi iş yerinde de belli bir çizgide giyinmek zorundaydık. Üstüne üstlük ortam öyle kalabalıktı ki iğne atsam yere düşmezdi. Ekip liderinin odasından biri çıktı mı iki saniye geçmeden içeri yeni biri giriyordu. Yazıcılara baksam her biri kitap kitap fotokopi çıkıyor, çalışanların masalarına baksam yığınla dosyalar... Sene sonu yaklaşınca hafta sonu da olsa ofiste toplanırdık, bir curcuna alırdı ortalığı. Bir yandan da bu manzarayla karşılaşınca da günün verimli geçeceğini anlayabiliyordum. Takım olarak çalışıp bir ayın işini birkaç günde bitirecektik. İş gözümüzde büyüyecekti ama günün sonunda yüzlerimizde tebessümle ayrılacaktık.

Akşam eve ulaştığımda sırtım ağrıyordu ancak omzumdaki yüklerin bir kısmının kalkmasını hissetmek beni rahatlatmıştı. Hafta içinde bitirmem gereken sunumum hâlâ beni bekliyordu. Aklımdaki pazarlama fikrinin şirketimizde büyük yankı uyandıracağını sezebiliyordum ama bazen molalara da ihtiyaç duyuyordu insan. Ben de pijamalarımı üzerime çektim ve sıcak bir çay demledim. Bir süredir okunmayı bekleyen o kitap çarptı gözüme. Çok sevdiğim arkadaşım ödünç vermişti dediğine göre güzel bir kurguymuş. Hayatın hareketliliğinden yeni bir macera romanı okumayı kaldırmayacağımı düşünüp kitabı kenara kaldırmıştım. Şimdiyse kitapla baş saydık.

Elim romanın karton kapağına uzandı. Kitabın adı, kabartma harflerle yazılmıştı. Bir süre kapağı inceledikten sonra kitabın arka kapağını okumaya başladım. Aklımdan geçirdim eğer adı böylesine gösterişli olmasaydı hemen arkayı okumaya yönelirdim. Tiyatro için de aynısı geçerliydi. Ana karakterin parlaması gerektiği yerde diğer oyuncular sahnede rolleri gereği hep öne çıkmayı isteseler de sessizce sıralarının gelmesini beklerlerdi ya da arka planda oyun-

larını sergilerlerdi. Bütünü bozmadan ana karakterin parlamasını böyle sağlıyorduk. Bu kuralla bir kitabın tasarımında karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim. Sayfalarını heyecanla araladım ve büyük bir iştahla kitabı okumaya koyuldum. Her bölüm ayrı bir karakteri anlatıyordu. Hepsi hiç olmazsa beş sayfa boyunca başkarakter gibi resmediliyor, sonra yerlerini asıl başkaraktere bırakıyorlardı. Birinin hikâyesinin bittiği yerde öbürününki başlıyordu, kitabı bırakamıyordum. Her bölüm sonunda “Birkaç sayfa daha!” diyerek saatlerce okumaya devam ettim. Kitapta da sahne hiç boş kalmamış, bir kapı kapanır kapanmaz yenisi açılmıştı.

Sayfaları çevirirken kitabın omurgasına sıkıştırılmış bir fotoğraf gördüm. İlk kez deniz kenarında bulduğumuz gün arkadaşımın eski bir kamerayla çektiğimiz fotoğraf. Hiç unutmam, saat sabahın beşiydi, havanın serin esintisinden etkilenmemek için siyah kabanlarımızı giymiştik de penguenlerin sıcak kalmak için birbirlerine sarılmaları gibi sarmaş dolaş da poz vermiştik. Gözlerim doldu. Daha dikkatli bakınca fotoğrafın arka yüzünde not yazılı olduğunu fark ettim. Mavi tükenmez kalemle yazmış, kâğıdın sağ alt köşesindeki “m” harfi biraz dağılımıştı. Arkadaşım gözyaşlarıyla yazıyı bozmak istememiş olacak ama o damlalardan bir tanesi yine de kâğıda denk gelmeyi başarmış. Fotoğrafa baktığım her saniye türlü türlü anılarımızı hatırladım. Notun yanına iliştilmiş tarihi görünce kitabı okumak için bu kadar fazla beklemenin pişmanlığıyla yumruklarımı sıktım, avucumda tırnaklarımın iz yaptığını sonra fark ettim. 3 Mart günü sürpriz yapacaktı bana. Oysaki mart ayı geride kalmıştı bile. Benim için özenle plan yapmış arkadaşımı yüzüstü bıraktığım hissi içimi yiyip bitiriyordu.

Kitabın son bölümünü okuyana kadar başından kalkmadım. Perde önünde de böyle şeyler yaşanırdı bazen: Oyunu özetleyen o sahne de repliklerini unuturdu oyuncu, rol eşinin doğaçlama yapmasından umut duymaktan başka çaresi kalmazdı. Oyuncu karakteriyle ne kadar çok özdeşleşmişse o kadar çabuk doğaçlardı sahneyi.

Öbür oyuncuysa midesindeki yanmayı bastırarak rolde kalmaya uğraşırdı. “Demek hayat da en az biz insanlar kadar çok seviyor sürpriz yapmayı.”

Haftanın kalanını reklam sunumuma hazırlanmakla geçirdim. Konumu ve argümanları âdeta ezberlemiş olmama rağmen hâlâ eksik kaldığım yerlerin olması beni şaşkınlığa uğramıştı. Değınmem gereken noktaları biliyordum ama yine de kelimeleri toparlamakta ya da eklemeler yapmakta zorlanıyordum. İşin yalnızca eldeki metni aklıma yazınca bitmediğini anladım çünkü tıpkı sunum gibi sunumun fikrini de pazarlamak zorundaydım, insanların karşısında sunum yapma fikri dahi ezberlemek için uzun çabalar sarf ettiğim paragrafları bir anda unutmama yetiyordu. Aslında tiyatro eğitimi almaya bu yüzden başlamıştım, tezahürünün bu kadar geniş çaplı olacağı aklımın ucundan dahi geçmezdi. Kendimi seyircilerin karşısında hayal ederek sürekli deneme yaptım ve bir süre sonra heyecanıma eskisi gibi yenik düşmediğimi fark ettim. Bünyem gitgide akışa alışıyordu.

Günler birbirini kovaladı ve göz açıp kapayıncaya kadar sunum sabahı gelip çatmıştı. İnsanların toplantıya beni yargılamak için değil, dinlemek için gelen ekip arkadaşlarım olduklarını kendime telkin ederek hazırlandım. Elim ayağıma dolaştı, bir aceleyle çıktım evden. Heyecanım yürürken tüm gözleri üzerimde hissetmeme yetti. “Acaba düğmem mi açık yoksa fermuarımı çekmeyi mi unuttum?” diyerek bir oramı bir buramı kontrol edip durdum. Ofis binasının önüne geldiğimde derin bir nefes aldım ve içeri girdim.

En kötüsünü düşünmeme rağmen işlerin yolunda gidebileceği olasılığını yok sayamazdım. Kaçarak bir yere varamayacağımı biliyordum ve şu an içimi kemiren bu olayın bir başkası için çocuk oyuncuğ olabileceğini de aklım almıyordu. Toplantı odasına gidip eşyalarımı hazırlamaya koyuldum. Hiçbir şeyi unutmadığımdan emin olmak adına komik sayılabilecek yöntemler deniyordum. Bir yanım toplantıya kalan on beş dakikanın hemen geçmesini isterken

öbür yanım bir hatta iki saati daha olmadığı için şansına küsmüş-tü. Saatin 10.00'ü göstermesiyle insanlar yavaş yavaş masa etrafında yerlerini almaya başladılar. Hepsine tebessümle selam verdim. Odaya son olarak ekip liderimizin girmesiyle sunumu yapmaya başladım. Ne zaman gerilsem aklımı bir gün daha büyük topluluklar önünde farklı roller yapacağım düşüncesi sardı ve önümdeki on beş kişi karşısında kendimi daha güvende hissetmeye çalıştım.

Sunum bittiğinde işlerin iyi gidebileceği konusunda kendime şans tanıdığım için mutlu hissediyordum. Liderimizin gözleri parlıyor, çalışan arkadaşlarımın neşesi yüzlerinden okunuyordu. İhtiyacımız olan stratejiyi bulmuştuk ve harekete geçmek için sabırsızlanıyorduk. Tatmin oldukları her hâllerinden belli olan arkadaşlarım beni tebrik etti. Kalbimin hızlı ritimleri arasında bir gün yüzlerce seyircinin alkışları karşısında eğilmenin ne kadar büyüleyici olabileceğini düşündüm.

Ofisten âdeta süzülerek çıktım. Tüm bunlar yaşanırken bir an dahi aklımdan çıkmayan tiyatro provamıza iki saat kalmıştı. Arka koltukta beni bekleyen kostümlerimle yola koyuldum. En sevdiğim şarkıları ayarlayıp son ses açtım. Güneşin batışını şehrin kalabalık yollarından izledim.

Sahneye varınca hazırlıklar esnasında telaşın yanında heyecanı gördüm herkesin gözünde. El birliğiyle dekorları taşıyorlar, her şeyin kusursuz olması için uğraşıyorlardı. Hepimiz işimizi tutkuyla yapıyor ve en iyisini hedefliyorduk. On beş dakika içinde kostümlerimizi giymiş ve oyunu sergilemeye hazır hâldeydik. Bunlar son provalarımızdı. Gösteri gününe iki haftadan kısa bir süre kalmıştı ve seyircilerin karşısına eksiksiz çıkacağımızdan emin olmalıydık.

Yorucu bir provanın ardından arabamın farlarının mahallemin sokaklarını aydınlattığı esnada şehir çoktan beşinci rüyasını görüyordu. Gözlerimden uyku akıyor, aracı hemen park edip yatağıma atlamanın hayallerini kuruyordum. Anahtarlarımın şıkırtısıyla bi-

nayı çınlatarak kapımı açtım ve makyajımı yarım yamalak çıkarıp yatağıma gömüldüm.

Eğer tiyatroyla uğraşan ben değil de başkası olsaydı ve bana saatlerce bir eseri ezberleyip sergilemek için uğraştıklarını, zamanlarından bu kadar fedakârlık ettiklerini, kostüm ve dekorların masrafını karşılayıp üstüne üstlük bunların hepsini gönüllü olarak yaptıklarını söylese çıldırmış olduklarını düşünürdüm herhâlde. Ama işin içinde kendim hele hele gönlümle olunca düşüncelerim U dönüşü yapıyordu. Tiyatro, sahnelemeyi yaşamayan insanın anlayamayacağı bir şeydi. Kimileri hayatlarının sonuna kadar nasıl hissettirdiğini bilemeyeceklerdi çünkü bana göre sanat üretme arzusu öğrenilenden ziyade başından beri insanın içinde olan ve yalnızca keşfedilmeyi bekleyen pimi çekilmiş bir bomba misali patlayıcıydı.

Bahsettiğim yaklaşık iki haftalık süre boyunca her günüm prova- larla geçti. Bu süreç içinde ne arkadaşşıma ödünç verdiği kitabımı teslim etmem gerektiğini hatırlayabildim ne de telafi etmem gereken hatamı. Bir süre sonra metinle o kadar özdeşleşmişim ki ofiste bile konuşan herkesin cümlelerinde repliklerimizi duyuyor, üzerine şaka yapmak istiyordum. Tabii devamında karşımdaki kişinin oyunu bilmediği ve yapacağım şakayı anlayamayacağı gerçeğini hatırlıyor ve minik bir üzüntü yaşıyordum. “Sanatçı kafası bir farklı oluyor.” derken bahsettiklerinin farklı düşünmemizden öte, eserlere sürekli maruz kaldığımızdan garip davranmamız olduğu kanısına vardım kendi kendime. Tencereme tirat okuduğumu bile anımsıyorum.

Perdenin ardında olup bitenleri aslında bizden başka kimsenin bilmediği gerçeği bana hep enteresan gelmişti. Çoğu zaman tiplereler olarak birbirimizin bilmediği gizli sırlarımızı seyircilere açıyor ve oyun sonuna kadar da aramızda saklıyorduk. Oysaki sırlardan bihaber olan asıl kişiler seyircilerdi. Biz, sadece “mış gibi” yapmakta ustalaştığımız.

Oyun günü, takvimimde yarını gösteriyordu. Artık sene boyunca işten aldığım izinlerin, iptal ettiğim planların, kostüm kiralamak için kapı kapı dolaşmalarımın hepsi meyvesini verecekti. Biletlerimizin neredeyse hepsi satılmıştı, kendimi büyük hissediyordum. Büyük işlerle ilgilenen büyük biri gibi.

Alarmımın çalmasıyla yatağında doğruldum. Bu sefer alarmın sesinden rahatsız olmadım çünkü zaten hiç uyuyamamıştım. Okuldaki bayram kutlamasında görevli olduğum günlerin geceleri gibi yatakta bir o yana bir bu yana dönmüştüm ama gözüme uyku girmemişti. Yine de içimdeki enerjinin beni gün boyu götüreceğini düşünerek tiyatro binasına gitmek üzere hazırlandım ve yola koyuldum.

Henüz sabahın erken saatleriydi ve yollar tenhaydı. Sahneye yaklaştığımda park alanında birkaç tanıdık araba gördüm. İçeri girdiğimde herkesin çalıştığını gördüm ve yardım etmeye koyuldum. Tıpkı bir karınca kolonisi gibi sistemli çalışıyorduk. Her yerde birileri vardı ama kaostan uzaktık.

Birkaç kez daha tekrar yaptıktan sonra gösteri saatinin yaklaşmasıyla birlikte hepimiz sahne arkasına çekildik ve seyirciler yavaş yavaş koltuklarına yerleşirlerken makyajlarımızı tazeledik.

“Oyunumuz başlamak üzere. Lütfen telefonlarınızı kapatınız?” anonsu duyuldu ve oyunumuz başladı. Eserimizi en güzel şekilde sergilemek için elimizden gelenin en iyisini yaptık. Sahne arkasında kulaklarımızı perdeye dayayarak oyunu takip ettik. Seyirciye anlattığımız hikâyenin yanında kendi aramızda ayrı bir yolculuğa çıkmıştık. Bazen doğaçladık, bazen sufle aldık. Aylarca çalışmanın sonucunda karakterlerimizin dertleri artık bizim de derdimizdi.

Göz açıp kapayınca kadar son tiratlarımızı attık. Bitmişti işte, geriye sadece selam vermek kalmıştı. Maskelerimizi indirip gerçek kişiliklerimizi gösterecektik. El ele tutuşup sahnenin önüne doğru

yürüdük ve bizi ayakta alkışlayan izleyicilerin yüzlerini ilk kez gördük. O an ön sırada dolu gözler ve gururlu bakışlarla bizi alkışlayan bir kişi gözüme çarptı. Kolunun arasında çiçeklerle olduğunu düşündüğüm bir buket tutuyordu. Kim olduğunu anladığım an hissettiğim binbir türlü duygu arasında kayboldum. Denizin kokusunu da yanında getirmişti. Ona fotoğraftaki gibi sımsıkı sarılmak için can atıyordum.

Ben, onu ertelemiştim ama o, beni hiç ertelememişti. Sevginin tanımını yapmıştı sil baştan. Gözyaşlarıma hâkim olmak için başımın üstündeki parlak ışıklara baktım.

Mutluluğumun sarhoşluğu yanında yorgunluğum dizlerimi zorluyordu. Günün başından beri boş olan midem de pek yardımcı olamıyordu. Kostümlerimizi çıkarmadan önce hızlıca sahneden inip sevdiklerimizle buluştuk. Kafamı yasladığım omzunda lavanta yapraklarının kokusunu hissettim. Sarılışım hem bir özür hem teşekkürdü.

Oyunumuzda da bunu anlatmıştık: gönüller bir oldukça araya hiçbir şeyin giremeyeceğini, geçici telaşların ömürlük sevgilerin önüne geçemeyeceğini...

Anladım ki dostlarım yanımda oldukça ne kalbimin, ne tiyatro binalarının sahneleri asla boş kalmayacaktı.

HENDEKLER

Ebrar Güneş KANBUROĞLU

Bir masa, sandalye ve bir karyola... Elbet cam var ama ne kuş ne çiçek; sade bir duvar... Sığ insanlardan kaçtığım bu çıplak odam da-ima buz gibiydi. Tıpkı kalpler gibi... Ağlayınca dek devam ederdi bu soğukluk. Ağlayınca ana kucağı gibi sımsıcacık olurdu. Sarıp sarmalardı. Yalnızlığında bana oda değil ev olurdu.

Ev her zaman birden fazla oda demek değildi. Bazen insanlar bazen bir yer demekti. Önemli olan güvende hissetmekti sonuçta. Benim insanlarım yoktu. Ben de zamanda kaymayan bu yere tutundum.

Burada zaman durur sadece ben hareket ederdim. İşte burası öyle bir yerd ki dört duvar birleşse ancak böyle çatıyı tutabilirdi. Ben bu odanın ötesine koskoca hendekler kazmıştım yabancılar ne odama ne de duygularıma girebilsin diye. En çok o zaman zorlandım hendeklerime su taşırken. Odama gözyaşlarınca su taşımıştım ama hâlâ emin değildim. Gerçekten yabancılar mıydı, gerçekten onları istemiyor muydum? Neyin çelişkisiydi bu? Oda benim için bir insan değil miydi? Sonuçta zaman burada duruyordu, dışarıda devam ediyordu. O zaman niçin korkuyordum?

Evet, burası benim için güvenliydi. Tuğlalarını, kolonlarını benim yaptığım dizdiğim bir kaleydi. Yönetim sadece bendeydi. Burada

sorunlar yoktu. Çünkü dışarda sorun hep bendim. Burada sorun aramak yasaktı. Sorunlar yetişkinler içindi. Dünyada yetişip büyüyen, kararlarını başkalarına göre alanlar içindi. Bense bu kalede yetişiyordum.

Uyumak daha tatlı yapıyordu rüyaları. Uyanırken de rüyalar yaşıyordu ya insanı. Sanki bir gün Kuğulu'da, güneş vuran bir bankta, suyun sesini dinler gibi hülyalar, sanrılar görürdü insan. Ancak kalede esir değilsen böyle gelirdi.

Kaledeki kral kendini mutlu etmeye çalışırdı. Mahkûmların meziyeti onun sorunu değildi. Açıkçası birini esir almayı da o kadar istemezdi. O kalesinde tek başına daha mutluydu. Ne kadar yalnızlığından şikâyet etse de bu soğukluk onu mutlu ederdi. İşte kralın böyle kendine has bir çelişkisi vardı.

Kaleye bazen yazarlar, şairler, ressamalar, diplomatlar misafir olurdu. Krala kendi fikirlerini sunarlar; kral, sadece beğendiği fikirleri, düşünceleri benimserdi. Kimsenin onu zorlamaya gücü olmadığını bilirdi. Bazen hendekten bile geçirmedeği insanlar, ön yargılı olduğu fikirler olurdu.

O da biliyordu bir gün bu hendekler kapanacak, kale surları yıkılacak ve hâkimiyet elinden alınacaktı. O zamana dek burada mutlu yaşamaya çalışacaktı. Güvende hissettiği çatı ve duvarlar onu hep saracaktı. Zaman kendi etrafında dönecek ve kral bir gün kendi insanlarını bulacaktı. Memnun etmek zorunda olmadığı yanlarındayken çiçek açtığı insanları...

DUYGULARIN BÜYÜSÜ

Elif Ceylin KOÇYİĞİT

Damla heyecanla zıplayarak yatağına koştu, babasına seslendi: “Baba, yatmadan önce bana bir masal anlatma sözün vardı. Lütfen bu akşam anlat!” Odaya gelen babası gülümseyerek kızına baktı. “Aslında bugün hiç anlatmak istemiyorum.” dedi muzipçe gülerek. “Lütfen baba, ihtiyacım var. Anlatmazsan sabaha kadar uyumam.” diye karşılık verdi Damla.

“Madem ihtiyacı varmış benim güzel kızımın, ben de anlatırım o zaman. Ama söz ver bu bitince “Bir daha, bir daha!” demeyeceksin.”

“Söz.” dedi Damla, sarıldı babasına ve merakla bekledi.

Babası bir iki öksürükle ses denemesi yaptı ve masalını anlatmaya başladı:

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde kediler fare yakalar, köpekler sincap peşinde koşar iken uzak diyarların birinde tatlı mı tatlı bir tavşan kasabası varmış. Kasabadaki tavşanlar huzur içinde yaşar az sayıda oldukları için herkes birbirini tanımış. Kasabadaki her tavşanın bir yeteneği ve bu yeteneği üzerine de bir mesleği varmış. Doktor, demirci, mühendis, öğretmen...Aklınıza ne gelirse. Hepsisi kendi çapında tanınan becerikli

tavşanlarmış. Ancak aralarından biri hepsinden daha ünlü, ismi sürekli anılan ve yeteneğinden söz ettiren biriymiş. Bu tavşan Po-fuduk Pastanesi sahibi Aşçı Hophop imiş. Aşçı deyip geçmemek gerek. İşini özel kılan bir yeteneği varmış. Pastanesinde yaptığı kurabiyeleri sihirliymiş. Kim hangi şekil, renk ve tattaki kurabiyeyi yerse ona göre duyguları değişiyormuş.

Eğer pembe kalp şeklindeki çilekli kurabiyeyi yerse sevgi dolu oluyor, beyaz renkli güneş şeklindeki muzlu kurabiyeden yiyen mutlu oluyormuş. Tüm kasaba Aşçı Hophop ve kurabiyelerini konuşur ihtiyacı olanı hemen Hophop'a yönlendirirlermiş. Hophop, her zaman disiplinli ve işini layığıyla yaparmış. Her sabah pastanesini erkenden açar diğer tavşanların işe gitme saati gelmeden taze kurabiyelerini fırından çıkarırmış.

Bugün de o günlerden biriymiş. Aşçı Hophop sabahın erken saatlerinde pastanesini açmış ve kurabiyelerini pişirmeye başlamış. Özenle ve sevgiyle yaptığı kurabiyelerini vitrine yerleştirdiği sırada günün ilk müşterisi Demirci Posti içeri girmiş. Bir elinde çekici diğer elinde ise dükkânının anahtarını tutarken Hophop'a bakıp heyecanla konuşmuş: "Günaydın Hophop. Bugün önemli bir işim var, dinç olmak istiyorum. Bana verebileceğin en iyi kurabiye hangisi?" Hophop gülümseyerek vitrinden bir tepsi çıkarıp halter şeklinde çikolatalı siyah kurabiyelerden iki tane paketlemiş. "Bunlar dinç kurabiyeleri tam senin ihtiyacına göre, afiyet olsun." diyerek paketi Posti'ye uzatmış. Posti, teşekkür etmiş ve kendi dükkânına gitmiş. Hophop işinin başına dönmüş.

Aradan birkaç saat geçmeden sınırdan kıpkırmızı olmuş Terzi Süslü Kiki gelmiş. Öfkeyle konuşmuş: "Hophop incili tokamı bulamıyorum ve o olmadan kıyafetin son parçasını tamamlayamam. Ancak bulabilmek için sakinleşmem gerekiyor." Hophop şaşkınca Kiki'ye bakarak aceleyle bir tepsi çıkarmış. İki tane tüy şeklinde gri renkli naneli kurabiyelerden pakete koyarken Kiki'nin giderek kızaran yüzünü görünce son anda bir tane daha eklemiş. Kiki bir

hışımla paketi alıp dükkândan çıkınca Hophop rahat bir nefes alıp “Ucuz atlattım.” diye düşünmüş. Kiki’nin hemen ardından içeri Umutsuz Balıkçı Bobi’nin girmesiyle düşünceleri dağılmış. Bobi, hep umutsuz ve şanssızlığı ile bilinirmiş. Hophop o daha ağzını açmadan iki tane yonca şeklinde yeşil havuçlu kurabiyelerden paket yapmış. Umutsuz Bobi gülümseyerek “Teşekkürler Hophop sen en iyisisin.” demiş ve dükkândan ayrılmış.

Hophop güler yüz ve çalışkanlığıyla akşama kadar müşterilerini ağırlamaya devam etmiş. Ürkek Kütüphaneci Bay Pamuk için yıldırım şeklinde sarı renkli vanilyalı kurabiyelerinden paketlemiş, Öğretmen Bayan Bilgili’ye kitap şeklinde kırmızı renkli elmalı kurabiyelerinden satmış.

Akşam olduğunda dükkânın kapanmasına on dakikadan az bir zaman kalmış ki vitrinde sadece bir tane sevgi kurabiyesinden kaldığını görmüş. Hophop vitrindeki boş tepsiyi kaldırırken Doktor Tavşan Mimi asık bir suratla içeri girmiş. Hophop endişeli bir sesle sormuş: “Ne oldu Mimi, neyin var?” Mimi, üzüntüyle yanıtlamış: “Sorma Hophop! Herkesin beraber mutlu olduğu birileri var. Ben de beraber mutlu olacağım bir arkadaş istiyorum. Birlikte kitap okuyup piknik yapacağım bir dost istiyorum.” Hophop düşünceli şekilde başını sallarken içeri biri daha girmiş. Bu, öğlen gelen Kütüphaneci Bay Pamuk’tan başkası değilmiş. Hophop’un kurabiyeleri sayesinde cesaret kazanan Bay Pamuk gülümseyerek tezgâha yanaşmış, “Kolay gelsin Hophop iyi akşamlar. Sana teşekkür etmek istedim. Öğlen verdiğin kurabiyeler sayesinde sunumum çok güzel geçti.” demiş. Aşçı mutlulukla “Rica ederim Bay Pamuk.” diyerek karşılık vermiş. O sırada Bay Pamuk, Mimi’nin asık yüzünü fark etmiş. Merakla “Merhaba Mimi! Üzgün görünüyorsun, bir şey mi oldu?” diye sormuş. Mimi üzüntüyle iç çekmiş ve olanları anlatmış. Bay Pamuk onu dinlerken Aşçı Hophop vitrinde kalan son sevgi kurabiyesini çıkarıp paket yapmış. Hophop “Belki de bu aradığın şeydir Mimi.” demiş. “Teşekkürler Hophop.” Mimi hay-

retle paketi aldığı sırada Bay Pamuk ile göz göze gelmiş. İki de dükkândan çıkıp kapının önünde durmuşlar. Mimi bir elindeki pakete bir de yanındaki Bay Pamuk'a bakmış ve ani bir kararla kurabiyeyi paketten çıkarıp ikiye bölmüş. Gülümseyerek diğer yarısını Bay Pamuk'a uzatmış. Bay Pamuk başta şaşırsa da gülümseyerek kurabiye parçasından bir ısırık almış. İkiliyi dükkânın içinden izleyen Hophop gülümsemiş ve son boş tepsiyi de kaldırarak vitrini temizlemiş.

İki tavşan mutlu şekilde yeni dostluklarını kutlamak için oradan ayrılırken Hophop, çevresindekilere yardım ettiği için mutlu şekilde dükkânını kapatmış ve ertesi gün de tekrar erkenden işinin başına geçmek için dinlenmeye evine doğru yola koyulmuş.

Masal bittiğinde babası, Damla'nın üzerini ince yorganla usulca örttü. "Biz de masal dükkânını kapatalım." diye fısıldayarak kızını öpüp güzel rüyalar dükkânına uğurladı.

BEYAZ HIRSIZ

Elif Leyla AKTAŞ

Saat 23.00 suları, serin bir bahar gecesi... İş dönüşü yollarda sersefil olmuş hâlde zorlukla eve yürüyorum. Bazen düşünüyorum, bu uğultusu bile duyulmayan sessiz sokakları adımlarken her gün yüzlerce iz toplayan, ayaklarımın altındaki bu kaldırımlar mı daha bitkin, ben mi bitkinim? Yürümeye devam ediyorum fakat bu sefer ayağımı yere daha sert basarak. Sanki kendimi bu zavallı merdivenlerin benden daha kötü durumda olduğuna inandırmak istiyorum. Birkaç adımdan sonra yorgunluğum beni yavaşlatınca pes ediyorum. Yüzümü düşürerek eve varmayı düşünüyorum sadece.

İşte evimdeyim, anahtarlarımı bir köşeye fırlatıp rahatlatıcı bir duşa giriyorum. Suyun bedenimden her akışında tükenmişliğimin bir parçasını götürecekmışçesine uzun kalıyorum orada. Bedenim artık uyduğunda zor bela çıkıyorum kabinden. Son enerjimi kullanarak saçımı kurutuyorum. Bazen düşünüyorum elimdeki bu eski havlu mu daha yıpranmış, ben mi yıpranmışım? Saçlarımı kurutmaya devam ediyorum fakat bu sefer havluyu kafama kazırca-sına sert sürterek. Sanki kendimi bu küçük havlunun benden daha sıkışmış hissettiğine inandırmak istiyorum. Kollarım ağrımaya, saç tellerim aşınmaya başlayınca pes ediyorum yine. Elimdeki havluyu sinirle bir kenara fırlatıyor, dağılmış ıslak saçlarımı umursamadan yatağıma atıyorum. Birçok şeye öfkeli olduğumu sanıyorum, aslında öfkeyi bile hissedemeyecek kadar yorgun uykuya dalıyorum.

Günlerimin arasındaki tek fark kendimi kıyasladığım nesnelere kendi içimde kaybolduğumun farkına varamıyorum. Herhangi bir şey yapmak bana o kadar zor geliyor ki karar verme eylemini unutmuş hâldeyim. Haftalardır istek gerektirmeyen temel sıradanlıklarla yaşamıma devam ediyorum. En kötüsü bunun sebebini bile bilmiyorum. Belki de hayat bana çok geliyor, ben yetersizim diye düşünüyorum lakin bir şey yapmıyorum, yalnızca düşünüyorum. O da istemsiz oluyor zaten.

Zorlu sabahlar, yoğun saatler, sahte tebessümler... Özü mutsuz, rahatsız bir ruhu gölgeleyerek birbirini kovalarken bu sabah farklı bir şey hissettim. Yabancılaştığım, insanı insan yapan bu duygu beni daha da huzursuz etti. Aslında çok basit bir şeydi ama benden uzun zamandır uzak olmasından kaynaklı bir sorgulama esintisi geldi üzerime. Nereden gelmişti bu his, bu heves bir anda? Hâlbuki yalnızca bir istekti, yakınlardaki yeni açılan parka gitme isteği. Birçok insan için oldukça normal düşünülmesine şaşırılacak bir olaydı. Fakat aylardır sebebini bile farkında olmadığı bir isteksizlik içerisinde olan biri için oldukça tuhaftı. Düşündüm, önceki günlerde yanından geçişimde havası mı büyüledi beni veyahut cezbedici bir koku mu geldi burnuma girişteki büfeden? Beni bu derin arzuya iten sebep neydi?

Hâlihazırda düşünmek hobim olmuşken hayatta neler ıskaladığımı düşünmeye başladım. Anı yakalamalıyım. Hemen iş yerini arayıp bugün gelececeğimi haber verdim. Telefondaki ses belki de bunu benden ilk defa duyduğunun bilincinde olacak ki şaşkın bir sesle sebebini sordu. “Canım bugün parka gitmek istedi de o yüzden.” demek kulağa oldukça saçma geleceği için işim çıktığını söyledim. Öyle ya düşünmek de bir iştir. Kendim için ayıracağım vakit beni mutlu hissettirdi. Ben neden ilk defa ailesinden gizli bir iş yapmış küçük bir çocuk gibi heyecanlıyım ki? Sanırım uzun zaman sonra bir çaba göstermek mest etmişti beni, şikâyetçi de değildim gerçi.

Daha fazla oyalanmadan hazırlanmaya başladım. Anlamsız bir aceleyle yola koyuldum. Yalnızca yokluğunu bilen fark edebileceği hafiflikte bir tebessümle yürürken guruldayan karnımla parkın girişindeki büfeye gittim. Bir şeyler yemek için öyle acele ettim ki boğulmadığıma şükrediyordum. İvedilikle geniş parka geçtim. Etrafı yavaşça süzdüm. Küçük gölün çevresinde yaşlılar, oyun alanında oynayan çocuklar, çimlerde sohbet eden gençler ve yetişkinler... Çok insan vardı. Minik adımlarla olabildiğince insanlardan uzak, sakın bir banka oturdum. Etrafı seyretmeye koyuldum. İçimde isteğimi yerine getirmenin verdiği bir rahatlama oluştu. Fakat yine de neden bu kadar gelmek istediğimi anlayamadım.

Boş gözler ve dolu kafayla çevreyi gözlemediğim birkaç dakikanın ardından aniden yanıma bir kedi zıpladı. Dalmış olmalıyım ki gereğinden fazla ürkütüm. Bembeyaz tüylere sahip ne çok büyük ne de çok küçük diyebileceğim bu kedicik, hemen yanıma oturmuş beni izliyordu. Ruhumu okur gibi kısık ama derin bakışlarına karşılık ben sadece şaşkın gözlerle bir şey yapmasını bekliyordum. En sonunda bu bakışmanın anlamsız olduğuna karar verip elimi başını okşamak için uzattım. Ben daha ona dokunamadan çok hızlı bir hareketle eğildi ve ağzıyla cebimden düşmek üzere olan parayı kaptığı gibi koştu. Ben daha olayın farkına bile varamadan benden çaldığı parayı birkaç metre ötemdeki bir direğin hemen altına koydu ve hiçbir şey olmamış gibi yavaş adımlarla uzaklaştı. Ağzım hafif açık, kalakalmış onu izliyordum. İçimden kediyi kızdırmak, kalkıp parayı almak gelmiyordu. Değil parayı almak için ayağa kalkmayı kolumu oynatmak bile gelmedi içimden. Kıpırdayamadım. Oturduğum yerden kediyi, parayı, etrafı izledim sadece.

Bir süre sonra bir simitçi tezgâhı yaklaştı. Dikkatim oraya kayd. Kırklı yaşlarında, ince kazağının etekleri yırtılmış, pantolonunun rengi solmuş, yorgun görünümlü bir adam; yanı başında kendi gibi yırtılmış veya eskimiş kıyafetlere sahip fakat tam tersi meraklı, enerjik gözlerle etrafını seyreden bir çocukla birlikte küçük tezgâ-

hını sürüyor, simitlerini satmaya çalışıyordu. Adam tezgâhını iyi bir köşeye çektikten sonra cebinden çıkardığı mendil ile alınının terini sildi. Yeterli olduğuna karar verince mendilini cebine soktu ve “Simitçi!” diye gür bir sesle bağırmaya başladı. Yorgun olduğu çok belli olan bu adamın oldukça yüksek çıkartabildiği sesi hayret ediciydi. Dakikalarca kimse ilgilenmeyince pes etmiş, başka bir yere gitmeye hazırlanıyordu ki çocuk konuştu:

– Baba balonlara bak!

Adamla birlikte ben de çocuğun işaret ettiği tarafa baktım. Üzerlerinde çizgi film karakterleri olan renkli balonlar satan bir baloncu vardı. Tezgâhın üstünde de fiyatı yazan bir kâğıt bulunuyordu: “10 TL”. Adam oğluna baktı, çocuk dile getirmese de balon istediğini çok belli ediyordu. Gözleri parlayarak balonları izliyordu. Adam derin bir nefes aldı, ceplerini kontrol etti ve birkaç bozukluk dışındada bir şey bulamadı. Araya bir şeyler sıkışmış mıdır diye tezgâhın kenarlarını kontrol etti. Fakat o umudu da anında söndü. Yüzü mümkünmüş gibi daha da düştü, adamcağız ile beraber benimki de. Birkaç saniye mimik değiştirmeden balonlara baktı, ardından çocuğunun yanına eğildi.

– Oğlum, bugün alamayız. Başka zaman en güzellere alalım, olur mu?

Çocuğun gözlerinin sönüşünü aradaki metrelerce rağmen hissettim. Lakin umurunda değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Anlaşılan babasını üzmemek istemiyordu ama o hayal kırıklığını ne babasından ne de benden saklayabiliyordu. Çabasının masumluluğu derinlerde içimi bir hoş etse de tıpkı çocuk gibi ben de hayal kırıklığı içerisindeydim. Babası bozulan moraliyle sahte ve zorlama bir gülümseme sundu ve tezgâhını hafifçe itmeye başladı. Çocuğunun kaçan hevesine biraz daha maruz kalırsa daha fazla sahte bir gülüş takınamayacağını bildiği için hafif önden gittiğine yemin edebilirdim. Ben adama bakıp üzülmeye devam ederken çocuğun sesiyle ikimiz de ona döndük.

– Bak baba, para buldum!

Elinde kedinin benden kaptığı para vardı. Gözleri ışıldıyordu. Babası hızlı bir şekilde tezgâhı kenara çekti ve oğluna döndü.

– Oğlum nereden buldun bu parayı? Hemen geri vermeliyiz, bu bizim değil.

Çocuk çabukça durumu açıklarken hevesinin geri geldiği belli oluyordu. Babası parayı aldı, etrafına bakındı, kimseyi göremedi. En sonunda başını benim tarafıma çevirdiğinde hemen önüme döndüm. Uzun zamandır onları gözetlediğimi fark ettiğimde mahcup oldum. Adım sesleri duymaya başladım, parmaklarımla oynamaya koyulup ne olacağını bekliyordum. Adam yaklaştı, “Merhaba, şu direğin oraya biri parasını düşürmüş, sizin mi acaba?” dedi.

Başımı kaldırdım, dinledim ve birkaç saniye adama öylece baktım. Ardından “Hayır, benim değil.” diyebildim. Heyecandan düzgün çıkartamadığım üç kelime yine utanmama sebep olurken adam tuhaf bir şekilde baktı ve “Anladım.” dedi.

“Pardon!” Seslenmemle beraber adam tekrar bana döndü. Düşünmeden konuşmuştum, artık devamını getirmek zorundaydım. “Şimdi hatırladım, az önce bir kadın buradan geçerken düşürmüştü. Uyarmama rağmen ‘O kismetten çıkmış, önemli değil, ihtiyacı olan alabilir.’ diyerek yoluna devam etmişti. Sanırım bu, o para.”

Adam dikkatlice dinledi ve teşekkür ederek tekrar geri döndü. Bense gözlerim fal taşı gibi açılmış, anlamsız bir şekilde nefes nefese kalmış, yüksek ihtimalle yüzüm kızarmış hâlde yere odaklanmıştım. Biri beni dürtmüştü sanki bunu yapmam için. İçimde biri bana bu sözcükleri döktürmüştü. Tekrar adamı izlemeye koyuldum. Yanlış olduğunu biliyordum ama ne olacağını bilmeye dair içimde büyük bir istek vardı ve bu alışkın olduğum bir şey değildi.

Adam biraz daha çevresinde bakındıktan sonra sabırla bekleyen oğluna döndü. Hafif bir tebessüm ile apaçık gözler, kararsız adamı ikna etmeye yetmişti. Gülümsedi ve oğluna küçük bir baş işaretleriyle güzel haberi verdi. Çocuk kuş olup uçacaktı sanki o an. Sevinçle baloncuya koştu. Çocuk zıplaya zıplaya istediği balonu işaret ediyordu. Balonunu aldı ve babasının sırtına atladı birden. Öyle bir değişti ki adam; az önceki yorgun, bitkin, hayatsız gibi görünen adam gitmiş, yerine sırtında çocuğuyla parkta koşan, kahkahaları herkesçe gülümsemeyle izlenen bir adam gelmişti.

Basit bir balon nelere sebep olmuştu öyle? En son ikisi de ter içinde kalınca gülüşmeye devam ederek tezgâhlarını almış, yavaş adımlarla uzaklaşıyorlardı. Onlar gidince fark ettim güldüğümü; gülmeyi, sırtıma geçtim, kahkahalarına eşlik ettiğimi. Daha önce ne zaman bu kadar mutlu ve özgür hissettiğimi hatırlamıyordum. Sanki bu baba oğul, tezgâhlarıyla beraber içimdeki umursamazlığı da alıp götürmüştü. Bu hissi nasıl unutturdum, bu his unutulmaya değer miydi? Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım. Birkaç saniye öylece hasret kaldığım huzurun kokusunu yaşadım. Gözlerimi açtığımda beni hafifleten bembeyaz tüylü hırsızımı tekrar yanımda buldum. Önceki gelişindeki gibi bu sefer de sevecen gözlerle bana bakıyordu. Yavaşça yanıma kıvrıldı, sırtını bacağıma yaslayıp uzandı. Elimi uzattım, başını okşadım ve kulağına hafif eğildim. “Teşekkür ederim.”

Beyaz hırsız mırlayarak cevap verdi. Kuyruğunu salladı ve gözlerini kapatarak kıvrıldı. O uyudu, ben onu sevdim. Ben bu huzuru, hayatı sevdim. Başımı kaldırdım, gökyüzünü sevdim. Düşünmeyi sevdim. “Sahi, bugün hava daha mı bir güzeldi?”

SIZI

Elif PERÇİN

Son zamanlarda kulaklarımda çınlayan sona yaklaştığımı anlatan sesler gitgide artıyor. Beynimin doğum sancıları bir anneyi zorladığı gibi zorluyor beni. Belki de sona yaklaştığımı düşündüren budur. Bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var. Aylardır büyüdüğü, geliştiği yerden çıkmak, doğmak isteyen düşüncelerimin beni ya ebediyete yolcu edeceği ya da haykırılarak bana yeni bir yaşam vereceği.

Derman olmayacak ağrı kesiciler alıyorum. Bilmediğim sularda caka satarak yüzüyorum. Ve tam olarak bugüne bata çıka geliyorum.

Bugün güneşi görmeye yalnızca görmeye ve kirli, boğucu havayı içime çekmeye çıktım. Durmaksızın gözledim görebilmeyi umarak. Henüz çıktığım bu yolda sisten önümü bile göremiyorum. Ben neredeyse her ay farklı istikametlerde birbirinden epey farklı insanlar tanıyorum. Hayatlarına bir misafir gibi dahil oluyor, misafir gibi aniden çıkıyorum. Bir evimin olmasını, şehrin yerlisi olabilmeyi, öylesine yürüdüğüm sokaklarda birine hafif bir tebessümle selam verebilmeyi ne çok isterdim oysaki. Uzun bir yürüyüşün ardından otel sahibi, mektubu imalı gözlerle uzatarak karşıladı beni. Mektup, hastalığıma derman olabilecek bir doktorun varlığından söz ediyordu. Doktor Arget... Kendimi daha önce gittiğim yirmi

bir doktordan farklı mı diye düşünmekten alıkoyamadım. Mektubu belki, diyerek katlayıp hızla ceketime sıkıştırdım.

Mektubu aldığım günden birkaç hafta geçti. Gitmeye karar verdim. Şu an bir kompartımanda meçhule doğru gidiyorum. Yolculuklara zaten alışkınım fakat içimde öylesine bir his var ki farklı olacağına benziyor.

Tren her zamanki gibi yorgun bir sesle durdu. Ve her zamanki gibi yeni şehrin kokusu beni kendime getirdi. Randevu saati yaklaşıyordu. Muayenehaneye iner inmez gitmek zorunda kaldım. Doktor Arget... Ben daha önce hiç böylesi biriyle karşılaşmamıştım. Farklı olabileceğini biliyordum. Ancak bu kadar olabileceğini tahmin etmemiştim.

İçeri girdiğimde aradığım profesyonelle taramasını yaptı. Yaptığı her harekette, ben ne yaptığını biliyorum, edası vardı. Karış karış inceledi bütün vücudumu. Umutsuz bir vakadan korkarak. Yoktu anladım ticari bir amaç ortada. Sadece fiziki muayene yarım saat sürmüştü. Daha önce gittiğim doktorların hepsinin benim için hazırladığı raporları teker teker inceledi. Ardından “Bulgularınızı tekrar incelemeliyiz. Detaylar gözden kaçmamalı. Bu nedenle bana lütfen her şeyi anlatın.” dedi. Şaşırılmıştım. “Her şeyi” derken oldukça ciddiye. O an ne demek istediğini anlamamıştım. Şimdi anlıyorum. Ama ben insanlara bu konuda her güvendiğimde ihanete uğradım. Bir daha uğramaya da hiç niyetim yok. Tanı koyabileceğini ancak bunun oldukça yavan olacağını söyleyerek beni ikinci bir muayeneye çağırdı. Biliyorum, yine deneyecek. Benden beni tatmak isteyecek.

Tahmin ettiğim gibi oldu. Yine denedi. Hem de defalarca... Ama bu tadı ona vermedim.

Birkaç randevu daha geçti. Yine de tanıyı koydu. Beynimin doğum sancularına, buğulu ve sulu siyahıma, altımdan kayan toprağa, titreyen benliğime bir tedavi yolu bulabileceğinden bahsetti. Ama

hayır. Bu yol oldukça dikenli. Ve bense bir balon misali. Bu tedaviyi kabul etmem demek kendimi bir hastalıktan amansız diğer bir hastalığa atmam demek. Benimle belki dakikalarca ama sanki saatlerce konuştu. Bitmek tükenmek bilmeyen tedavi aşkıyla ve bir ümitle. Anlamıyorum. Ben yalnızca hastayım. Ne ifade edebilirim ki! Hasta bir adamdan başka.

Tedaviyi kabul ettim. Yeniden öğrendim “asla” dememeyi. Buraya gelmek başlı başına zorken burada kalmak hem de bir hastanede... Benim dikenlerim vardı dokunulduğunda can yakan. Benim dimdik yürüyüşlerim vardı görenleri şaşkırtan. Hepsi teker teker söndü hastalığımla. Bundan kurtulmak için benliğimi bile satmaya razı oldum.

Yeni bir teklif daha. Bu oldukça ilginç. Bir doktor benden kendisini tedavi etmemi istedi. Birbirimizi iyileştirebileceğimizden bahsetti.

Burada bir ay... Özü hasta olan bir adamı iyileştirdim. Fark edememişim. Aynısından bende de varmış. Bir yol bulmaya çalıştıkça kendimi o yolları denerken buldum. Onda işe yarıyorsa bende de yarıyordu. O iyileştikçe ben iyileştim, ben iyileştikçe o iyileşti. Bana bir itirafta bulundu: Hasta olanın ben olduğumu ve amacının sadece beni tedavi etmek olduğunu anlattı. Ancak yol ikimize de farklı şeyler getirmişti. O da yolda hasta olduğunu anlamıştı. Ben de özümün hasta olduğunu anlamamıştım. İhanet derdim eskiden. Ama kızamıyorum da çünkü şimdi ayrılma vakti. İçimdeki sızı bu sefer farklı. Bir sevgi sızısı...

FREZYA

Emine Naz SEZEN

Ocak ayının ilk günleriydi. Eskiden yağan karlar yoktu artık. Sonbahar havası gibiydi. Hiç kalkmak istemiyordum yatağımdan. Bir süre daha yatağımda kaldım. Çatıdaki turuncu kiremitlere çarpan yağmurun sesi huzuru getiriyordu içime. Yavaş yavaş doğrudum. Ayaklarıma terliklerimi geçirdikten sonra sabahlığımyı giydim. Merdivenlerden aşağı sanki hiç acelem yokmuş gibi oyalanarak indim.

Mutfağın kapısını açtım. Akşamdan kalan bulaşıklar, damlatan musluk, ocağa taşan çorbanın kalıntısı... O kadar büyümüşlerdi ki gözümde. Bir bardak su alıp çıktım mutfaktan. Sanki bir daha girmeyecekmışim gibi sıkıca örttüm kapısını da. Tekrar aynı üşengeçlik ve yavaşlıkla çıktım merdivenleri. Odamdaki berjere oturdum. Karşımdaki toz içinde kalmış aynaya takıldı gözlerim. Kaç haftadır silmiyordum acaba? Evdeki her şey gibi o da tüm kirliliği ve tozlarıyla temizlenmeyi bekliyordu.

Kitapçıya gidecektim. Evdeki kitaplarımyı okumuştum. Bazılarını tekrar tekrar okumuştum. Yeni kitaplar alacaktım. Hazırlanıp, sıkıca giyindikten sonra evden çıktım. Sokaklar bembeyaz olmuştu. Kar dizlerimin altına kadar geliyordu. Ana caddeye kadar bata çıka ilerledim. Caddeye vardığımda boş gördüğüm taksiye elimi kaldırdım. Taksicinin nereye hanımefendi diye sormasına fırsat

vermeden Menekşe Sokak'a gideceğiz, dedim. Sokağın girişine gelince indim. Kitapçılar sokağıydı burası. Sık gelirdim buraya. İlk önce bütün kitapçıları gezer en son Karanfil Kitabevi'ne giderdim. Farklı kitaplar oluyordu burada, yeni çıkanları da getiriyorlardı.

İçeri girince etrafımı saran kitapların kokusu... Şiir kitapları üst katta, ilk sırada olurdu. Merdivenlerden üst kata çıktım. Rafların arasında dolaşmaya başladım. Gözüme bir kitap ilişti. Rafta bir tane kalmıştı. Onu bu kadar çok sattıran şey neydi? İçerisini ve yazarını merak ettim. Parmak uçlarımı kaldırarak kitabı almak için uzandım. O anda bir el, elime çarptı. Döndüm. O gözlere ilk defa orada bakmıştım. Elaya çalıyordu gözleri. Uzun boylu, esmer, kirli sakallı genç bir adamdı. Siyah balıkçı yaka kazağının üzerine gri bir kaşkol bağlamış, üzerine siyah bir kaban giymişti. Kendime geleerek "Pardon, affedersiniz." dedim. Gülümsemişti. O kadar güzel gamzeleri vardı ki...

– Uzanamadığınızı görünce yardım etmek istedim.

– Çok nazıksınız. Sizi ilk görüyorum burada.

– Evet, ilk defa geldim buraya. Yeni keşfettim. Geç kalmışım sanırım.

Okuma yerindeki bir masaya oturduk. Kitaplardan, siyasetten, gündemden konuştuk. Hoşsohbetti. Bir edebiyat dergisinde yazıyormuş. Hayallerinden, gelecek planlarından bahsetti. Çok ünlü bir yazar olmak istiyormuş. Atölye çalışmalarına katılıyormuş. Muhabbetimiz gün boyu devam etti. Cadde boyu yürüyüp bir parka gidip oturduk. Konuştukça daha iyi tanımaya başlamıştık birbirimizi. Söyledikleri kalbime işliyordu sanki. Bilgisi; sözleri, uzun kirpikleri, gamzeleri... Hayran hayran dinlerken "Haftaya buluşalım mı?" diye sordu. Donakaldım. Şaşırmıştım. Fısıltıyla "Olur." dedim. "Ne zaman müsait olursun?" diye sordu. Hafta sonları müsaittim. İşe gitmiyordum. "Haftaya cumartesi saat 13.00 sana

da uygunsu Kamelya Pastanesi'nde buluşalım.” Biraz düşündü, “Tamam.” dedi. İkimiz de gülümsüyorduk. Haftaya cumartesi onu tekrar görecektim. Ayrıldık. Arkamı dönüp yürümeye başlamıştım ki isimlerimizi söylemediğimiz geldi aklıma. Her şeyden konuşmuştu ama birbirimize isimlerimizi sormamıştık. Nasıl unuttuğumuz ki? Aniden dönerek telaşla seslendim: “Dur, gitme! İsmi söylemedin.” “Frezya.”

Frezya mı? Bana gerçek ismini söylememişti. Neden acaba diye düşündüm bir an. Tam soracaktım ki “Haftaya anlatırım.” diye seslendi. “Sen de ismini haftaya söylersin bana olur mu?”

Olur, dedim ve bir hafta heyecanla bekledim. Nihayet cumartesi olmuştu. Bir hafta ne giyeceğime karar verememiştim de bir saat-tir kıyafetleri giyip çıkartıyordum. Yok o olmadı, yok bu olmadı. Sonunda kararımı verip, haki kadife pantolonumun üzerine sütlü kahve bluzumu giyip, halka küpelerimi taktım. Çantamla trençkotumu alıp hızla çıktım evden. Geç kalmak istemiyordum. Kalbim heyecandan yerinden çıkacak gibiydi. Pastanenin önüne geldiğimde ise derin bir nefes alıp verdim. İçeri girdim. Gözlerim onu aradı ama yoktu. Saate baktım. 12.30'u gösteriyor. Ben erken gelmişim işte. Cam kenarında bir masaya oturdum. Gözlerim sürekli kapıdaydı. Yanıma gelen garsona papatya çayı istediğimi söyledim. Belki sakinleştirirdi beni bir çay. Saat 13.00'ü gösteriyordu. Frezya gelmemişti hâlâ. Belki bir işi çıkmıştır, trafiğe takılmıştır. Düşünceler aklımdan peş peşe geçerken saat hızla ilerliyordu. Bekledim, bekledim, bekledim. Kaç saat oldu farkında bile değilim. Garson yanıma geliyor, “Hanımefendi bir çay daha ister misiniz?” diyor ben de “Olur.” diye yanıt veriyordum. Sahi kaçınıcı fincanımdı içtiğim? Akşam olmuş hava kararmıştı. Gelmemişti Frezya. İçimdeki ses biraz daha bekle, belki gelir diyordu. Ama hesabı ödeyip çıktım pastaneden. O günden sonra bir daha da hiç karşılaşmadık. Hiç haber alamadım ta ki BİLGE Yazarlar dergisinde Frezya öyküsünü görene kadar.

VEDA LALELERİ

Esmâ Nur AKDEMİR

Ev nedir? Ev, yaşanmışlıklarla dolu bir beton yığındır. Aynı benim evim gibi. Benim dedim ama aslında hiç benim olmayan bir evdi burası. Hiçbir vakitte kendimi bir yere ait hissetmedim. Kendimi ait hissettiğim tek şey bu odanın yalnızlığıydı. Hep kaçtım yaratılanlardan. Varlığımı kaçırdım, derdimi kaçırdım. Başı yoktu. Sonu da yoktu. Görülenle görülmeyen bir değildi. Hiçbir kul bilemezdi beni. İki gözüm, iki kolum, iki bacağımda...Bilemezlerdi. Herkes yaptığından sorumluydu. Ben, bu odada herkesin herkeşe yaptığından sorumluydum sanki. Öyle bir yükü omzumdaki... Geceydi. Belki sabaha yakın... Morg kadar soğuk bu odadaydım. Elimde annemin beni buraya gönderirken verdiği nazar boncuklu kolyesi vardı. Parmaklarım ağır ağır kolyeyi severken yedi dakika sonra yüreğimin yaşamı terk edeceğini bilemezdim, aynı kendimi bilmediğim gibi... Annemle konuşurdum:

- Nasıl derman bulacağım?
- Dua et kuzum, yaraların kapanacak!
- Ederim anne.

Ama bir türlü edemez, kendim için verdiğim sözü tutamazdım. Bu sahtekâr dünyanın karmaşasından, onu dahi unutturdum. Saat dört

elli beş oldu. Yüreğimin hızı çoğalmaya başladı nedendi anlayamadım. İki dakika sonrası... Bir çınlama, bir uğultu koptu. Kulaklarım duymadı, duymadı. Ayağa kalkmaya çalıştım, kalkamadım. Gürültüler çoğaldı, kıyamet beni bulmaya geldi sandım, geliyormuş. Belki tüm yaratılanları değil ama beni bulmaya kesin gelmişti. Aklımın kavrayamadığı bir sürü sese rağmen yapışıp kaldığım bu yerden kalkmaya çabalıyordum hâlâ. Kulaklarım nasıl kanadı? Nasıl geçirmişim ellerimi, tırnaklarımı kulağıma? Kulağımdan kanlar akmaya başladı. Meğer beni almaya gelen kıyametin sesini duymayayım diyeymiş. Ondan kanatmışım kulaklarımı. Bacaklarım nihayet dermanını bulup kendi üstünde durabildiğinde kapı koluna asıldım. Asıldığım an yıkıldı her şeyim. Önce bir ses ölümü duymayayım diye kendi ellerimle kanattığım kulaklarıma vurdu sonra da karanlık.

Renk renk lalelerin olduğu bir tarladaydım. Oradan oraya koşuşturuyor beş yaşına gidiyordum. Daha önce böyle bir koku almamıştım. Benzeri yoktu, farkı çoktu diğer tüm kokulardan. Kalbim sevmişti burayı. Yirmi üç yaşında, beş yaşına geldiğimde anlamıştım bunu. “Veda kuzum!” diye bir ses işittim. Sesin geldiği yöne yavaşça yüzümü çevirdim. Gözlerim güneşin tesirinden kısılıverdi. Ellerimle kısılan gözlerimi ovuşturdum. Gözümü açtım. Açtım ve gördüm lalelerin içindeki en büyük laleyi. Annemi gördüm. Duramazdım daha fazla, anneme gitmeliydim. Ona koşup onu sevmeliydim. Koşmaya başladım. Koşmaya başladığımda beş yaşındaydım. Ayaklarım toprakla her buluştuğunda bir yaş daha büyüyordum. Koşuyordum yaş alarak. Annem geri gidiyor, benden uzaklaşıyordu. Annem geri gittikçe laleler solmaya başladı. Yanık yanık yanan güneş yerini soğukluğa bıraktı. Korktum ama bu korku beni durduramazdı. Yolun sonu annemdi, varmalıydım. Annem çok uzağa gitmişti. Ben yirmi iki yaşına ulaşmıştım. Ayaklarım toprakla son kez buluştuğunda güneş büyük bir gürültüyle patladı. Renk renk laleler kapkara oldu. Annem yoktu. Gözlerim görmedi, bacaklarım

koptu, vücudum tutmadı. Kendimi yerde buldum. Kapkara olmuş lalelerin içinde kapandı gözlerim.

Uyandım. Bacaklarımı hissetmiyordum, kollarımı da... Nefesim yerinden çıkacaktı. Üzerimde bir beton yığını vardı. Anladım, deprem olmuştu. Annemin verdiği nazar boncuklu kolyeyi uyuşmuş parmaklarımın arasında sımsıkı tutuyordum. Her şey yıkılmış, savrulmuştu da o kalmıştı elimde. Annemin emanetiyle ölecektmişim meğer. Anneme gittiğini sandığım o yol, ölümümün yoluymuş meğer. Bir tek bu odanın yalnızlığına ait hissediyordum ya kendimi keşke hissetmeseymişim. Bu oda benim ölümümüş meğer.

Susuzluktan dudaklarım kanamaya başladı, buz kesti her yanım. Annem:

“Ben seni öl diye mi gönderdim buralara canım kuzum? Hani okuyup beni kurtaracaktın kuzum?” diye helak olmuştur şimdi. Ben bu beton yığınlarının altında ölecektim, annem de -olabilirse bir mezarım- mezarımın başında ölecekti. “Sahtekâr dünya” demiştim. “Sahtekâr insanlar” demeliymişim. Malzemededen çalarak ucuza mal edilen, çok kâr getiren bu binalar mezarım olacaktı, bilemedim. Kolyen elimde annem. Şimdi ben gidiyorum. Sen iyi kal olur mu?

PARAPSIKOLOJİ

Eylül KEPENEK

İnsan, hayatı boyunca pek çok şey ister ama bir istek vardır ki değişmez: Mutlu olmak. Hiçbir insan “Yanıyorsun, ben mutsuz olmak istiyorum.” demez en azından sağlıklı bir birey böyle söylemez. İşte ben de bu yüzden mutlu olmak için çalışıyorum.

İstedğim bölümü okumak ve araştırma yapmak beni mutlu ediyor. Hayattaki amacım parapsikoloji okumak olmuştu. Pek çok insan bana karşı geldi hatta ailem bile. Neyse ki etrafın vesveselerine tamamen inanmadılar, beni mutlu olduğum bir eğitim almam için İngiltere London Üniversitesi, Goldsmith’e gönderdiler. Yani normal dışı Psikoloji Araştırma Üniversitesi... Buralara gelmek için çok çabaladım ve işte buradayım.

Bir parapsikolog olmak için çalışıyordum ve bugün de bir deneyde görev alacaktım. Sevgili akıl hocam James ile deneyde en uygun kişinin ben olduğuma karar verdik. Açıkçası çok korkuyordum ama gerçekleri kanıtlamak da istiyordum.

Herkes doğaüstü olaylara inanmalı. Büyük bir yalanın içinde yaşıyoruz. Koskoca evrenin içinde bir biz varmış gibi yapıyoruz ama değiliz. İnsanları suçlamıyorum; insan bilmediği şeylerden korkar fakat şöyle de bir gerçek var ki insanoğlu şu anda olduğu bilgilere ulaşmak için öğrendi ve araştırdı. Biz bu zamanlara gelebildiysek

korkmasına rağmen hedeflerinden şaşmayan kararlı araştırmacılar sayesindeydi. İçimden bir ses düşündüğünden çok daha fazla şey var, diyor.

Zamanı gelmişti, deneyin ilk günüydü. Laboratuvara girdim ve James'i selamladım. Biraz deneyin akışı hakkında konuştuk ve bana zaten bildiğim bir şeyi söyledi. Eski inanışlara göre ruh bedene gümüş bir kordonda bağlıdır ve kordon koparsa ölüm gerçekleşir. Birkaç arkadaşım beni cesaretimden dolayı tebrik etti. Tabii edeceler; onların cesaret edemediği şeyi ben yapacaktım. Her neyse dedim ve sedyeye uzandım. Aslında koltuk da vardı ama sedyeye yatmak beni daha huzurlu hissettiriyordu. EEG ile beyin sinyallerini takip edeceklerdi, riskli bir durum olduğu zaman beni uyarıracaklardı. Benim uyumam için doğa sesleri açtılar. Yavaş yavaş göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı. Ağırlaştı, ağırlaştı ve en sonunda uykuya daldım. Koca bir karanlık içerisindeydim. Âdeta bir boşluğun içerisindeydim. "Hey!" diye bir ses duydum. Daha sonra gitgide o karanlıktan uzaklaşmaya başladım, bir güç beni itiyormuşçasına hızlıca bakış açım değişti. Nefes nefese kaldım ve boğuluyor gibi öksürerek uyandım. Biri "İyi misin?", biri "Ne oldu?" diye sorarken diğer kişi bana su içirmeye çalışıyordu. Bardağı elinden alarak sudan bir yudum aldım. Boğazımın ferahlamasıyla sakinleştim ve konuşmaya başladım. "Ne oldu anlamadım. Bir ses duydum, biri bana seslendi sonrada sanki bir güç tarafından itilirmişçesine rüyadan uyandım. Herkes bana merakla bakıyordu ama anlatınca yüzleri düştü tek bir kişi hariç: James. "Ne oldu dedim?" İngilizce söylemek yerine Türkçe söylemiştim. İngilizce konuşarak sorumu tekrarladım. "Ah Esra!" dedi ve gülere devam etti: "Doğru yoldayız ve senin astral seyahat konusunda yeteneklerin var evladım. Çoğu kişi ilk denemesinde bir yerlere gidemez bile. Sense ilk denemende bir şeyler görmeyi başardın. İşte bu güzel haber." Doğru söylüyordu. Ter içinde kalan saçlarımı kenara ittirerek gülümsedim. Deneyleri haftada iki kere yapacaktık, böylelikle hızlı sonuç alacaktık.

Deney 2

Bir ses duydum. “Hey!” diyordu sadece “Hey!”... Ve yine bir güç tarafından itilerek uyandım. Yine ter içinde nefes nefese kalmıştım. Olan biteni aynen anlattım. James derin bir iç çekti ve “Biri-leri bizi engellemeye çalışıyor. Esra bu bizim geleceğimiz için çok önemli. Bir kapı açtık ve o kapıya bir bekçi koymuşlar ama biz pes mi edeceğiz?” dedi bana bakarak. Yaptığı benzetmeye güldüm ve “Hayır hocam, gerektiği kadar deneyeceğim.” dedim. “İşte benim öğrencim.” dedi ve dinlenmem için bana izin verdi.

Deney 35

Her şey aynıydı. Yine bir sesleniş ve ardından bir güç tarafından itilmek ve ter içinde uyanmak. “Ah!” diye bağırdım. “Bizimle alay ediyorlar.” Sinirle masanın üstündeki suyu aldım ve içtim. “Anlamıyorum nerede hata yapıyorum.” James hiçbir şey söylemedi. “Hocam, ne yapacağız?” dedim. Sıkıntılı hâlimden kurtuldu ve gülümsedi. Esra ben bir şey fark ettim, her uyandığımda Türkçe konuşuyorsun. Başlarda fark ediyordun ama zaman geçtikçe fark etmemeye başladın. Bugün de ilk defa seyahat hâline geçerken bir şey söyledin ve ben Ayşe’yi çağırıp not aldır-dım. Ayşe gülümseyerek not aldığı şeyleri okudu. “Geliyorum. Ben seçilmiş olanım. Geliyorum. Kamların ruhuyla geliyorum.” Kamların ruhuyla dedim şaşkınlıkla? Gitgide karmaşık bir durum hâl alıyordu ama bu deney için bulunmaz bir nimetti. Şimdi pes edemezdim ve etmeyecektim.

Deney 36

Deney sırasında bilinçsizce söylediğim şeyleri uykuya dalmadan önce söyledim ve astral seyahate geçeceğime tüm kalbimle inandım.

Etraf puslu-ydu. Çevremi net göremiyordum. Bulduğum bölgenin sadece belli bir yerine kadar ışık vuruyordu fakat bu ışığın kaynağı neresi bilmiyordum. İleriye doğru baktığımda ise tamamen

karanlıkla karşılaşıyordum. Gözümü kısıp baktım ama hiçbir şey göremiyordum. Gitgide ürpertici bir hâl alıyordu. Tüm cesaretimi topladım ve karanlığa doğru bir adım attım. Adımımı attığım anda fısıltılar duymaya başladım: “Geliyor, seçilmiş olan geliyor. Her şey öğrenilmeli! Korkudan nefes nefese kalmıştım ve âdeta kalbim göğsümü delip geçecek gibi hissediyordum ve o anda bir şey oldu. Etraf aydınlanmaya başlamıştı.

Tık... Tık... Tık... uzaktan sesler geliyordu. Yaşlı bir kadın bana doğru yaklaşıyordu. Bembeyaz bir teni ve ateş renginden saçları vardı. Her adım atışında saçları alev gibi dans ediyordu. Kaçıp gitmek istiyordum ama kaçacak bir yerim de yoktu. O yüzden korku ile birlikte bekledim. Kadın nihayet karşıma geçti ve “Benim kim olduğumu biliyor musun küçük kız?” diye sordu. Korkudan dilim tutulmuştu konuşamıyordum. Korkumu dizginlemeye çalışarak “Hayır, sizi tanımıyorum.” dedim. Kadın buruk bir tebessümle baktı ve “Ben aradığın kişiyim. Doğaüstü olayları inceliyor ve bu kişileri araştırıyorsun. Sonra bunları yazacaksın. Senin adını bizim oralarda duymayan kalmadı, bu yüzden ben sana geldim. İkimizin de iyiliği için beni bulman gerekiyor.” dedi ve gözden kayboldu. Seni nasıl bulacağım, diye bağırdım. Birden arkamdan bir ses geldi; sıçrayarak arkama baktım, kadın da bana bakıyordu. “Türkiye’ye git, orada BİLGE Yazarlar var, onlara güvenebilirsin. Onlar senin başarıya giden anahtarın, onlara inan dedi ve arkasını döndü. Yok olmuştu.

Değişik duygular içerisindeydim: korku, heyecan, merak... Etrafa baktım. Her şey giderek soluklaştı, soluklaştı ve gözden kayboldu. Panik içerisinde uyandım. Nefes nefese kalmıştım. Bu rüyam bana umut vermişti çünkü yanılmıyorsam gördüğüm kadın gerçekte de vardı. Deneylerim işe yaramıştı, nihayet parapsikoloji hakkında somut deliller elde edecektim ve bunları yazacaktım. Sevinç içerisinde “Başaracağım!” diye bağırdım.

ANA

Eylül Tanem SEZEN

Yasemin kokulu bir aşk yaşıyorduk, ilk aşk yani. Dedikodunun kapı komşumuz olmadığı, herkesin her gün aynı yerde aynı şekilde karşılaştığı bir mahallede oturuyorduk. Yasemin kokularıyla, mahallenin başından evlerimize doğru yürürken çığlık sesleriyle irkil-dik. Kaldırımın ortasında durdum. Çığlıkları dinledim. “Babam, babam!” diyordu çığlıklar. Bu haykırışlar annemindi. Bizim ev mahallenin ortasında, bizse mahallenin henüz başındaydık. Annemin olduğunu anlar anlamaz birileri kovalarmışçasına koşmaya başladım. Normalde beş dakikada ancak gidebileceğim evime bir buçuk dakikada vardım.

Büyük abim, ahşap eski apartmanımızın kapısında kırmızı gözlerle beni karşıladı. Hiç uzatmadan, daha doğrusu uzatırsa ağlayacağını bildiğinden “Dedemi kaybettik Özgür.” dedi. Birkaç saniye kendime geledim. Abimin yaşadığı sarsıcı duyguyla tırnak bırakmadığı ellerini gördüm. Göz pınarlarım, durumun vahametini benden önce anlayıp yaşarmaya başladı. Sadece “Tamam abi, hadi eve girelim.” diyebildim. Merdivenleri çıkmaya başladık. Eski ahşap merdivenlerin müziğiyle sarı gömleğimi karşılaştığım kalabalığı düşünerek düzeltip tozlu okul pantolonunun içine sıkıştırdım. Kalbim de gömleğim gibi kafesinde sıkış tepişti, annemin yüzünü asık görmeye bile dayanamazken feryat figan ağlarken nasıl görebilirdim? Bu düşünceler beni eve kadar uğurladılar. Evin kapısının

önüne gelmeden dışarıdaki ayakkabıları saymaya başladım. Kapıda sayabildiğim on beş çift ayakkabı vardı. Ben sayarken abim dayanamadı ve kolunu omzumdan uzatıp tokmağı vurdu. Bir an dönüp abime baktım. Ayakkabıları canım sıkıldığı için saymıyordum ya...

Kapıyı dayım açtı. O an evdeki kapıyı açacak kadar az şiş gözlü kişi o olduğu için...

Daha çok dayanamayıp dayıma sarıldım. Boğazındaki yumruyla “Başımız sağ olsun.” dedi.

Dayım resmen ağlamamaya yemin etmişti, yeminini de bozmamaya niyetliydi. Cevap vermeden başını salladı. Beyaz saçları sanki bugün daha da bir beyazlamıştı. Yaşına bir yaş daha katmıştı saatler içinde. Başını eğerek sessizce bize salonu işaret etti. İçeri doğru yöneldik. Ayakkabılarımızı ayakkabılığa koyarken abimle göz göze geldik. İkimiz de içeri gidip annemi o hâlde görmeye dayanamadık. Dayanamazdık ama annemin de yanında olmalıydık. Yerinden oynayan kırık lamine parkelerimizi inceleye inceleye koridoru geçip salona girdik. Kapıyı açıp kafamı kaldırdığımda ilk annemin silüetini gördüm. İçeri girip sola doğru yöneldim. Annemi gördüğüm an hiç hayal ettiğim gibi olmadığını fark ettim. Annem, kahkahalar atıyordu. Abime dönüp anlamaz gözlerle kafamı salladım. Abim, fısıldayarak “Artık ne kadar ağladıysa sinirleri bozulmuş.” dedi.

Annemin yanındaki kırlenti kaldırıp salonun ucundaki kanepeye oturdum. Annemi elinden tutup gelen konuklara şöyle bir göz gezdirdim. Onlar da bahar kuşları gibi anneme katılmış, gülüyorlardı. Abim kafasıyla bana işaret etti. Annemin yanına o oturdu. Annemi kolunun altına alıp kısıc gözler ve bükük dudağıyla evimizin en nadide parçası Türkmen halısına dikilmişti. Tam abimle annemi incelerken salon kapısı tıkladı.

Annem derlendi, yemenisini düzeltti ve usulca “Gelin lütfen.” dedi. Gelen küçük dayımdı. “Özgür, gel. Misafirlerimize çay servisi yapıyoruz.” dedi. Çay servisiydi, annemin haykırışlarını bastır-

maya çalışarak geçirdiğim taziye telefonlarıydı, cenaze hazırlıklardı derken akşamı ettik.

Bu kadar koşuşturmadan sonra salon penceresini sonuna kadar açtım. Günün kasvetini oksijenle yaktım, kavurdum. Günü Ulus’la el ele batırdık. Hüzünümüzün dinginliğinde, gece ailecek oturmuş eski anılarımızı yad ediyorduk. Saat artık geç olmuş, guguklu saatimizin ötüşünün üstünden baya geçmişti. Tam abilerimle sohbetine en koyu yerinde bütün gün duyduklarımızın aynı “Babam, babam!” diye çığlıklar işittik. Gecenin o saati artık annemin ağlayışları artık kulaklarımı tırmalıyor, beynimin içinde yankılanıyordu. Yorulmuşum. İki abim annemin yanına gittiler. Bir müddet gözlerimi kapatıp sessizliği ümitlendim. Sessizlik beni bulmayınca sinirlenip bir hışımla ben de kendimi salonda buldum. “Anne!” dedim. “Ölenle ölünmez. Yeter, herkesi uyandırdın. Millette ne kafa kal...” Cümlemi bitiremedim. Sesim boğuklaşıyor, gözlerim yaşlıydı ve kararıyordu. Herhâlde tansiyonum düşmüştü.

Uyandım. Yanağımı gurbetin tuzu yakıyordu.

Duvara vuran gölgenin boyundan saatin geç olduğu, uyuyakaldığımı, anlamıştım. Yataktan birden kalktım. Yüzümü yıkamak için banyoya giderken anlamsız bir boşluk hissettim. Yatak odam ve banyo arasındaki kısa koridorun ortasında bir müddet durdum. Duvar saatinin kulak tırmalayan tik takları beni hem işe geç kaldığım için uyarmış hem de dedemin cenazesine bırakmıştı. “Ölenle ölünmez. Yeter, herkesi uyandırdın. Millette ne kafa kaldı ne huzur.” deyişim, saatin tik taklarının arasından çıktı geldi. Annemin bu cümleli duymasıyla bıçak gibi kesilen sesi ve sanki ağlamak ayıpmış gibi mahcup oluşu boşluğun sebebinin bana tane tane anlatıyordu.

Haklıydım, ölenle ölünmezdi ama kesin ki benim bir parçam annemle, bir parçam da sözlerimin selinde boğularak can vermişti.

HURDA ZAMAN

Gülsüm DEMİRER

Eski sandığın üzerinde, fincan kulplarında, üzeri örtülmüş koltuklarda, çerçeve camında, gıcırtilı sandalyelerde, işlemeli mendillerde, incecik cam bardaklarda, çiçeklere mezar olan saksı kenarlarında, sararmış mektuplarda tozlanmış yıllar. Anıların üzerini kaplamış bir parmak toz, tozların arasında unutulup gidenlerin umarsız çığlıkları... Sessiz, biçare, bir o kadar da yalnız... Zamanın hiçbir nazarda değeri yok. Öldürmeye bile değmeyecek kadar kıymetsiz. Dakikalar öylesine sıradan ki kimse arzulamıyor onları. Heybesinin ağzını dikmiş ömür. Bir zerre bile fazlalaşsa taşacak yaşanmışlıklar. Heybenin ağzını yalnız tek bir şey için açmak istiyor kadın. Ondan başka hiçbir şeye ihtiyacı yok. Heybe boşalana dek çıkarıp atacak bütün anıları ta ki en dipte hiçlikle sarmaş dolaş bekleyen yaşam çekirdeğini bulsun. Çiçek oymalı vazoya düşüncelerini koydu. Oturduğu yerden doğrulurken acele etmedi, etmesi için bir sebebi yoktu. Perdeleri araladı, bunu daha kaç kere yapabileceğini merak ediyordu. Kollarını kavuşturup başını pencerenin pervazına yasladı. Dantelli gömlek yakasının üzerinde gezdirdi parmaklarını. O sesi işitmeyi bekliyordu. Belki bu defa bulurdu aradığını.

“Hurdacı! Eski eşyalarınız, hurda anılarınız alınır!”

Sesi duyar duymaz başını kaldırıp el örgüsü hırkasını sırtına attı, kapıya doğru koşmaya başladı. Merdivenin her basamağına doğru

yerleştirmeye özen gösterdi ayaklarını. Kayıp düşerse yetişemezdi. Karşı komşunun radyosunu el arabasına yerleştirip gitmeye hazırlanan hurdacının önüne attı kendini. “Dur!” dedi. “Ben çok kıymetli bir eşyama arıyorum. Eşyalarımı... Lütfen bir bakmama izin ver.” Hurdacı tereddüt etti. O “çok değerli eşyalar” kim bilir ne kadar para ederdi? Hayır deyip başkasına satınca mı daha fazla para kazanırdı yoksa onu deli divane arayan şu biçareyi ikna edince mi? Sordu: “Neymiş abla bu aradığın, hele önce onu söyle.” Adamın omuzları üzerinden arabaya bakmaya çalışan kadın kekeleyerek cevap verdi” Şş..sey aslında bir eşya değil... Birkaç anı arıyorum. Hem zaten anılar değersizdir, değil mi? Öyle herkese satamazsın. Sahipleri bile istemez onları.” Kadın haklıydı. Anıları sadece koleksiyoncularına uygun fiyata, toptan satabilirdin. Lakin birkaç anıyı ateş pahasına satmak? Hurdacının bunu kabul etmemesi için hiçbir neden yoktu. Bakması için arabanın önünden çekildi. Kadının bakışları bir karşı komşunun radyosuna, bir arka sokaktaki teyzenin dikiş makinesine değdi. Üniversiteli gencin piyanosunun parçalarından geçti bir bir.

İşte oradalardı. Ne zamandır arıyordu, kim bilir? Manadan uzak hayatında yıllarca yalnız o anların özlemini duymuştu. Havada asılı kaldı uzattığı parmaklar.

“Ne kadar istiyorsun bunlar için?” Sorduğuna pişman olacağı aklına gelir miydi hiç? Gelse yine de sorar mıydı? Ömründe bu kadar parayı bir arada görmemişti bile. Tırnaklarının avcuna geçtiğini hissetti, kalbinin yerinden çıktığını, boğazına kadar çamura battığını... El yordamıyla yanındaki duvarı bulup yaslandı, konuşmaksızın aralanıp geri kapandı dudakları. “Basit birkaç anı için çok değil mi bu?” Basit olmadıklarını biliyordu lakin küçümsemekten başka çaresi yoktu. “Bunlar çok özel parçalar. Sırf sana üzüldüğümden yapıyorum bunu abla ben. Yoksa kimlere kaç paraya satarım bilemezsin.” Uğraşmak nafi. Bu parayı denkleştirip ödemezse muhayyilesi zamanın zincirlerine vurulacak. İstese de anımsaması la-

zım gelenleri anımsayamayacak. Elden bir şey gelmiyor. Ne yapıp edip kurtarmalı onu yad ellerden. Yoksa unuttuklarında boğulacak.

Kabul edip sessizce evine çekildi kadın. Tozlanmış örtülerini çekip ne zamandır oturmadığı koltuğuna oturdu, ellerini kavuşturup parmaklarını tırnaklarının açtığı yaraların üzerinde gezdirdi. Sedef kakma sandığına gitti gözleri, sonra ayaklı saate, dantel örtülere... Hiç akmayan yaşlarla ıslandı yanakları. Hiç esmeyen rüzgârlarla üşüdü. Kollarını kendi etrafına sımsıkı sardı. Buğulu gözleri tekrar sandığına gitti. Ona kıyafet alabilmek için satmıştı doğum anılarını. Şimdi o anıları tekrar kazanabilmek için sandıktaki kıyafetlerini satmak zorunda kalmamalıydı. O saat, o danteller, fincanlar hepsi gidecekti belki ama o sandık oradan ayrılmayacaktı.

Titreyen ellerle evde ne var ne yok her şeyi topladı; bir yatak, bir de sandık kaldı boynu bükük. Eşyaları hurdacıya satamazdı, adam kendi kazanacağı para için harcama yapmazdı. Gezmedik antıkaacı, pazar bırakırsa bağışlamayacaktı kendini. Yine de üç beş parça koltuktan ve saatten fazlasını satamadı. Danteller ve bir miktar bugüne sığan. Parayı sandığın içine koyup yatağa oturdu, çökmüş omuzlarını elleriyle kavradı.

Ertesi gün yine şansını denedi, bu defa kendi tezgâhını açtı. Elde avuçta ne varsa sattı. Âdeta beyhudeydi çabalar, kurumuş boğazını ıslatmak için yutkunmaya çalıştı. Günlerdir yememiş içmemişti. Buzdolabını satmadan içinden çıkardığı iki şişe suya gitti elleri. Bir yudum aldı, tadı bozulmuştu. Paranın bir kısmını harcıyıp karnını doyurmalıydı, amacına ulaşmadan açlıktan ölürse harcamaktan çekindiği para hiç olacaktı. Bakışları sandıkla bütünleşti. Onları satma düşüncesini çekip çıkarmalıydı aklından. Onun anılarını geri almaya çalışırken eşyalarından olamazdı. Sandığı açıp minik bebek zıbınlarını aldı eline. Ciğerlerini kokusuyla buluşturdu. Onun ellerini hayal etti, yüzünü, ayaklarını... Böyle görünmüyordu, biliyordu lakin hissiyatı muhakkak buna benziyordu. Kollarını boşlukta birleştirdi, onunkileri silercesine kendi gözyaşlarını sildi. “Ağlama,

geçecek. Anne seni kurtaracak. Yeniden hatırlayacak. Anne bir daha ölse unutmayacak. Anne bir daha unutursa ölecek.”

Bir anda her şey ışığa büründü. “Buldum.” dedi “Evet, buldum. Benim onu kaybettikten sonraki anılarıma ihtiyacım yok ki. Dünü, dünden önceki günü, bugünü satacağım. Bir koleksiyoncu hikâyemi dinlerse bunlara çok para öder. Parasıyla gider onu alırım. Bu kıyafetlere sarılıp onun anılarıyla yaşarım sadece. Zaten kalan kısacık ömrümde ancak bu kadar mesut olabilirim.” Göğsünde düğümlenen nefesini çözmek için elini koydu, derin derin nefes alarak gülümsedi.

Koleksiyoncu yüzüne beklenti içinde bakıyordu. “Ee, neden geldiniz? Satacak sağlam şeyleriniz vardır umarım.” Kadın başını salladı. “Kendi anılarımı satacağım, ilginizi çekeceğine eminim. Hangi kısmını istediğinizin önemi yok. Ben zaten hepsini vereceğim.” Kendine bunun en iyisi olduğunu telkin ediyordu. Koleksiyoncu inceledi: Ölen bebeğinin anılarını geri kazanmaya çalışan, biraz yaşlı bir kadın. Kulağa çok hoş gelmese de ilgi çekiciydi. “Özellikle son kısmı istiyorum,” dedi. Ödeyebileceği miktarı söylediğinde her şey nihayete erdi onun için. Olmuştu, sonunda zaman, arzuları içtenlikle karşılıyor, isteğini yerine getiriyordu.

Hurdacı, kadınla anlaştığı günden beri her cuma anıları el arabasına doldurup evin önünden geçti, parayı kazanıp kazanamayacağını merakıyla dolup taşı, sabırsızlanarak baktı pencerelere. Kimse yoktu. Olmayacaktı zaten. Artık emindi, kadın ona boş ümitler verip gitmişti, fakirdi, para gözünü korkutmuştu, sadece şansını denemişti, niyeti ciddi dahi değildi. Zaten anılarını satanlar hep böyleydi. Onlardan ders çıkarıp hayatlarını düzene koymaya çalışmaz, kaçarak kurtulmayı denerler, yüreklerinde taşıyamadıkları şeyden kurtulurken bile parayı düşünür, atmak yerine satmayı akıl ederlerdi. Oysa insan gerçekten istemediği şeyden gelecek kârı bile reddederdi, asıl vazgeçmek buydu. Kadın sadece yaşanmışlıkların ederini merak etmişti o kadar. Para ise hurdacının istediği bir şeydi,

elbette onu reddetmeyip peşinden koşacaktı. Binadan çıkan çocuğu durdurdu, çocuk hiçbir şeyi idrak edemediğini belli eden saf gözlerle bakıyordu. “Yeğenim, ikinci katta aha şu tarafta oturan teyzeni tanıyor musun? ‘Senden bir şeyler alacağım.’ dedi, haftalardır yüzünü gören cennetlik.”

“Haa o mu? dedi çocuk. Valla evden ses gelmeyince karşı komşusu yedek anahtarla girmiş içeri. Kadının evinde bir yatak bir de sandık varmış. Kadın başını sandığa yaslamış bir şeyler sayıklıyormuş. Adını unuttum şimdi, bir hastalığı varmış, her şeyi unutupmuş meğer zavallı. Hastaneye yatırdılar geçen hafta. Boşuna bekleme abi, o kadının artık kendine bile faydası yok.”

Hurdacı derin bir iç çekti, arabayı kollarından tutup itmeye koyuldu. “İşte hayatın müphemliğinde kaybolup giden biri daha.” dedi ıslıkla kendi ağdını yakarken.

BUSE

Halise Şevval AYDEMİR

Almanya/Kreuzberg 16.06.1972

“Senden sonra ilk defa alıyorum onu elime. Yazdığım her kelimedede senin gidişini hissediyorum. Kalemim satırlarda ilerledikçe kâğıtla bütünleşiyorum. Boş, temiz sayfalarımı seninle doldurmak istiyorum. Yüreğimde hissettiğim sızı, elimin titremesine neden oluyor. Varlığınla renklendirdiğin bu şehir, şimdi gözüme siyah beyaz geliyor. Seninle geçirdiğim vakitlerden asla pişman olmadım. Ama beni sensiz bıraktın. Hayatımda hiçbir insanın yeri böyle olmadı. Diğerleri hayat şarkımın önemsiz cümlelerini oluştururken sen nakaratıydın. Gidişin deli bir fırtına gibi yıktı geçti ortalığı. Yıllar geçti. Yıkık, kırık parçalanmış ruhum tamir edilmedi. Tekrar gelmeyeceksin, biliyorum ama hâlâ buseler kondurmak istiyorum saçlarına. Ben senin aksine bir mektupla terk ediyorum seni. Tabii buna terk etmek denirse.

Yüreğindeki sevgi gibi hızlı geçti bu şehre olan hevesin. Beni görmemek için Frankfurt’a topladın valizini. O gün bu gündür hiç göremedim bal gözlerini. Adım atamadım kaçtığın büyük şehrine. Bizim ufak mahallemizde kalakaldım. Gidenin ardından kahrolan bir kul vardır ya hep. O, ben oldum. Bu ülkeden gitmem gerektiği-

ni biliyorum. Senin artık iyi gelmediğin gibi burası da iyi gelmiyor bana.

Bugün 16 Haziran. Dünyaya o güzel gözlerini açtığın gün. Her 16 Haziran günü baş ucuna kısa notlar bırakırdım. Şimdi uzun bir mektup gelecek posta kutuna. Son yazdığım bu mektup. Doğum günün kutlu olsun. Kalbim bu dağların ardında hep seni bekleyecek.”

Titreyen kalemimin artık devam edemeyeceğini anladım. Kalemı bıraktım. Yazdıklarımın fazla bir şey eklemek istemiyordum. Eğer gitmeden önce bu mektubu yazmamış olsaydım, korkunç ızdırıp ömrüm boyunca peşimi bırakmayacaktı. Şimdi içim rahattı. Sanki heybemde yıllardır taşıdığım yüküm boşalmış, hafiflemiştim. Buna rağmen sırtımdaki nasırlaşmış ağrıların yaşadığım süreç bana eşlik edeceğini biliyordum.

Masada duran yükümü aldım, zarfa yerleştirdim. Kalın paltomu askıdan alıp en yakın postanenin yolunu tuttum. Gözlerimden ılık yaşların akmasına izin verdim. Sokağın başına geldim. Postanenin önünde upuzun bir kuyruk oluşmuştu. Bugün herkes sevdiğine veda mektubu yazmış olmalıydı. Hemen önümde küçük bir kız zevkle dondurmasını yalıyordu. Çocukları mutlu etmek ne kadar kolay diye düşündüm. Ben de çocuk olmak istedim. Dondurmamla dertsiz tasasız sırada beklemek istedim. İşte tam o an, o tanıdık sesle irkildim. Bu sesi uzun süredir duymadığıma emindim. “Hayır!” diye geçirdim içimden “Olamaz, böyle bir şey mümkün değil. Aklımı kaçırıyor olmalıyım.” Bedenimi, sesin geldiği yöne doğru korkarak çevirdim. Tanıdık çehreyle göz göze geldik. O da şaşkınlığını gizleyemedi. Bal gözlerini kocaman açmış, donup kalmıştı. “Anne!” nidasıyla kendime geldim.

– Anne gidiyor muyuz? Annesini çekiştirdi eteğinden.

Bir rüyada gibiydim. Uyanmak mı uykuda kalmak mı iyi olacak,

kestiremedim. Zaman durmuştu sanki. Bir şey yapmasını, adım atmasını istiyordum. Her zamanki gibi ilk hareketi o yaptı. Gözlerinde yaşlarla çantasını açtı, çantanın içini yokladı. Bulduğu küçük zarfı, titrek elleriyle bana uzattı. Mahcuptu. Zarfı aldım. Hiç beklemediğim bir şekilde küçük bir buse kondurdu yanağıma. Sonra kızının elinden tutup aceleyle uzaklaştı. Elim yanağımda gidişini izledim. Zarfı açmak istediğimden emin değildim. Gidecektim buradan. Valizimi almak için evin yolunu tuttum.

“Bu sana ilk ve son mektubum. Ayrılmaya mecburdum. Geçmişten bahsetmek için yazmıyorum. Beni anlayacağını biliyorum çünkü sen hep anladın beni. Başka çarem yoktu. Uzun süredir hastanedeyim. Sanırım fazla zamanım kalmadı. Bilmeni istediğim büyük bir sırrım var: Ayla ikimizin kızı. O, bu gerçeği asla bilmeyecek çünkü babası sandığı adam ve kardeşleriyle çok mutlu. Ona bu mutluluğu çok görmezsin umarım...”

Daha fazla okuyamadım. Acımasız cümleler içimi burkmuştu. Bunları yeni öğreniyor olmam haksızlıktı. Uçağımın havalanmasına yarım saat kalmıştı. Elimde buruşturduğum mektubu valizimin içine koydum. Şimdi eskisinden de ağır bir yüküm vardı. Kızımın mutluluğu için gidecektim.

“Bir şey koparır bizden yıllar akıp giderken.”

Horatius

SAMİMİYET ÇİÇEĞİ

Hasibe Sena DOĞRAMACI

Adam koşar adım indi merdivenlerden. Arkasına bakmadı. Duvarları bile kin kokan bu binadan olabildiğince hızlı dışarı çıktı. Arkasında ne bıraktığını umursamadan gecenin zifirî karanlığında kayboldu.

Kadın mutfaktan çıktığında havanın karardığını gördü. Son kez pastaneye baktı. Kapısından duvarına, pastasından böreğine emek kokan bu pastanenin biricik sahibesiydi o. Burada yalnız sayıydı. İşe aldığı iki genç kız da bu kadar geç vakte kadar kalmıyor, sadece günlük yoğunlukta yardım ediyorlardı. Bu yüzden kolları sıvadı. Masa, sandalye ne varsa topladı, ak pak etti. Son olarak kasayı da kontrol edip kilitleyince çıkmaya karar verdi.

Adam hâlâ koşuyordu. Gece gece... Nerede, hangi zamanda olduğunu bile unutmuş gibiydi. Çoğu şeyi idrak edemiyordu. Çarpmak üzere olduğu direği son anda fark ediyor yahut uyumakta olan köpeğin kuyruğuna basmamak için zor bela yönünü değiştiriyordu. Zihninde tanıdık bir ses ona hep aynı şeyleri zikretti:

– Ne bu şehirde ne insanlarda... Ne caddelerde ne sokaklarda... Artık bu hayattaki hiçbir şeyde samimiyet kalmamış...

Kadın gün boyu elinde kalan her şeyi tıktığı cebinde anahtarlarını arıyordu. Kullanılmış peçete, gofret ambalajı, birkaç bozuk para, son gittiği alışverişin

fişleri... En sonunda küçük ince anabtarı aldı ve tüm bu çıkardıklarını geri koydu. Belki bir anabtarlık taksı her gün bu kadar uğraşmazdı. Yine kendini bu konuda uyardı. Kapıları kapatıp kilitledikten sonra kepenği indirmeye çabaladı. Zorlandı.

Adam durakladı. Şöyle bir tarttı zihnindekileri. Yere atılmış sigara izmaritlerinden boyası akmış evlere kadar her şeye iğrenerek bakıyordu. Başka şehirlere, başka ülkelere gitse unutturdu bu sokakları. Kaç yıldır burada yaşıyor olsa da aslında burada olmadığını, bu sokağa, bu caddelere ruhuyla hiç dokunmadığını o an fark etti.

Kadın kepenkleri tek seferde indiremeyince bâliyle ses oluyordu. Mahalle sakinlerini rahatsız etmekten çekinen kadın, kafasını kaldırıp onu seyreden var mı diye kontrol etti. Ona bakanlara başıyla mahcup bir selam verip yoluna gitti.

Ve kendine bir söz verdi. “Diyet...” dedi adam “Diyet...” Diyet yapacaktı ama farklı ama değişik ama alışılmamış. Bazı fazlalıklardan kurtulması gerekiyordu. Onu kuyuya düşüren düşüncelerinden, samimiyeti unutturan o zihniyetten... Kim bilir, adam hayata bakış açısını değiştirirse belki her şey değişirdi. Bu diyet fikri aklına yattı ve değişikliğe yolundan başladı. Geri dönmeyi düşündü. Koşar adım kaçtığı yere, evine, dönecekti.

**

Sabah saat altı. Kadın hazırlandı ve çıktı evinden. Yürüyerek giderdi her gün pastaneye. Seviyordu bu şirin mahalleyi. Her gün yürüdüğü kaldırımlara dabi sevgi doluydu. Hayata dair hep gülümsemeyi tercih ediyordu kadın. Gülüşünün arkasına saklardı tüm hüznünü. Kötülüklerle karşı iyilikle doldurdu içini.

Sabah saat altı. Pencereye bir kuş kondu. İçerde her kim varsa uyandırmak istercesine gagaladı camı. Adam huysuzlandı. Evine döndüğü bu ilk sabahtan çekilecek şey değildi bu. Homurdana homurdana kalktı. Her zamanki gibi olsa camı açar öfkeyle kovalardı

kuşu. Ama dün gece verdiği karar geldi aklına: Diyet... O yüzden sakince açtı perdeyi. Ve hemen görevini tamamlamanın zaferi ile uçup gitti kuş. Adam arkasından bakakaldı. Kuşun gülümsediğini zannetti. Demek ki gerçekten bu diyet işe yarıyordu. Daha ilk dakikada...

Pastanenin önünde bir kedi gördü kadın. Kediye ürkütmemeye çalışarak kaldırdı kepenkleri. Gerçi artık bu mahallenin tüm kedileriyle arkadaş sayılırdı. Hemen pastaneye girip bir kap süt getirdi, bıraktı kapıya. Sonra hemen geri döndü ve poğaçaya için hamur mayaladı. Çünkü bir saat içerisinde berkes uyanacak, işe gitmeden önce birer poğaçaya alarak hızla kahvaltı yapacaklardı. Hazır konmaya ve acele yaşamaya alışmıştı artık insanlar.

Adam hiç huyu olmasa da kalktı. Haftalardır elini sürmediği odasını toplamaya başladı. Hafiflemişti. Birkaç metre ilerdeki pastaneden sıcak poğaçaya kokuları geliyordu. Pastaneye gitmeye karar verdi.

Kadın sıcak poğaçaları fırından çıkardı. Tertemiz sildiği raflara dizmeye başladı. Sokaktan hızla geçen araçların sayısı artıyordu. Oldukça aceleli birkaç takım elbiseli adam, okula yetişmek için koşan çocuklar ve bu saatte nereye gittiği belli olmayan eli bastonlu amcalar... Şebirin karmaşık bir düzeneği vardı. Ya da düzensiz bir karmaşası...

Adam evden çıktı. Bugün yerdeki sigara izmaritleri veya boyası akmış apartmanlar bile sinirlendirmiyordu onu. Pastaneye gitti. Şöyle bir baktı. Sokağa en yakın masaya oturdu. Küçük, yeşil bir pastaneydi burası. Papatyalarla dolu yemyeşil bir kır hissi veriyordu. Adam etrafı incelerken kasada bekleyen kadın yanına gelip bir şey isteyip istemediği sordu. Kadının yüzündeki tebessüm uzun zamandır hiçbir insanda görmeye alışık olmadığı türdendi. Sıcak ve samimi... Adam da gülümseyerek poğaçaya ve çay istedi.

Yavaş yavaş doluyordu pastane. Kimisi alıp çıkıyor kimisi boş bulduğu küçük masalardan birine oturup poğaçaya yiyor çay içiyordu. Yine sıradan bir gündü. Bugün hayatına farklı bir sayfa açacağını bilmeden işine devam etti.

Yeni gelen müşteri dikkatini çekti. Farklıydı. Yeni doğmuş bir bebeğin dünyaya baktığı gibi bakıyordu etrafına.

Adam sanki ilk defa dışarı çıkmış veya ilk defa poğaçaya yiyormuş gibi hissediyordu. En son ne zaman bir insanla keyifli bir sohbet ettiğini hatırlamıyordu. İş hayatına atıldığından bu yana içindeki tüm güzel duyguları yavaş yavaş yitirmiş, tüm samimiyetini kaybetmişti. Diyetini hatırladı. Kaybettiği güzel duyguları geri istiyordu.

Kadın yolu seyretmeye dalmıştı. Mutfaktan gelen sesleri duymadı bile. Çıraklardan biri omzuna dokunup da bugün farklı bir tarif öğrenip öğrenemeyeceklerini sorunca ayıldı. Müşteri gittiğinde yeni tarifini gösterebileceğini söyledi. Kasaya döndü. Sakin, keyifli bir müzik açtı.

Adam pastanede epey uzun oturdu. Çalan parçanın ritmine kaptırdı kendini. Ne zamandır müzik dinlemediğini düşündü. Hayatında ne çok şey eksikti. En sevdiği şarkıyı bilmiyordu ya da tekrar tekrar okuduğu bir kitabı yoktu. Ya da her anında yanında olan bir dostu... Koşulsuz sevgi ve anlayışla karşılaşmayı yıllar olmuştu.

Herkes işine kavuşup yollar boşalınca kadın genel bir temizlik yapmayı düşündü. Halbuki hâlâ kalkmayan bir müşterisi vardı. Bitmeyen çaya bakılırsa uzun süre de kalkmayacak gibiydi. O nedenle kadın tarif defterini karıştırdı. Her ne kadar eski bir âdet de olsa o deftere yazmayı seviyordu tariflerini. En kolay ve anlaşılır olan tarif buldu: diyet bisküvileri. Kadın tarifini genç çıraklarına verdi ve yaptırmasını istedi.

Adamın kalkmaya hiç niyetli değildi. Sonuçta yetişmesi gereken bir işi veya birlikte vakit geçirmesi gereken bir ailesi yoktu. Yoktu. Adamın bu hayatta herhangi bir vasfı da yoktu. Keder içinde boğuldu. Hatta çayından aldığı son yudum boğazına kaçtı. Öleceğini sandı bir an. Öksürmeye başladı. Eğer sırtına vurup bir bardak su veren kadın olmasaydı ölüyordu. Minnet dolu baktı kadına. “İyi misiniz?” diye sordu kadın. İyi olmak ne kelime, harika hissediyordu adam. Tabii ki böyle söyleyemedi. “Teşekkür ederim, biraz oturmaz mısınız?” dedi. Kendinden bu hamleyi beklemiyordu.

Kadın önce biraz çekindi. Uzun zamandır burada oturan bu adamın niyetini bilmiyordu. Ama bayatını kurtardığı bir insandan kötülük beklemek olmazdı. Kadının mizacına tersti bir kere. Hem oldukça sakın gülümsüyordu adam. İçi ısınmıştı. “Olur.” dedi.

İçinde bir küçük duvar yıkıldı adamın. Susma duvarı. Ona engel olan bir duvar. Gülümsedi. “Nasılsınız?” diyebildi. Karşısındaki hoşgörüsü ona cesaret vermişti. Sohbet etmeye çalıştı. Ne diyebilirim diye bakındı ve gördü. Hâlâ sütü içmekle meşgul görünen kedi... “Sahi...” dedi. “Her sabah gelir mi bu kedi?”

Kadın bir an dışarı baktı. Her sabah gelen arkadaşına göz kırptı. “Evet.” dedi. “Hâlâ bir isim bulamadım.”

– Ben de daha önce bir kediyle hiç dostluk kurmadım.

– Hiç mi?

– Hiç.

– *Bekeleyin o zaman.*

Kadın birden ayaklandı. Yenidoğan bebeği kucaklar gibi aldı getirdi kediyi. “Hadi çekinmeyin, başını okşayın, çok sever.” dedi. Adam başını salladı ve sertçe okşadı kediyi. Bu yüzden birden kaçtı kedi. Fırladı âdeti. Adam insanlarla tanışmayı bilmediği gibi hayvanlarla arkadaşlık kurmayı da hiç öğrenememişti. Bu gidişle öğrenemeyecekti de.

Kadın, kedinin kalkması ile ayaklandı. Bu adam daha kedi sevmeyi bile bilmiyordu. Sergi denen o kutsal duygudan nasibini alamamıştı. Ama bu durumdan oldukça mahcup gözüküyordu adam. Sanki bir şeyleri düzeltmek ister gibi. Ama çaresizdi. Kasaya döndü kadın. Çıraklar bisküvileri yapmış, tezgâha bırakmıştı bile. Şimdi paketleme vaktiydi.

Adam da hesabı ödemek için kalktı. Kadın kasaya döner dönmez kurabiyeleri paketlemeye başlamıştı. Çok da rahatsızlık vermeden

aceleyle ödedi. Tam pastaneden çıkacakken kadın seslendi. Paketlediği kurabiyelerden ikram etti. Adam şaşırmişti. Kadına baktı, gülümsüyordu. O da gülümsedi ve hızlıca evine gitti. Sabah düzenlediği masasına oturdu. İnce mavi bir kurdele ile bağlanmış paketi açtı. Sandığının aksine kurabiye değil bisküviydi bunlar.

*
**

Günün devamında ilgi çekici bir şey olmadı. Hatta sonraki gün de farklı bir şey olmadı. Ondan sonraki günlerde de... Adam sabah kahvaltı yapmadan pastaneye gidiyor, sıcacık poğaçaya ve çay eşliğinde sokağı veya kadını seyrediyordu. Kadın da yıllardır süregelen işlerini yapıyor, her sabah gelen bu adamı inceliyor ve düşünüyordu. İkisi de hâlâ birbirini tanımıyordu. Sohbet ettikleri yoktu. Kadın her gün farklı bir paket bisküvi ikram ediyordu. Adam bisküviler bitince kalkıyor, mavi kurdeleleri cebinde saklıyordu. Her seferinde sessiz iletişim kuran bu ikisi için tanışma günü artık gelmiş olmalıydı.

Adam değişimini düşündü. Bu diyete başladığı günden beri değişmişti. Artık gülümseyebiliyor, poğaçaları seve seve yiyebiliyor ya da kedileri okşayabiliyordu. Hatta her gün pastaneye gelen kediye bir isim bile bulmuştu. Tabii daha sahibesine söyleyememişti. Kediye karşı oldukça şefkat doluydu çünkü ondan öğrenmişti. Henüz adını dahi bilmediği o narin hanımefendiden.

Günlerdir bir başkaydı kadın. Her sabah aynı pastaneyi açıyordu ama aynı şekilde açmıyordu sanki. Daba heyecanla, daba mutlu... Sabırsız açıyordu. En güzel poğaçalarını yapıyordu bu hâlin nedenini bilmeden.

Kendindeki değişimi düşününce adam, kadına minnet duydu. Farkında olmasa da bu diyet boyunca en çok kadın destek olmuştu ona. Öyle güzel gülümsüyordu ki kuşlar cıvıldıyordu sanki ona bakınca. Hayatı ve hayattakileri sevesi geliyordu insanın. Ama nasıl teşekkür edilirdi ki. Bırakın bir kadına güzel söz söylemeyi hayatı boyunca herhangi bir insana karşı ince düşünceli bile olamamıştı

ki... “Neyse...” dedi “Bulurum bir yolunu.” Şimdi çok da vakit geçirmeden pastaneye gitmesi gerekiyordu.

Bugün farklı bir tarif denemek istedi kadın. Her günkü müşterisi daba gelmemişti. Geç kaldı veya vazgeçti gelmekten diye düşündü. Gelmeyeceğine inanmak da istemiyordu. Bademleri un hâline getirmişti bile. Bir güzel kavurdu. Acıbadem kurabiyesi yapacaktı. Hızlıca yaptı hamuru fırını ısıttı. Acele etmeliydi “Gelirse...” diye. Mavi kurdelelerini aradı. Çok az kalmışlardı. Bir paket bile yapabilse yeterdi.

Adam geç kaldığını biliyordu. Garip bir endişe duyuyordu bu durumdan. Sanki en özel randevusuna yetişecekti. Hâlbuki ortada ne randevu vardı ne de böyle bir düşünceye cesaret... Koşarak girdi pastaneye. Birden sendeledi ama düşmedi. Neyse ki kimse onu görmemişti. Sahiden neden kimse görmemişti. Kadın? Yok muydu bugün? Ne mümkün! Her gün burada olmalıydı.

Elinde sıcakık tepsi ile mutfaktan çıktı kadın. Adamı o an gördü. Hatta bir an sadece onu gördü. Tepsinin elini yaktığını fark etmedi. Anlam veremiyordu ondaki bu hâllere. “Toparlan!” dedi kendine. “Toparlan, bu adam sadece poğaçaya yemeye geldi!”

Kadını görünce bir “Oh!” çekti adam. “Bir poğaçaya ve bir çaya rica edebilir miyim lütfen!” diye seslendi. Bu diyet onun ruhuna da işlemişti. Diline yapışan tüm ağır ve küflü kelimelerden arınmış, artık daha latif. Gelen poğaçaya ve çaya bile daha bir nazik karşılıyor, ona bu hizmette bulunduğu için kadına da memnuniyetini hissettiriyordu. O gece kaçarken bu sokaktan ya geri dönmemiş olsaydı? Ya en karanlık kuyuyu boylamış olsaydı? Nasıl yaşardı? Yaşamazdı ki. O hâle yaşamak denir mi?

Yine vakit bir şekilde geçmişti. Adam soğuta soğuta içtiği çayını bitirdiyse artık gidecek demektir. Fark ettirmeden paketledi kurabiyeleri. Kurdelesini de fiyonk yapıp bağladı... Adam kasaya gelince “Yine beklerim.” dedi ve uzattı kurabiyeleri. Adam teşekkür ederek aldı ve ağır adımlarla ayrıldı pastaneden.

Adam eve gitmek istemedi. Batan güneşi kovalarcasına ilerledi batiya. Bir park buldu. Oturdu boş bir banka. Ve açtığı gibi cebine koydu kurdeleyi. Sabunsu bir tat bırakan bu kurabiyeyi daha önce yediğini sanmıyordu. Ağzında dağılan bu lezzete hayran kalmıştı. Bu kadın en güzel şekilde teşekkürü hak ediyordu. Ne yapsaydı? Nasıl mutlu ederdi ki? Bakındı kuşlara, belki ilham olurlar diye. Bir buket çiçek alınca çığlık atan kızı görünce fark etti. “Tamam.” dedi “Buldum.” Eğer bir çiçek bir kadını bu kadar mutlu ediyorsa çiçek alan bir adam daha fazlasını da yapabilir.

**

Adam çok erken kalktı. Bütün gece çiçekçi aramıştı. Aklında bir plan yoktu. Sadece çiçek alması gerektiğini biliyordu. Ama şimdi masmavi çiçeklere yuva olan minik saksıları ile çok güzel bir planı vardı. Şu ana kadar biriktirdiği mavi kurdeleleri teker teker bağladı saksılara. Düğüm atmaya öğrenene kadar canı çıksa da...

Kadın, sabahın en ferah ve en mavi günlerinden birine uyandı. Pastanesini açtı. Kedisini doyurdu. Poğaçalarını yaptı. Adamın bugün de gecikiş gecikmeyeceğini merak ediyordu. Gözünü yollarda aklı fikri onun adımlarındaydı. Elinde buruşmuş bir kâğıt hissetti, para değil. Buruşturdu kâğıdı, çöpe atacaktı. Kâğıtta bir not yazılı olduğunu görünce durdu:

“Güneşin bir tual gibi gökyüzünü kızıla boyadığı an sizi nebrin kenarında bekliyorum. Siz yolları daha fazla gözlemeyin, yollar sizi gözlüyor merak etmeyin.”

Kadın kıpırmızı kesildi. Etrafına bakındı. Notu kimin yazdığını biliyordu. Gidecekti.

İnsan kendi kalp atışını duyar mı hiç? Acaba kalp krizi mi geçiriyorum, diye düşündü adam. Güneş batmak üzereydi.

Yalnızlık zincir midir? Kırlabilir mi? Kadın sonunda yalnızlığın zincirlerini kırıldığını hissetti. Özgürlüğe doğru kanat çırpıyordu sanki. Güneş batmak üzereydi.

Nehre dönmüş oturuyordu adam. Beklediği sadece onun ayak sesleriydi. Narin narin, karıncayı incitmeden, otları öldürmeden geliyordu.

Kuş gibi hafiflemiş, tüm duyguları kanatlarına renk olmuş, kelebeğe dönüşmüşü sanki. Adamı gördü. Güneş artık son demelerindeydi.

Kadın geldi. Bir şey söylemedi. Buyur etti adam:

– Oturun lütfen.

– *Nazik notunuzu hiç beklemediğim anda aldım.*

– Davetimi hoş karşılamanıza sevindim. Size teşekkür borcum var.

Adam el örmesi sepetin içerisine dizdiği çiçekleri teker teker çıkardı. Kadının önüne dizdi. Bir yandan gözlerine bakıyordu. Kadını mutlu etmeyi başarmıştı.

Kadın neye uğradığını şaşırırdı. Bu çiçekler sanki gökyüzünden birer parça kaparmış da gelmiş gibi maviydi. Her biri özenle kurdelelenmişti. Çok tanıdıkta bu kurdeleler. Tutamadı kendini gözyaşları ile sulandı çiçekler.

Tamam, mutlu etmek istiyordu da kadının böyle ağlayacağını düşünememişti adam.

– Bu çiçekleri daha önce görmüş müydünüz?

– Hayır, böyle bir güzelliğe ilk kez şahit oluyorum.

– O hâlde bu çiçeğin ismini, neslini bilmiyorsunuz.

– Evet, bilmiyorum. Öğrenmek isterim. Nedir bu çiçeklerin ismi?

– Anlatayım: Bundan yüz yıl önce Tuna Nehri kıyısında yürüyüşe çıkan bir şövalye ve sevgilisi nehirde sulara kapılıp giden mavi bir çiçek görmüşler. Kız, bu minik ama oldukça zarif çiçeğe öyle hayranlıkla bakıyormuş ki sevgilisinin çiçeği çok sevdiğini gören şövalye, çiçeği almak için nehrin kıyısına kadar gitmiş ve çiçeği al-

maya çalışırken nehrin sularına kapılmış. Oldukça şiddetli akıntıya karşı gelemeyen şövalye son bir hamleyle çiçeği sevgilisine doğru atmış. “Vergissmeinnicht!” (Unutma beni) diye bağırılmış. Bunun üzerine nehir mavisini çiçek, bu isimle anılmaya başlamış.

Kadın dinlediği bu hikâyeden çok etkilendi. Bir saksıyı aldı. Kokladı, kurdelesini okşadı. Gözleri hâlâ yaşlarla doluydu.

Adam en samimi şekilde gülümsedi. Bir saksıyı da o aldı:

– Bu çiçekler bir adamın canını aldı. Ama canı veren memnun. Sevdiği kadına verdi canını. Unutmasın istedi. Ben ise ne o şövalyeyim ne de böylesine cesur bir adamım. Zaten daha düne kadar ölü bir adamdım. Ama siz bana can oldunuz. Sayenizde öğreniyorum yaşamayı. Size teşekkür ediyorum. Buradaki kurdele sayısınca, çiçek sayısınca, yaprak sayısınca teşekkür ediyorum. Bu çiçekler bir can almış olabilir ama bu sefer can verseler, ben de bu canı size versem, unutmayın beni desem olur mu?

**

İşte, bu saksılar o günden beri durur kızım. Bizim hikâyemiz böyle başladı, böyle gidiyor. “Unutma beni!” diyen bu çiçekleri soldurmadıkça bu hayatı da soldurmayacağız. Ben, hep o kurabiyeleri yapıp kurdelesini takmaya devam edeceğim ve o kurdeleleri bir çiçek ile iade isteyeceğim.

OPHELIA

İrem KARAÇOR

Yıldızların rüyalarımı aydınlatmaya yetmediği gecelerdeydim. Ay, ışığını pencereme acıyarak gönderiyordu. Perde arasından sızıp yorgun bedenimin üzerine düşürüyordu. Gözlerim her kapandığında yeni bir kâbusun başlangıcı oluyordu.

Zihnime daha fazla tahammül edemeyip yataktan hızla kalktım. Adımlarım birbirine dolandı. Tek kişilik koca dünyamı paylaştığım bu evde bütün çabam mutfağa ulaşmaktı. İçim yanıyordu; ellerim, duvarlarda bir düşmeyi daha kaldıramayacak şekilde geziniyordu. Yorucu bir mücadelenin ardından mutfaktaki sürahiye uzandım. Aklımın ücra köşelerindeki vahalar serap görse de içimdeki ateş bir nebze söndü. Gözlerim kaç gündür bakmaktan kaçtığı yere takıldı: Akif’in çalışma odasına, gözlerine ömrümü koyduğum adamın geride bıraktığı tek yadigâra.

Bardağı hemen yanımda duran sehpanın üzerine bıraktım. “Araf” kelimesini her zerremde hissedip bütün hareketlerime ince ince dokudum. Adımlarım geri geri gitse de işte buradayım. Sen, senin olandan kaçamazsın. Ben de kaçmamıştım. Şimdi istiyor muydum içeri girmeyi? En son oturduğu sandalyesinde sıcaklığını hissedebilecek miydim? Ölümün karşına dikilip “Sen onu benden çalamadın!” demeye gücüm yetecek miydi? Cevaplarım imkânla başlayıp imkânsızlıkla bitiyor ve sonunda “hayır”ın kucağına düşüyordu.

Kapının ağzında unuttuğum bir kaç parça umudu ellerime alıp odanın kapısını açtım.

Bu dört duvar arasına sıkıştırdığı hayatı bıraktığı gibi duruyordu. Elim o çok sevdiği sarı masa lambasına gitti. Kitaplar hâlâ heybetini koruyor, duvarların karşısında tüm ihtişamlarını sergiliyordu. Adımlarım yavaştı ama artık birbirine dolanmıyor, bir ahenkle ilerliyorlardı. Çalışma masasının üstünde, ruhunda geçmişi taşıyan çerçevede fotoğrafımı gördüm. Yıllar önce bu odada çekildiğim, kızıl saçlarımın kargaşa içinde olmasına rağmen gözlerimin parladığı fotoğraf. Dizlerim, kalbimdeki yükü taşımaya gücü yetmemişti. Dayanamayıp sandalyeye oturdum. Aldığım nefesler içimde bir yerde takılıyor ve canımı acıtıyordu.

İlerleyen her dakika da zamanı hissediyordum. O sırada gözüm bu masaya ait değilmiş gibi duran deftere takıldı. Koyu kahve ciltli, üzerinde manasını anlayamadığım desenler olan kitap. Parmak uçlarımı üzerinde gezdirdim. Üç aydır kimse dokunmadığı için her yer gibi o da tozlanmıştı. Elime aldım defteri ve ilk sayfasını açtım.

“Sevgili Ophelia’m şüürleşmiş ruhun bana şiir yazdırmaktan başka çare bırakmadı. Buradaki her bir mısra her bir cümle gözlerin, ruhun ve kalbin içindir.”

Yanılıyordum. Ellerimin arasında Akif’ten bir parça olan günlüğü tutuyordum. Derin bir nefes alıp sayfaları çevirmeye başladım.

“Sevgili Ophelia, güneşin bir armağanı olan bu sabahta güllerin arasında hepsine inat daba güzel gülümsedin. Ophelia, ben sanırım âşık oldum. Bu koca cüsemimin altındaki dağınık saçlı çocuk sana ‘Salıncakta sallanalım mı?’ diye fısıldıyor. Ama ben onu susturup sana şu cümleyi vadediyorum: Gülleri sevmeyen bu adama gülüşün gülleri sevdirdi.”

Anlamıyordum. Akif’in bir başkasını anlatmasını aklım almıyordu. Hani çok seviyordu beni. Gözleri yalan mı söylüyordu? Hayır, hayır Akif bu. Ömrümüzü verdik “biz” olmak için ama ya her şey

yalansa... Şimdi onun el yazısından başkasını anlatan satırlara mı bakıyordum? Hayatımı verdiğim adam hayatını başka kadına mı adamıştı? Aklını mı kaçırdın Firuze? Akif öyle şey yapmaz? Yapmamıştır değil mi?

“Sevgili Ophelia’m, bugün güneşin kışkandığı tenini yağmurlar ıslattı ve sen de delicesine dans ettin. Bu sessizliğe bürünmüş şebirin boş satırlarına sen notaları yazdın. Şiir yazılacak kadınsın sevgilim, dudaklarım ismini eksik etmiyor. Ama bugün seni çok özledim. Boşluk varmış gibi... Hani çabuk gelecektin? Azıcık yokluğunu kokladım sayfalarda. Duymadım kimseyi, görmedim hiçbir şeyi. Şairin günlüğünü anlamak kolay değil zira ben her günümü, gözlerine yazdım.”

Ben... Mesela... Satırların yerini biliyor ama sözcükleri kaybediyordum. Ve ben... Aşk her bir zerremde hissedip... Korkulara yeniliyordum... Kâbuslarımı bu satırlarda tekrar yaşıyor ama bu sefer uyanamıyordum. İçimde hissettiğim bıçaklar ruhumdan bir parçayı almak istiyordu. Sevmek zor işmiş, gelişigüzel sevilmezmiş. Çevirdiğim her sayfa farklı hissettirse de ortak olarak hissettiğim şey acıydı. Tam bu sırada Akif’in de canının yandığını hissettiğim bir sayfaya denk geldim.

“Takvimler bugün yorgunluğumu, akrep ve yelkovan tükenmişliği hatırlatıyor. Özledim Ophelia, ben beni özledim. Ben insanları özledim. Bu aldığı nefes vicdanına takılmayan insanları değil, kalbini unutmayan insanları özledim. Söylesene alışmak bu kadar zor muydu? İnsan alışmış gibi yapamaz mıydı? Ya da acı çektiğimi kanıtlayacak bir kan testi yok muydu?”

Bir de ‘İyi misin?’ diye soruyorlar Ophelia. Bilmiyorlar ki iyi misin soruları iyi insanlara sorulmaz. Öyle değil mi?”

Geceyi ve kendimi bu sayfalarda tükettim. Şiirlerinde, aşkında, acısında ve daha nicesinde. Her seferinde dahasını kaldıramam diyerek durdum ve her seferinde daha ne olabilir diyerek okumaya devam ettim. Akif’in gözünden bir kadını okudum. O kadında ken-

dimi göremedikçe yıkıldım. Günlerine ve hislerine şahit oldum. Belki de hayatında üçüncü şahıs rolünü üstlendim.

Özlemiştim seni Akif. Şimdi de tüm gururumu kenara bırakıp gözlerini kıskandım. Elimdeki her sayfa için ayrı bir acı... Ya son sayfa?.. Her şeyi öğrenmeliydim.

“Sevgili Ophelia’m, biricik Firuze’m,

Bu defterin son sayfasındayız. Ama yazacağımız daha çok sayfalar var. Seni anlatacağım koskoca bir gökyüzü var. Okunmamış kitaplarım kadar beyecanla bekliyorum seni. Kaybolduğum bu dünyada yolumu gösteren yıldız gözçlerin. Beceriksiz kendi hâlinde bir adamım, tek derdim senin olmaktır. Tek derdim gözçlerindeki yaşların sebeplerini kurutmaktır. Sana bir tanem diyemem Firuze çünkü sen kısıtlanmış bir anlama sığamayacak kadar sonsuzsun. Ve sen aslında benim hayatımda olmasını istediğim her tanenin olması gerektiğisin. Anlayacağın sana bir tanem diyemem çünkü sen benim yalnızca her tanem olabilirsin. İyi ki hayatımdasın, iyi ki ellerindeki renklerle geldin ve siyah beyaz rüyalarımdaya çiçekler açtın. Unutma sen benim Ophelia’mısın çünkü kızıl saçlarına yakışacak başka bir sıfat bulamadım. Bağışla beni.

İnanma istersen yıldızların yandığına,

Güneşin döndüğüne inanma,

Doğrunun ta kendisini yalan bil,

Ama seni sevdiğime inan Ophelia.’

Tüm duygularım güneşin doğuşuyla gitmiş yerini tek bir gerçeğe bırakmıştı: Ophelia bendim. Ama bana hiç böyle seslenmemişti. Akif geride bırakabileceği en güzel hediyeyi bu masanın üzerinde bana bırakmıştı. Kalbime ihanet etmemiş, yokluğunu bile sevme mi sağlamıştı. Elime kalemi alıp sanki benim için bırakılmış birkaç satıra imza gibi not düştüm: “Sevgilim, ben bu gece kimsesiz olarak geçtiğim sokakta şuursuzca geri dönerken fark ettim seni ve o sırada gözlerimde gökyüzü depremleri...”

BEYAZ CAM

İrem YARDIMCI

Ne zamandır tamiri mümkün olmayan pencerenin çatlak pervazından içeri akın eden esinti düzenli ve tiz ısıklara boğuyordu kasvetli odayı. Güz son kez kendini teşhir etmek niyetindeydi, elinden geleni ardına koymuyordu. Yerini daha zalim daha amansız birine bırakmadan önce son kozlarını oynamaktaydı. Nasıl ki bahar bütün bir insanlık için umudun yeşermesi, yarına inancın canlanması demekse güz de bir o kadar bedbin ediyordu ortasına düşeni. Nitekim tozlu iskarpinlerinin tahta döşemede ısıklarla muntazam bir uyum içinde mütemadiyen çıkardığı tıkırtılar, adamın ne derece sıkıntılı bir ruh hâlinde olduğuna delalet ediyordu. Tek göz odayı elleri belinde boydan boya turluyor, öteberiyle dolu çalışma masasının üstünde yine bütün bu gürültü muvazenesine sadık kalarak kendi kendine vızıldayan para sayma makinesine meyus ve kindar bir bakış atmadan turunu tamamlamıyordu. Neyse ki makinenin işi fazla uzun sürmemişti. Başını eğmişti. Yalnız bir eylem, bir duruş olarak da değil. O artık başını eğik bir adamdı; ne kadar dövünse ağlasa kendine yediremeyip isyan bayrağını çekse de kör talih hükmünü vermişti bir defa. Zaman her şeyin ilacıdır derler ya, adam bu vakanın üstünden asırlar geçse dahi hissettiği utanç ve kederi ilk günkü gibi duyacağına inanıyordu. Bir zamanlar göklerde kendisine dokunulamazcasına gezerken müthiş bir süratle yere çakıl-

mıştı şimdi. Kravatını birkaç kere gevşetti, buna rağmen yine rahat edemeyince en sonunda tamamen çözüp bir kenara attı. Masanın üzerindeki kirli küllükten yarısı yanmış purosunu alıp dudaklarına yerleştirdi. Deri kayışlı kol saatine şöyle bir fiske vurdu, durmuştu.

Kapı iki defa yankıyla tıklatılınca irkildi, sanki saatlerdir diken üstünde beklediği birileri yokmuş gibi. “Girin,” demeye yeltendi ama boğazı kupkuruydu, istese de sesi çıkmayacaktı sanki. Dışarıda her kim varsa bir müddet bekledi. İçeriden ses gelmeyince sabırlar taşıtı, kapı gıcırtyıyla aralandı. Kara bir baş aralıktan belirdi.

“Girelim mi beyefendi?”

Adam derin bir nefes aldı ve sanki son nefesiymiş ve elinde kalan tek şey bu anmış gibi ağır ağır dışarı saldı. Bugünü elinden geldiğince geciktirmişti. Lakin insan bir gün toprak olacağını nasıl adı gibi biliyorsa o da bugünün gelip kapısına habis, açgözlü bir alacaklı gibi dayanacağını biliyordu. Aciz varlığı isterse ruhunu rehin versin, yine de olacıklara çare bulamazdı artık. Belli belirsiz şekilde başını indirdi; gel de diyemezdi, git de. Aralıktaki suret önce arkasına, sonra adamın yüzüne bakıp kapıyı sonuna kadar açtı.

Başka başka kılıktaki aşağı yukarı yirmi kişi odaya bir anda doluştu; kimi boş bulduğu yere oturdu, kimi ellerini karnının üzerinde kavuşturup duvara dayandı. En başta görünen başın sahibi sıkırtılı gece mavisi tuvaleti ve simsiyah göz makyajıyla adamın tam karşısına dikildi.

“Bizi niçin çağırmanız Metin Bey?”

Adam önüne sıra sıra dizili, kapakları bambaşka, akıbetleri bir hikâyelerin her birini acı içinde süzdü. Ekserisi sahneden inince kulise uğramak suretiyle saçını makyajını düzelterip kostümünü çıkarmaya bile vakit bulamadan gelmişti odasına. Öyle ki Nuri'nin yüzünde yer yer bozulmuş bir palyaço makyajı, Raşit'in şakağındaysa kurumuş sahte kan lekesi vardı hâlâ. Hanımların saçları olabildiğine

kabarık; yüzleri, dudakları epeyce boyalıydı. Süreyya Hanım köylü kadın giysisinden ne derece illet ediyor olsa da o bile kostümünü çıkartmadan gelmişti yanına. Ya diğerlerinin ancak bacak boyuna erişebilen, herkesi zamanında toplayacağım diye kim bilir ne kadar telaş içinde kaldığından kıpkırmızı ve ter içinde çehresiyle Hademe Mesut? Hadi ötekiler neyse belki kader onların yüzlerine gülmeye muktedirdir. Lakin ya o? Mesut'un kendi gözleriyle buluşmaktan bilhassa kaçan iri harelî, ardında yakıcı korkular gizleyen şehla gözlerine tesadüf edince bir an “Yine kredi çekerim, borca girerim ama yaşatırım burayı evelallah. Yeter ki bir olalım, yeter ki tepemizde sanat güneşi daima parlansın.” diye geçirecek oldu içinden, ama son seferde bu laf miadını doldurmuştu. Kurbanda dakikalarca kan ter içinde bilemediği bıçağı, tekbirle yere yatırdığı koçun boğazına nasıl ivedilikle geçirdiyse bu işi de fazla uzadıya getirmeden bitirmeliydi. Üstelik sessizliğini korudukça cesaretinin kırılmaya başladığını hissediyordu.

“Sevgili dostlarım! Kiminiz senelerdir yoldaşım, kiminizle nispeten yeni keşişti yollarımız. Bunca zamandır aynı gemide, aynı istikamete doğru gidiyoruz. Pek çok sevinci ve sıkıntıyı paylaştık, yoldaş olduk. Her birinize bu tiyatroya kattığınız her şey için kalben müteşekkirim. Sizlerin de nicedir bir şeyler sezdiğini biliyorum. Ne kadar uğraşp didindiyseniz de boyumuzu aşan bu rekabete mukavemet gösteremeye muvaffak olmadık. Bundan sonrası kendimizi kandırmak, gülünç duruma düşürmek olur.”

“Siz neler diyorsunuz kuzum beyefendi?” dedi Süreyya Hanım, masmavi gözleri buğulanmıştı. “Kapatacak mısınız tiyatroyu, doğru mu anlıyorum?”

“Bir saniye bir saniye..” diye araya girdi Raşit davudi sesiyle. Kaytan bıyıklı, sol takımdan izbandut gibi bir delikanlıydı. Tiyatroya yolu düşmese muhakkak hapis köşelerinde yahut mezarda çürürdü. “Metin abi, sen ne önerdiysen yapmadık mı abi? Yayın saatiyle çakışmasın diye oyun gününü, saatini ona göre ayarladık. Bazı

günler hakkımız olan yevmiyeyi almadık. Kemerleri sıkınız dedin, sıktık...”

“Artık size karşı mahcup bir konuma düşmek istemiyorum Raşit.” dedi adam ve makinenin haznesinden bir tomar parayı aldı. “Sizlere daha dişe dokunur bir tazminat ödemek isterdim ama affedin, gırtlığıma kadar borç içindeyim. Elimden bu kadarı gelir. Zannedirim yeni bir iş bulana kadar sizi idare eder.”

Adam, kendi ağzından çıkan bu cümlelere kulak tıkamak istedi. Etiyle, kemiğiyle tiksiniyordu kendinden. Ağzından çıkan lafların karşısında bir ayna olsa hırsından paramparça olurdu. O ise dilinin söylediğine duyduğu utanç yerine izbe bir mezarlıkta kurdun kuşun kemirdiği kimsesiz bir leş olmayı yeğ tutardı.

“Fakat Metin Bey, sezon ortasında kim bize iş verir?” dedi Nevşin, elindeki dekor mendille göz pınarlarını silerken. Adam beylik laflar ediyordu işte, önceden kaç gece prova edilmişti. Bir patron çalışanlarının tümünün işine son verirken neler söylemesi gerekirse onları söylüyordu hissiz, monoton sesiyle. Ya bir baba evlatlarından, bir abi kardeşlerinden, bir yalnızlık abidesi dostlarından ayrılırken ne söylemeliydi? En ufak bir duyguyu dışarı hissettirse arkasının geleceğinden çekiniyordu. Ama o da bilmez miydi, bu musibet sade onların başına bela olmamıştı ki. Daha bugün bizzat iki özel tiyatrunun kapatıldığı haberini almamış mıydı? Yalandan kaçınacağına dair söz vermişti kendine.

“Al bunu Mesut.” dedi adam, eğilerek parayı hademenin parmak kadar avcuna tutuştururken. “Kendi aranızda pay edin.” Cücenin parayı alır almaz başını yere eğmesi adamın içini kor gibi yaktı o an ama belli etmedi. Neticede o buranın en iyi aktörüydü.

“Metin Beyciğim, Allah aşkına bir düşünün. Olacak iş mi bu yaptığınız? Elbet insanlar o beyaz camdan, her gün her gün aynı kanalı izlemekten nihayetinde sıkılacak ve o vakit biz yeniden doğacağız. Bunlar sizin cümleleriniz değil miydi? Aylar önce bizi bu kelime-

lerle teskin etmediniz mi?” diye atağa kalktı Mahmut Bey, kimse terini akıttığı sahneyi kolay kolay bırakma taraftarı olmayacaktı şüphesiz.

“Yanılmışım Mahmut Bey, ne yazık ki yanılmışım. Demek ki yok olmaya mahkûmuz. Ne yarın ne yarından sonraki gün sahneye çıkacağız.”

Kendini çağının insanı, ileriye dönük aydın bir dimağ addeden Metin Bey, meselenin bu raddeye geleceğini tahmin etmeye kadir olamamıştı, içi bu kadar yanıyorsa bir sebebi de buydu. Kendini, kendi gibileri öyle yüksekte görüyordu ki yerinin doldurulabileceğini zinhar tahayyül edemedi. Hem fiziken hem fikren bulunduğu her sofrada, “Toplum bir deniz feneriyse sanatkâr fenerin tam tepesindeki ışıktır.” derdi. Sanatkâr gizli saklı köşelerde ellerini ovuşturarak bekleyen tehlikeleri önceden açığa çıkarmalı ve toplum ona esir düşmeden sağduyuyla süzgecinden geçirip bir uyarı mahiyetinde insanlığın önüne sunmalıydı adamın nazarında. Her şeyden öte, o sanatını kelimelerle ve bedeniyle icra edenlerden olarak toplum için en açık, en erişilebilir kaynaktı şüphesiz. Yalnız sanat için yapmamıştı sanatı; onu bir hizmet, üzerine aldığı bir vazife olarak görüyordu ve sorumluluktan meslek hayatı boyunca katienen kaçınmamıştı bu zamana kadar. Altmış sekiz senesinde hayatlarına hiç yoktan dahil olan beyaz cam, yıllar içinde halkın arasında gezerek milleti kırıp geçiren bulaşıcı bir hastalık gibi yayılmıştı. Bir defasında sofralardan birinde çakırkeyifliğin eşliğinde ağzından çıkan şu lafi tüm berraklığıyla hatırlıyordu şimdi: “Göreceksiniz bak, şu televizyon dedikleri meret orta direğe bile zor ulaşır.” Belki başlarda haklı çıkmıştı ama insanın beyaz cama olan merakı aklının hayalinin dışında gelişmişti, öyle ki evinde o aygıttan bulunmayanlar yayın saati komşu eve toplanmayı âdet edinecek kadar aşmıştı kendilerini. Sonra bir baktı ki insanlar ışığa üşüşen sinekler gibi beyaz cama yapışmış... Misafirlikler kâfi gelmeyince evin çocukları, hanımı; reise yalvar yakar bir şekilde televizyonu aldırılmış. Millet

yiyecek ekmeği zor bulurken borca bel bağlayıp muhakkak bütün koltuk takımını bir kible hükmündeki beyaz cama göre yeniden tasarlamış. Bu cihetten bir dünyada sanatkârlar nasıl ayakta kalsın? “Kalır tabii, kalır.” derdi Metin Bey, endişelerini açık sözlülükle dile getirenlere karşı. “Bakın Kabare’ye, tıklım tıklım. Halkımız hâlâ sanata sahip çıkıyor, her zaman da çıkacak.” Mamafih kabare birkaç ay sonra belediye ekiplerince kapatılmıştı. Adam bunun bir düzmece olduğunu bilse de aldığı tafsilata sadık kalıp ekibine “Yanda bir benzinci varmış. Allah gecinden versin, olur ya bir gün infilak etse seyirciyi mi yakacaksınız, deyip de kapatmışlar.” dese de onu dinleyenlerin patronlarının lafına emin olmadığını da gayet tabii farkındaydı. Zira üzerlerinde gezinen spot ışık söndüğü vakit sinek avlayan kırmızı koltuklarla yüz yüze gelince gerçekleri tecrübe ederek öğreniyorlardı.

“Metin abi, bugünkü oyunda düne nazaran birkaç koltuk daha doluydu. Biraz daha sabredersek selamete ereceğiz belki de. Etme, eyleme.” dedi Şule ve ondan feyz alanlar muhtelif itirazlarını bir anda ortaya döktüler. Kimi ağlaşıyor, kimi günahı patronun boynuna itikadıyla öfkesinden kuduruyordu. Yalnızca odaya ilk adımı atan gece mavisî tuvaletli kadın mahzun bakışlı kısılmış gözlerini adama dikmiş, dakikalardır sessizce duruyordu.

“Haklısın kızım, lakin o fularlı beyler de bir müddet sonra bıacaktır orası burası kırılmış metinlerden. Mamafih oyunların orijinalini oynamamız da mümkün değil, biliyorsunuz. Hele bu zamanda...”

“Çoluğumuz çocuğumuz var Metin. Önümüz kış.”

“Kuzum beyefendi, anneciğimin ilaç parasını zor karşılıyorum. Biraz vicdana gelin.”

“Sırf siz mi borç içindesiniz Metin Bey, daha aylar evvel yeni ev düzdüm.”

“Biliyorum biliyorum.” dedi adam yorgun bir sesle. Kendini müdafaa maksatlı sağ elini kalabalığa doğru kaldırmıştı. Purosundan

bir nefes çaktı. “Her birimiz müşkül durumdayız. Fakat sizi temin ederim daha da çırpınıp durursak bu defa en dibe batacağız. Rica ederim işleri daha fazla zorlaştırmayınız. Beyaz cam bize kefen olmuştur, bu gerçeği kabule mecburuz.”

Nuri eğilmiş başının üzerindeki fötr şapkayı eline aldı, suskun insanların arasında ağır ağır yürüyüp adamın yanına ulaştı. İlk pes eden olmanın çekincesini taşıyordu. Lakin o gün akşam gösterisine çıkarken yaşamının son oyununu oynuyormuş gibi ayrı bir tutkuyla uzun uzun veda etmişti sahneye. Belki de hissetmişti. “Hakkını helal et abi.” dedi şapkayı onunla göz göze gelmeksizin Metin Bey’in masasına bırakırken. Sonra yine hiçbir şey demeden, tazminatını dahi almadan omuzları çökük bir ruh gibi odadan çıktı. Birkaç kişi, Metin Bey de dâhil ardından seslenmeye kalktı ama genç, etrafındaki hiçbir şeyi işitmez hâldeydi, yüzündeki neşeli makyajla birebir tezattı bu manzara.

Süreyya Hanım öne fırlayıp Metin Bey’in kollarına atıldı. Bir yandan şişmiş yüzünü gizliyor, bir yandan içli içli ağlıyordu.

“Böyle isyan ettiğimize bakmayınız kuzum beyefendi yoksa ben bilmem mi ne kadar uğraştınız bu tiyatro için. Ah, bilmem mi?”

“Sağ ol Süreyya.” dedi adam kadının sırtını sıvazlarken ama sesi ancak fısıltıyla çıkmıştı. Kadın doğruldu, etrafındaki yüzlere şöyle bir bakıp gözleriyle hepsine veda etti. Mesut’un parmak ucunda kendisine uzattığı paraya dönüp bakmaksızın odadan çıktı.

Herkes mütarekeyi kabul etmiş şekilde birer birer sıraya giriyordu adamın önünde; bazıları boynuna sarılıyor, bazıları elini sıkmakla yetiniyordu. En meyas, en kinli görüneni bile ona hürmetinden öylece çekip gitmedi. Her şeyden önce hayatlarında adamın dokunuşunu en derinlerinde hissetmişlerdi ve belki de tüm bu matem havası onlar için beklenmedik değildi. Çatısı altında piştikleri tiyatroyu bırakıp gitmek, onlara gerçek gibi gelmiyor, az sonra uyanacakları korkunç bir kâbus olduğuna inanmak istiyorlardı.

Diğerleri gözlerinde yaşlarla odayı terk ettikleri vakit geriye bir tek elinde dokunulmamış parasıyla dikilen hademe Mesut ve hâlen olduğu yerde yüzündeki donuk ifadeyle kıpırdamadan bekleyen gece mavisini tuvaletli kadın kalmıştı.

“Metin Bey, kimse parasını almadı efendim.” dedi Mesut derinlerden gelen boğuk sesiyle. Adam söyleyecek bir şeyler aradı lakin mümkün olmadı. Yıllarca beraber ekmek yediği meslektaşları kendisine son bir jest yapmışlardı. Adamsa onları müdafaa etmekten onlara sahip çıkmaktan acizdi. Zihninde gürül gürül akan hatıra çeşmesine mâni olmaya çalıştı ama bir türlü beceremiyordu. Az daha kendini kapıdan dışarı atıp “Durun, gitmeyin!” diye haykıracaktı lakin bunun kime ne faydası dokunurdu?

Adamdan ses gelmeyince Mesut aksayan bacağıyla masaya doğru yürüdü, parayı fötr şapkanın yanına koyup Metin Bey’in karşısına geçti. Bu ufak cüsse, Metin Bey’in yüzüne devasa bir gölge olarak düşmüştü. Adam Mesut’un karşısında öyle alçalmıştı ki şimdi hayatında ilk defa karşısındakine tepeden bakıyordu bu bedbaht.

“Bende hakkınız büyüktür, siz iş vermeseniz benim gibi sakata kimse ekmek yedirmezdi. Allah sizden razı olsun beyim.” deyip Metin Bey’in elini öpmek için uzandıysa da adam hızlı davranıp kolunu kurtardı.

“Bu parayı sen al Mesut.” dedi adam, başıyla masanın kenarındaki parayı işaret ederek. Alacağı cevaptan emin olmasına karşın teklifini yapmak zorunluluğunu hissetmişti.

“Olmaz beyim, olmaz...”

Mesut biraz da vücudunun handikabından dolayı ağır aksak çıktı odadan; gidişi uzun sürdü, sürdükçe adamın göğsündeki yük arttı. Adam verdiği mücadelenin çoğunluğunu kendinden öte, bu yıkımın neticesinde mağdur olacak diğer kader ortakları için vermişti. İnsan yalnız bir özne olarak ve sade kendi eylemlerinden sorumlu

tutularak felakete sürüklendiyse o kadar gocunmamalıdır, bu lafın manasını da ancak Metin Bey gibiler anlar.

“Siz niye gitmediniz Göksel?” dedi adam, birkaç saniyelik sükûnetin ardından. Kadın alev gibi gözleriyle en başından beri adamı seyrediyor, sanki köşe bucağın bir şeyleri araştırıyordu. O sırada şiddetli bir gök gürültüsü odayı sarstı.

“Ben sizi evvelden tanırım Metin Bey.” dedi kadın, çenesini meydan okur gibi dikleştirirken. “Buraya ne denli emek verdiğinizin de yakın şahidiyim.”

“Lafı nereye vardırma gayretindeyseniz...”

“Lütfen dinleyin.” diye adamı böldü kadın, ona doğru bir adım attıktan sonra. “Aylardır sarf ettiğiniz mücadelenin farkındayım. Şimdi bunca ettiği sonuçsuz kalmış bir adamın müteessir çehresi yerine hissiz bir heykel var önümde. Buna inanmamı mı bekliyorsunuz?”

“Göksel, evinize gidin rica ederim.” dedi adam piposunu küllüğe bırakıp titremeye başlayan ellerini ardında kavuştururken.

Kadın bir müddet sessiz kaldı, sonra aniden nicedir aradığını karşısında bulmuş gibi parlak gözlerinin içi.

“Hatırlıyor musunuz, bir defasında sizinle Tatlı Hayat’ı oynuyorduk.”

“Bir defasında mı?” dedi adam yarım ağızla gülererek. “Tatlı Hayat’ı bütün bir sezon boyunca oynadık.”

“Öyle tabii ama benim bahsini açacağım sefer bir başka. Hani aneciklerinizi yitirdiğimiz gün. Hastaneden döner dönmez sahneye çıkmıştınız. Size hayranlığımın derecesini kime sorsanız söyler, siz de az çok bilirsiniz. Ama o gün, Metin Bey, o gün ben size âşık oldum.”

Kadın, adamın çizgili yüzündeki ani irkilmeden zevk almış gibi konuşmaya devam etti.

“Önceki seferler de temiz oynamıştık. Tatlı Hayat bana layık gördüğünüz ilk mühim roldü, yüzünüzü kara çıkarmamak adına her şeyimi ortaya koydum. Hatta öylesine gurur duymuştum ki kendimle gerçek bir aktris olduğumu, başardığımı haykırmak istedim önce kendime, sonra tüm cihana. Lakin o müstesna gün, öncekilerden ve sonrakilerden farklı olarak karşımda sizi değil, sahiden Marcello’yu buldum ve böylece ben de Sylvia oldum Metin Bey. Demek istediğimi anlıyor musunuz? Sanki bu dünyadan birkaç saatliğinde el ele ayrılmış, nihayetinde alkışlar eşliğinde geri dönmüştük.”

Adam o an birçok şey söyleyebilirdi ancak dili lâl oldu sanki. Yahut tüm bildiklerini unuttu, zihninde kelimelerden ve hayatın büyük bir çoğunluğunu oluşturan beyhude anların hepsinden arındı. Geriye bir tek sahnede tüm heybetiyle Marcello kaldı.

“Biliyorum, şu an viran durumdasınız, içinizde fırtınalar kopuyor.” dedi kadın, adama iyice sokularak. Adam korkuyla başını yana çevirdi. “Hâlinizi herkesten ustaca gizlediniz. Lakin benden gizlemeniz mümkün değil, Metin çünkü benim gözlerim sizi görüyor.”

“Evinize gidin.” dedi adam, kırçıl şakaklarından birkaç damla ter süzülürken.

“Benim evim burası efendim.”

“Öyleyse kendinize yeni bir ev bulun. Zira tiyatro ölmüştür.”

Kadın hırsıyla geri çekildi, adamın uzak bir noktaya diktiği gözlerinde doğruluğun izlerini ararken “Son sözleriniz bu mudur?” diye sordu. Adam başını sertçe iki defa salladı. Kadın derin bir nefes aldı, ince kaşlarını pes etmiş gibi havaya kaldırdı. Halisane bir tebensümle kapıya doğru yürüdü. Bir şey unutmış gibi aniden geriye

döndüğünde gözleri yaştan parıl parıldı. Dışarıda öfkeli bir fırtına başlamıştı.

“İnanmadığınız şeyler söylüyorsunuz beyefendi. İnanmadığınız hiçbir şeyi söylememelisiniz ne sahnede ne sahne dışında. Bunu bana siz öğrettiniz.” Kadın açık bırakılmış kapıdan dışarı adımını attı. Bir eliyle kulpu kavrayıp kendine doğru çekti. Kapının kapanmasına az bir aralık kaldığında elleri cebinde öylece dikilen karanlığın muhasaraya aldığı bedene son kez baktı.

“Unutmayın ki az evvel bahsettiğim türden mucizeler yaratan bir olgu katiyen ölemez, ancak uykuya yatabilir.”

Kapı şiddetle çarpıldığı vakit, yağmurun sesi hepten bir uğultuya dönüşmüştü.

İLK BULUŞMA

Medine ÖZALP

Kapının sürgüsünü açıp yavaşça bahçeye doğru ilerledi. Kameriye-
de oturuyorlardı. Elif'in yanına geçip oturdu. Başıyla Elif'e selam
verip gülümsedi. Elif gülmedi, panikledi. Halil'e dönüp işaret dili
ile "Çay koymayı unuttum; siz bekleyin, hemen gelirim." dedi. Ha-
lil, Elif'e kafasıyla onay verdi. Dönüp yanındaki kadına bakmaya
başladı. Adı Zehra'ydı. Güneş gözlüğü takmıştı. Ellerini birbirine
sıkıca kenetlemekten parmakları kızarmıştı. Halil, Zehra'nın ko-
lundan tutarak oturmasına yardımcı oldu.

Zehra, kafasını hafif öne eğerek teşekkür etti. Otururken bank
gıcırdadı. Kilo aldığını düşündü. "Halil otururken hiç ses çıkma-
mıştı. Oturmadı mı yoksa? Ayakta mı bekliyor? Nefesi çok yakın
geliyor. Oturmuş belli. Nefesi hırıltılı, hasta mı acaba? Ya bana da
bulaşır! Neyse açık hava..."

Nasıl tanışacağını bilemedi Halil. Elif de yalnız bırakmak için çayı
bahane etti herhâlde. "İşaret dili olmaz. Kalem kâğıt desen hiç ol-
maz. Telefon... Tabii ya telefon... Of, telefonun şarjı da az kaldı!
Gömleği ütülerken de aklıma gelmişti oysa. Hayırlısı, artık yapacak
bir şey yok. Elmalar da ne güzel duruyor kırmızı kırmızı, koca-
man. Canım çekti. Bir ısırık alsam... Görmüyor zaten ayıp da ol-
maz. Görememek de ne zordur ondun için. Düşünüyorum da ben

Allah korusun! Şimdi her şeyi kara mı görüyor? Gerçi birinden duymuştum bembeyaz gördükleri de oluyormuş. Kişiden kişiye değişiyor işte. Biz gözümüzü kapatsak her yer karanlık oluyor. Yok ya illa vardır onun da bir rengi.”

Ne kadar rahat adammış, diye içinden geçirdi Zehra. Kütür kütür yiyor elmayı baksana. Gerçi bu hâldeyken nerden bilsin ses çıkarttığı? Hem duymuyor hem konuşamıyor. Benim duyduğumu o da duysaydı sesin, belki elmadan daha iyi nimet olduğunu düşüncüdü. Sadece duysaydı?.. O zaman da insan çatlardı söyleyeceği lafı içinde tutmaktan. Vardır bunun da bir hikmeti. E, bana da soruyorlar hep siyah mı görüyorsun, diye. Ben de diyorum siyah nasıl bir şey? Renkleri merak ediyorum elbette. Beyaz, mor, lacivert nasıl diye? Annem bir keresinde “Lacivert, işte mavinin koyusu.” demişti. “Anne, mavi nasıl?” dedim. “Gökyüzü gibi, deniz gibi.” dedi. “Onlar nasıl?” deyince annem, “Çok büyük.” dedi. Anladım ama olsun.

Elif de çay mı demliyor, çayı bahçeden toplamaya mı gitti belli değil, diye düşündü Halil. “Kaç dakika oldu? Bekle bekle gelmiyor bir türlü. Elif iyi ki işaret dili biliyor. Gelse konuşacağız da... Zehra psikoloji mezunuymuş. Elif söylemişti önceden. Ne kadar yakışır öğretmenlik. Zaten ilk bakışta belli oluyor, bir öğretmen havası var Zehra’da. Şalı ile pantolonunun renkleri birbiriyle çok uyumlu olmuş. Nasıl yaptı ki acaba? Birinden yardım almıştır. Dokunarak anlayamaz ya hangi renk olduğunu.”

“Halil, benim hakkımda ne düşünüyordur? Beğenmiş midir beni? Bana baktığını hissediyorum. Kombini de anneme yaptırmıştım. Hakkını nasıl öderim anacığımın? Aklı bendedir, Elif’e güvenip gönderdi beni. Elif de içeri gitti, hâlâ gelmedi.”

“İnsan göremediği şeyi sever mi? Sever. Ailesini sever, arkadaşlarını sever. Ama onlar hep hayatındalar... Ben de bundan sonra onun hayatında olurum, o da beni de sever.”

Elif kapıyı açıp elindeki tepsi ile kameriyeye doğru yürüdü. Tepsiyi masanın üzerine bırakıp çayları dağıttı. Ortaya da kocaman bir tabakta kek koydu. Zehra “Ne güzel koktu!” dedi. Kokuyu içine çekti: “Bu kakaolu kek, en sevdiğim.” dedi. Halil, işaret diliyle “Çok güzel gözüküyor, ellerine sağlık.” dedi. Elif, “Hadi bakalım, afiyet bal şeker olsun.” diye işaret etti. Zehra eliyle tabağı aradığı sırada Halil kekin bir dilimini almak için uzanmıştı. Zehra’nın eli Halil’in parmaklarını tutunca Zehra aceleyle ellerini arkasına saklayıp gülümsedi. Yanakları al al olmuştu. Halil, Zehra’nın elini tutup avcunu açtı içine bir dilim kek koydu. Zehra gülümseyip kafasını teşekkür niyetinde salladı.

Elif, gülümseyerek baktı ikisine. Kokuda buluştular, oldu bu iş, diye içinden geçirdi. Ne kabartmalı harf ne işaret dili gerekiyordu şimdi. Ne ses ne göz... İnsanoğlunun tek ihtiyacı sevgiydi.

ŞARKI

Mina Nur VARLI

Biz 2000’li yılların çocuklarıyız. Çamurdan pastalar yaparak, şekerden kolyeler takarak büyüdük. Anneler gününü hep dört gözle beklerdim küçükken, artık gelmesini istemiyorum, gelmesin ki hatırlamayayım. Ama tarih yine 12 Mayıs, kalbimin bir yanı acıyor. Sırtımda gitarımla yağmurun altında yürüyorum. Gözlerim sokaklar kadar boş bakıyor. İnsanlar neden yağmurdan kaçıyorlar asla anlamıyorum. Belki suçlarını bildiklerindendir, başlarının öne eğik olması onları suçlu hissettiriyordur. Acaba diyorum, acaba babamın da başı önüne eğik midir? Caddeler boyunca yürüyorum, nereye gidiyorum bilmiyorum. Sonra bir banka oturuyorum, karşımda bir kafe var ve kafede bir şarkı çalıyor. Levent Yüksel’den *Sultanım*. O an istemsizce geçmişini anımsıyorum. Babamın anneme “Sultanım!” diye seslendiği zamanları. Sonra yine aklıma geliyor. On beş yıl önce yine 12 Mayıs’ta, altı yaşındayken babam bizi terk etmişti. Neden olduğunu asla öğrenemedim ama hep kendimi suçladım. Babam evden gittikten sonra annemin gözlerini siliyordum. Bir süre sonra sanki babama yetişecektim gibi evden çıktım. Deli gibi yağmur yağıyordu. Ayağımda ev terlikleriyle oradan oraya koşturuyordum, babamı arıyordum. En sonunda yorulup oturduğum bankta karşıdaki kafeden gelen şarkıyı dinliyordum ve bu şarkı beni daha da çok ağlatıp bir daha asla eskisi gibi olamayacağımızı hatırlatmıştı. Levent Yüksel’den *Sultanım*. Babam anneme her

zaman “Sultanım!” diye seslenirdi, onların aşkına hep imrenirdim. Anneme çok özenirdim babam gibi bir adamla birlikte olduğu için. Gözümde ikisi de çok şanslıydı. Demek ki ikisi de şanslı sayılmazmış. O an fark ettim oturduğum bankın on beş yıl öncekiyle aynı olduğunu. Küçük kendime sarılmak istedim o an. Sarıp sarmalayayım ki üşümesin. Çünkü o gün kaybolmuştum ve sokakları bilmediğim için eve geri dönememiştim. Bankta yağmurun altında oturmaktan başka şansım yoktu ve çok üşüyordum. Sonra annem geldi.

– Alara kızım neredesin sen, saatlerdir seni arıyorum? Neden git-tin, sen de mi baban gibi beni bırakıp gideceksin?

Özür dilemek istedim, anneme sarılıp ağlamak istedim ama yerim-den kıpırdayamadım. O bana bağırıp çağırıyordu ama korktuğunu anlayabiliyordum. Annem yaklaşıp bana dokunduğu an hemen beni kucığına alıp arabaya doğru koşmaya başladı. 40 derece ateşle annemin kucığındaydım. Havale geçirmekten son anda kurtarmıştı beni hemşireler. O günden beri annem hep çok korkar yağmurlu havada dışarıda olmamdan. Bu yüzden oturduğum banktan kalkıp yürümeye devam ediyorum. Gördüğüm ilk çiçekçiden bir buket alacalı lale alıyorum. Babam eskiden anneme hep bu buketten alırdı. En sonunda eve varıyorum. Ayaklarımı sürterek yürüdüğümü annem görse çok kızardı. Binanın kapısını açıp içeri girdiğim sırada birisinin çantasına takılıyorum. Bağcıklarını bağlamak için eğilen beyefendiyi dalgınlığım yüzünden hiç fark etmemişim.

– Özür dilerim beyefendi biraz dalgındım sizi fark etmedim.

– Hayır hanımefendi asıl ben özür dilerim, iş görüşmesine gidiyorum da biraz gerginim. Buyurun çiçekleriniz.

Çiçekleri alıp teşekkür ettikten sonra çantamda duran ama neredeyse hiç kullanmadığım şemsiyemi çıkarıp uzatıyorum.

– Anladığım kadarıyla bugün sizin için önemli bir gün, dışarıda

çok yağmur yağıyor o yüzden bunu alın lütfen. Hem kıyafetlerinize de bir şey olmamış olur.

Ne kadar minnettar olduğunu gözlerinden anlayabilmişim, teşekkür ettikten sonra şemsiyeyi alarak binadan çıktı. Çok tanıdık gelse de daha önce hiç tanışmadığımızı emindim çünkü daha önce tanışmış olsaydık o yeşil gözleri unutmam mümkün değildi. Evin kapısını açıp içeri girdiğim an annem koşarak içerden geldi.

– Kızım çok korktum beni bırakıp gittin diye.

Annem yıllardır bunu söyler durur bana, babam gibi gitmemden korkar.

– Seni asla yalnız bırakmayacağım anne, sakın korkma.

Elimdeki alacalı lalelerin buketini anneme uzattım. Gözlerinin parladığını görmüştüm, çok sevinmişti. Yüzünde ufak bir tebessüm oluşup hemen kayboldu ve bir anda ateşime bakıp beni banyoya sürükledi. Bir şeyim yoktu ama annemde travma olarak kalmıştı işte. Sıcak bir duş aldıktan sonra balkona annemin yanına oturdum. Kenardaki masada, bir vazunun içinde aldığım laleleri görebiliyordum. Annem elinde bir tabak kek tutuyordu, hemen bir dilim alıp tadına baktım. Tadı o kadar güzeldi ki daha önce bu kadar güzelini yemediğime emindim.

– Anne bu keki nasıl yaptın çok güzel olmuş.

– Evet değil mi bence de çok güzel. Ben yapmadım ama karşı komşumuz olan çocuk yapmış. Tabak boş gitmez anneciğim biliyorsun. O yüzden sen de sabah yaptığımız sütlaçlardan götürmek ister misin?

Aslında bu bir soru değildi, annem yapmamı istediği şeyi söylüyordu. Dolaptaki sütlaçlardan iki tane alıp tepsiye koydum ve karşıımızdaki kapıyı tıklattım. Kapıyı açan kişi sabah çarptığım adamdı.

– Aa merhaba, kekin çok lezzetli olmuştu. Biz de bu sabah annemle birlikte hazırlamıştık bu sütlaçları, umarım beğenirsin.

Aynı bu şekilde düzgünce konuştuğumu düşünüyordum ama durum pek öyle değildi sanırım, elim ayağıma dolaşmıştı, gözlerine bakınca ne diyeceğimi unutuyordum.

– Çok nazıksın, teşekkür ederim ama ben yalnız yaşıyorum, iki tane sütlaç fazla olur yani, birisini alayım ben.

Yalnız yaşadığını vurguladığını ve hafifçe gülümsediğini gördüğüm emindim. Sütlaç verdikten sonra eve geri döndüm.

– Ayaz’la tanıştın mı? Çok iyi çocuktur, bugün iş görüşmesi vardı, olumlu geçtiği için keyfi çok yerindeydi. Yanında şemsiye taşıdığı ve kıyafetlerini düzgün tuttuğu için çok takdir etmişler. Sanırım şemsiyeyi de bir kız vermiş. Pek güzel olduğundan bahsetti, çok minnettarmış kıza.

– Anne şey, sanırım o kız benim.

Annem bunu duyduğuna çok sevinmiş gibi duruyordu. Sabah uyandığımda mutfaktan sesler geliyordu, yüzümü yıkayıp içeri geçtiğimde bir misafirimiz olduğunu gördüm. Annem, Ayaz’ı kahvaltıya davet etmiş. Ben de kapının önünde pijamalarımınla dikiliyordum, koşarak odama geri döndüm ve üstümü değiştirdim.

– Günaydın kusura bakma senin burada olduğunu biliyordum.

– Günaydın Alara, ben de karşılaşacağımızı biliyordum. Bu arada dün şemsiye için teşekkür ederim sayende işi aldım.

Rica etmiştim ama aklım annemin dün çocuğun benim hakkımda çok güzel kız demiş olduğunu söylemesindeydi. Bunu düşünürken yüzümde istemsiz bir gülümseme oluştuğunu fark etmemiştim, annem ne olduğunu sorana kadar.

– Bir şey olmadı, dün senin dediğin bir şey geldi aklıma.

Annem sanki neye gülümsediğimi anlamış gibiydi, Ayaz'ı dürttü. Ayaz hemen nasıl olduğumu sordu.

– Duyduğuma göre gitar çalıyormuşsun Alara. Ben de çalıyorum, ne dersin birlikte bir şeyler çalsak mı?

Ayaz'ın konuşurken takındığı alaycı ses tonu çok komikti, bilerek yaptığı belli olduğundan bu durum daha da komik oluyordu. Teklifini kabul ettim, kahvaltıdan sonra Ayaz evine geçti, aradan birkaç dakika sonra ben de gitarımı alıp kapısını çaldım. Ben balkona geçtiğim sırada çoktan su kaynattığını ve kahve hazırladığını gördüm. Elinde iki fincan kahveyle balkona girdiği sırada tökezledi, neredeyse düşüyordu. Anlık panikle hemen kalkıp onu tuttum. Birlikte balkondaki kanepeye oturduk ve gitarlarımızı kucağımıza aldık. Aklıma ilk gelen şarkı sözü Yaşar'ın *Divane* adlı şarkısından olduğu için nakarat kısmını çalmaya çalıştım. Ayaz gözleri parlayarak bana baktı ve gitarıma bakarak şarkıyı söylemeye başladı.

– Sana yine muhtacım, gel benim baş tacım yâr.

Bana yine sen lazımsın, gel benim sultanım yâr.

“Sultanım.” dediği kısımda gitardan kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. O an yine annemle babamı anımsadım. Ayaz'la birkaç saat gitar çalıp şarkı söylemeye devam ettik, bu süreçte oldukça kaynaşmış, kırk yıllık arkadaş gibi olmuştuk. Tam eve gitmek için kalktığım sırada koridor duvarlarında, girerken dikkatli bakmadığım için görmediğim yarım bırakılmış resimler vardı. Ayaz'a bu resimleri kendisinin çizip çizmediğini sordum. Resimlerin çok güzel olduğunu; benim eskiz defterlerimdeki çizimlere benzediğini söyledim.

– Resim çizmeyi sever misin? Aklıma çizim fikri gelmediğinden yarım bırakmıştım, istersen tamamlayabiliriz.

Bu teklif benim için çok cazipti bu yüzden yarın birlikte duvarı boyamak için sözleştik. Gece heyecandan uyuyamıyordum, kendimi bayram sevinci yaşayan küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordum.

Sabah hemen salopetimi giyip evden çıktım. Gerçekten de küçük çocuk gibi olmuştum. Tam o sırada Ayaz’la kapıda karşılaştık. Fırından poğaçaya almıştı. Birlikte içeri geçtik, Ayaz hemen üstünü değiştirep çay koydu. Çayı beklerken sohbet ediyorduk, sanki şu an ikimizin de yerinde küçük birer çocuk var gibiydi. Gerçek hâlimizi görüyorduk ve kesinlikle bu çok güzeldi. Çay demlendikten sonra Ayaz çayları doldurup balkona geldi. Birlikte kahvaltı yapıyorduk ve bu hayatımdaki en güzel kahvaltıydı çünkü manzaram onun gözleriydi. Duvarları boyamaya başladık, hayatımda daha eğlenceli bir aktivite yaptığımı hatırlamıyorum. Tüm gün beraber duvar boyamıştık ve bu bana hiç yorgunluk hissi vermemişti. Sonra aklıma Ayaz’ın konuşurken yıldızlara bakmayı çok sevdiğini söylediği geldi.

Hemen boya ve fırçalarını alıp oturduğum yerden kalktım. Koşarak Ayaz’ın odasına gittim ve onu da kesinlikle gelmemesi konusunda tembihledim. Odasındaki sandalyeye çıkıp tavanına yıldızlar çizmeye başladım. O kadar güzel oluyordu ki içim kıpır kıpırdı. Bitmek üzereyken Ayaz’a seslendim, saniyeler içinde kapıyı açtı. Tam o sırada altımdaki sandalye tekerlekli olduğu için kaydı. Eğer Ayaz öne atılıp beni tutmasaydı muhtemelen kafamı masanın köşesine çarpacaktım. Gözleri çok güzeldi ve onlara bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Ayaz tavanı inceledi, mutluluğu gözlerinden okunuyordu, yaptığım işi çok beğenmişti.

– Ayaz sen de benim tavanıma yıldızlar çizer misin? Baktığımız gökyüzü ikimize özel olsun.

Bu fikir kesinlikle Ayaz’ın çok hoşuna gitmişti hemen boyaları alıp bizim eve geçtik. Annem kapıyı açtığı anda ikimizi de üstümüz ve yüzümüz boyalı görünce gülmüştü. Ayaz odamdaki sandalyenin üstüne çıktı ve tavana yıldızlar çizmeye başladı. İki oda da çok güzel olmuştu. Aynı gökyüzünün altında, farklı odalarda, bize özel olan gökyüzüne bakacaktık ve bunun düşüncesi bile çok güzeldi. O gece uyuyamadım, neredeyse sabaha kadar tavanımdaki yıldızları izledim. Aradan aylar geçtiğinde Ayaz’la olan iletişimim hiç azal-

mamıştı aksine daha da yakınlaşmıştık. Bir gece Ayaz, eve girdikten hemen sonra geri çıkıp zilimizi çaldı. Terfî almıştı, ciddi anlamda yüksek bir mertebeye çıkmıştı ve bu cidden çok güzeldi. Bunu kutlamak istediğini bu yüzden onunla yemeğe çıkmak isteyip istemeyeceğimi sormuştu. Bunu çok istiyordum. Hazırlandıktan sonra birlikte deniz kenarında bir restorana gittik. Yemekten sonra Ayaz, beni çok güzel bir kafeye götüreceğini iddia etti. Kafenin bulunduğu caddeye girdiğimiz an nereye geldiğimizi anladım. Burası on beş yıl önce oturduğum bankın karşısındaki kafeydi. Kafede otururken arkada Yaşar'dan Divane şarkısı çalıyordu ve melodiyi duyar duymaz Ayaz'la göz göze geldik ve gülümsedik. Birbirimize söylemeden bu şarkı bizim şarkımız olmuştu. Şarkının o gün balkondayken çaldığım kısmı çalmaya başladığında Ayaz konuşmaya başladı.

– Alara, ben seni uzun bir süredir çok seviyorum. Rica etsem benim “Sultanım” olur musun?

Ayaz tam “Sultanım” derken şarkıda da “Gel benim sultanım yâr.” kısmı geçiyordu. Ayaz'ın gözlerini gördüğüm ilk günden beri ondan çok hoşlanıyordum ve zamanla ona karşı olan hislerimin aşk olduğunu anlamıştım, bu yüzden teklifini tabii ki kabul ettim. Ama aklıma annemle babam geldiği için içimde istemsiz bir hüznü oluşmuştu. Kafeden çıktıktan sonra birlikte o bankta oturduk. Ayaz yaşanan her şeyden haberi olduğunu, annemin her şeyi anlattığını söyledi. Bu bankın o bank olduğunu ve şarkı olayını anlattım. Kafe kapanmıştı ama tam o sırada Ayaz'ın telefonundan bir şarkının sesi yükseldi. Levent Yüksel'den Sultanım. O gün Ayaz, banka saatlerce benimle oturup aynı şarkıyı başa sara sara dinledi. Aradan aylar geçti ve ben okulu dereceyle bitirdim. Ayaz'la birlikte oturduğumuz sırada bir sunum hazırlamaya çalışıyordu ama bu konuda oldukça zorlandığını görebiliyordum bu yüzden yardımcı olmak için ona yaklaşip konunun ne olduğunu sordum. Ayaz yapması gerekeni anlattığı sırada aklımda çoktan güzel bir fikir belirmişti bile. Ayaz'a düşündüğüm şeyleri anlattım ve hemen bunları sunuma ak-

tarmaya başladı. Sonraki günün akşamı kapımız deli gibi çalıyordu. Kapıyı açtığımda Ayaz bana sarıldı.

– Kazandık aşkım, ihaleyi kazandık ve bu senin sayende oldu. Patronum seninle görüşmek istiyor.

Ayaz'ın ihaleyi kazanmış olmasına çok sevindim ama aynı zamanda patronunun beni çağırmasına çok şaşırılmıştım. O gece annemle birlikte üçümüz ufak bir kutlama yaptık. Sabah telefonumun çalmasıyla uyandım. Arayan Ayaz'dı ve hazırlanmam gerektiğini söyledi. Yaklaşık kırk dakika sonra birlikte arabadaydık ve şirkete gidiyorduk.

– Aşkım merak etme patronumuz çok sakın birisidir. Ben sunumda bana yardım ettiğinden bahsettim aynı zamanda başarılarını da biraz anlattığım için seninle görüşmek istediler. Daha önce bir kere evlenmiş ama daha sonra boşanmış. O zamanlar peşinde adamlar varmış boşanmazsan aileni öldürürüz diye tehdit etmişler adamı. Bunu da normalde kimseye anlatmaz ama beni çok sever o yüzden anlatmıştı bir ara.

Ayaz yol boyunca benim heyecanımı canlı tutmaya çalışmıştı. Birlikte şirkete girdik ve Ayaz'ın odasına gittik. Patron Bey işe birkaç saat geç geldiği için onu beklememiz gerekiyordu bu yüzden biz de kahvaltılık bir şeyler ve iki çay istedik odaya. Ayaz'la yediğim her şeyin tadı sanki daha güzel gibi geliyordu. Aradan yaklaşık iki saat geçtikten sonra patron herkesi toplantı odasına çağırdı. Ayaz'la birlikte odaya yürürken resmen heyecandan midem bulanıyordu. Kapıyı açıp içeri girdiğimiz anda film benim için bitmişti. İleriye bir adım daha atamadım, olduğum yerde kaldım. Gülümsemem yüzümde soldu, içimdeki çocuğun duygularına yenilen gözyaşlarım akmaya başladı. Sanki her yaş bir hançerdi ve yüzümü kesip kalbime düşüyordu. O an hem her duyguyu hissediyor hem de hiçbir şey hissetmiyordum. Çünkü toplantı masasının sonunda oturan Ayaz'ın patronuydu. Ayaz'ın patronu benim babamdı.

MİSAFİR TAKIMLARI

Muhammet Enes ERENLER

Ben çocukken bizim evden misafir eksik olmazdı, babaannem sağ olsun, bu güzel geleneği bize miras bırakıp da gitmişti. Hele ramazanlarda... On beş gün sofraya açardık misafirlere, on beş gün de onlar bizi davet ederdi de onlara giderdik. Kırk sofraya millet doyururdu anacığım. Kendi aç kalırdı millete hizmet etmekten. Bazen şekeri düşer ama belli etmeden eli ayağı titreye titreye hizmete devam ederdi bazen de içeriye gider, otururdu da abla ile ben hizmete devam ederdik. Ona da yazık, küçük bir aileden çok genç yaşta kalabalık bir aileye gelin gelmiş kadıncağz. Nevri dönmüş zaten ilk zamanlar, midesindeki hastalık da oradan kalmadır.

Neyse biz dönelim konumuza. Bir ramazan günü yine bizimkiler milleti çağırmışlar, yedi düvel iftara gelecek; annem pervane gibi dönüyor, yengelerim falan da hep mutfaktalar. Bir yandan tereyağı cızırtıları geliyor, bir yandan robot sesi. Bir yandan pilav, bir yandan mercimek çorbasının kokusu yayılıyor. Yengemin biri salata malzemelerini doğruyor, öteki yemeklik soğanları kavuruyor. Biz küçüklere de sofraya kurma görevi bahşedilmiş. Nasıl gururluyuz ama kuzenler olarak! Sofra kurma zamanımız gelmiş artık, çocuk değiliz biz canım. On bir yaşımıza gelmişiz, abiler ablalar olmuşuz. Başımız gururla yukarıda, içimiz kıpır kıpır... Çeyizlik takımların olduğu konsolun başına gittik. Küçük yengem de bize rehberlik ediyor, düzgün yapalım aman bir şeyi kırmayalım diye. Elini attı,

konsolu açtı; hepimiz orada güzel güzel altın yaldızlı porselenleri görmeyi beklerken ay, hay Allah! Yerlerinde yeller esiyor. Hepimiz boş konsola bakıyoruz tabii, afallamışız. Yengem annemin yanına gitti telaşla:

– Şermin abla konsolda değil misafir takımları, konsol bomboş. Emin misin başka yerde olmadığını?

– Eminim Fevziye, o takımları dün çıkarmadım. Dün çiçeklileri çıkardım altınlı olanlar orada olmalı.

– Abla makinada olmasınlar vallaha boş konsol!

– Ay Fevziye şimdi uğraştırma beni iyice bak konsola, onları bu ramazan bir kere kullandım, kullanır kullanmaz da yerlerine koydurdum Hüseyin’e.

– Valla yok abla ya, sana yalan borcum mu var?

– Geç Fevziye geç, daha tonla yemek var. Şu fasulyelerin gazını al sen de bari ben ona bakarken.

Annem canı sıkılınca yaptığı gibi söylene söylene yanımıza geldi, bak işte burada diyerek konsolu açtı baktı ki hakikaten boş. Anında evi telaş aldı. Bir yengem ablamın odasındaki yüklüğe, bir yengem salonun koltuklarının altına, öteki çeyiz sandığına bakıyor. Annem de babamı arıyor sen nereye koydun diye. Biz de evin ortasında ne yapacağımızı bilmeden dolanıyoruz etrafta.

On beş, yirmi dakika sonra mutfaktan bir koku yükseldi. Yengelerim mutfığa koşuyor, annem bağılıyor yengelerime “Ne sorumsuzsunuz!” diye. Bir yandan da ayakaltından çekilin, bahçeye gidip oynayın diye bize kızıyor. Evde tam bir kargaşa ortamı oluştu. Fırındaki tavuklar yanmış meğer. Onunla ilgilenirken çorba da taşınca anacığım başladı ağlamaya nasıl yetişecek diye. Yengemler bir yandan onu sakinleştirmeye çalışıyor, bir yandan dökülen çorbayı temizleyip yeni tavuk sipariş etmeye uğraşıyorlar. Biz de tabii kuzenlerle bu olan bitene kıkırdayıp duruyoruz.

Annem koridordan, çöktüğü yerden bizi görmesin mi? Çıkardı terliğini, o annelere özgü isabet yeteneği ile bize attı. Yana çekilerek terlikten kurtulduk ama mesaj alınmıştı. Apar topar evden fırladık bahçeye.

Kuzenlerle ne yapalım ne yapalım derken aklımıza dondurmacı geldi. Üç beş kuruş olan paramızı birleştirdik, düştük dondurmacının yollarına. Herkes gururla anlatıyor: “Ben bugün tekne orucu tuttum.” “Ben dün tam tutmuştum.” “Ben bu ramazan beş gün tuttum.” derken geldik dondurmacının önüne ama bizim Dondurmacı Mehmet amca da bizim tabaklar gibi yerinde yok. Dükkân kapalı. “Ne yapalım?” diye başladık tekrar düşünmeye. Bu sefer parka gitmeye karar verdik. Giderken tam çöplüğün oradan geçiyorduk ki bir koli takıldı gözüme, anneciğimin o çok sevdiği porselen takımların altın kenarı parıl parıl parlamasın mı? Koştuk çöplüğe, baktık ki hakikaten bu rahmetli dedemin İstanbul’dan aneme getirdiği o meşhur takım. Çöplük, evden çok uzak olduğu için bizimkiler bu çöplüğü çok kullanmazdı. Burada ne işi vardı bir türlü anlayamadık.

Sonradan çıktı gerçek ortaya, meğer annem misafirler gittikten sonra babama “Bunları kaldır.” demiş, der demez de karşı komşu Zekiye teyzelere gitmiş. Babam da konsol yerine koliye koymuş. Sonra da içinde tabakların olduğunu unutup boş koli diye itelemiş ama sonradan fark etmiş boş koli olmadığını. Adamcağız, annem hem üzülmesin hem de bağırıp çağırmasın diye direkt tüm takımı evden uzak olan çöpe atmış. Aynı takımı da İstanbul’daki üreticiyi bulup istemiş. O gün de riske atmamak için işe diye evden çıkıp İstanbul’a kendi gitmiş tabakları almaya. Babamla birlikte eve giren takımlar da alelacele yıkanıp paklandıktan sonra misafire yemekleri koyuldu.

İftar için de o kadar yemek yapmışlar ki bizimkiler, yanan tavuk unutuldu. Sofrada tavuğun yokluğu hissedilmedi bile. Annem yine o gün pervane gibi misafirin önünde döndü durdu. Misafirler gider gitmez de bizimkilerin tatlı atışmalarından biri yaşandı, ben ve kardeşim de onlar atışırken kıs kıs güldük.

İNCİ TANESİ

Nehir DÖNMEZ

Selin, yatağının üzerine bağdaş kurmuş, sessiz sessiz ağlıyordu. Derin derin içini çekiyordu. “Her şey bitti. Hayal kurmak bize göre şeyler değilmiş.” dedi kesik kesik.

Gece geç bir vakitti, ağlamanın verdiği yorgunlukla yorganının üstünde uyuyakaldı. İki saat sonra tekrar uyandı. Gözleri ağlamaktan kan çanağı olmuş, göz kapakları şişmişti. Dudakları birbirine yapıştıyordu. Suya uzandı ama sürahisinde de su kalmamıştı. Mutfağa gitsen anneannem uyanır, diye düşündü. Dayanamadı, parmak uçlarında mutfağa indi. O kadar sessiz ve yavaş hareket etmesine rağmen anneanesi uyandı.

– Selin, kızım! Ne yapıyorsun bu saatte?

Selin, anneanesi ağladığını anlamasını diye arkasını dönmeden:

– Suyum bitmiş de su almaya geldim anneanne.

– Tamam kızım. Suyunu iç de yat. Hadi iyi geceler.

– İyi geceler anneanne.

Hayırlısı böyleymiş diye kendine teskin ederek yeniden yatağa girdi. Gözleri yanıyordu. Zorla uyumaya çalıştı. Sabah uyandığında saat epeyce geç olmuştu. Gözleri açık öylece yatıyordu yatakta, işe geç

kaldığının da farkındaydı. Usulca doğrulup komodine uzandı ve telefonunu aldı. Patronu Dilek Hanım'dan çoktan beş adet mesaj gelmişti, üstüne yedi defa da aranmıştı. “Kovuldum.” dedi mırıltıyla. Patronu mesajda geç kaldığını hemen gelmesi gerektiğini yazmıştı.

Yavaş yavaş hazırlanmaya başladı sanki yeterince geç kalmamış gibi. Mavi çiçekli bluz ve mavi eteğini giydi; vanilya, çilek karışımı kokusunu sürünüp çıktı evden. İlk defilesini yapacaktı üç ay sonra. Tasarımları hazır, sadece teslim edecekti ama tasarımlarının olduğu dosya ortada yoktu. Nasıl bir açıklama yapacağını düşünerek yürüdü iş yerine. On altı dakika sonra varmıştı ama açıklama yapacak yüzü yoktu. Patron kapıda kolları kavuşmuş, kaşlar çatık bir hâlde karşıladı onu. “Neredesin bu saate kadar?” diye sordu. Selin, mahcup bir tavırla yanıtlamaya çalıştı: “Uyuyakalmışım, kusura bakmayın. Bu gece çok yorgundum.” “İlk defa böyle geç kaldığın için affedeceğim. Dikime başlayacağız birazdan bize tasarımlarını ver de.” “Şey... O konuda bir maruzatım var.”

Patronun kaşları iyice çatıldı. “Nedir bu maruzat?” diye sordu. Selin “Çizimlerimi hiçbir yerde bulamıyorum, birinin çalmış olabileceğinden şüpheleniyorum.” diye yanıtladı. Dilek Hanım bir süre öylece kaldı. “Ne demek yok?” Selin “Bilmiyorum ne oldu, nasıl oldu ama yok.” diye cevapladı. Patronu hafifçe yaklaştı Selin’e. Selin, “İşte şimdi kovuldum.” diye içinden geçirirken Dilek Hanım: “İki gün...” dedi. “İki gün içinde yeni bir koleksiyon çıkaracaksın o zaman.” Tamam, dedi Selin.

İki gün içerisinde bir şeyler yetiştirebileceğine inanıyordu. İçi rahatladı, ruhunu bir nebze olsun hafifletti bu söz. Odasına geçti. Nergis kokusu karşıladı onu odasında. Masaya oturdu, derin derin nefes alarak defterini açtı. Yetiştirmesi gereken yirmi tasarım vardı, biraz gerildi ama çabucak sakinleşti. Odaklanması gerekiyordu, başarabilirdi. Zaten tasarımlarının çoğu aklındaydı aynıysa olmasa da benzer bir şeyler çıkarabilirdi. Bol kesim bluz, uzun salaş kesim ceket, eteği pileli kemerli elbise... Hepsini bir bir tekrar çizdi. Üç saatin sonunda beş tasarımı halletmişti bile. Bu tempoda gidersem tam vaktinde

yetiştirebilirim, diye düşünüp rahatladı. Altıncı tasarıma başlarken başını eline koymuş masanın bir köşesine gözlerini dikmiş hâlde daldı öylece bir süre. Acaba ilk çizimlerinin başına ne gelmişti?

Yedi çizimi tamamladıktan sonra tıkanı Selin. Başka ne çizdiğini hatırlamaya çalıştı. Bir kahve aldı kafasını toplamak için ama nafile. Mesai saati bitene kadar düşündü, sonunda düşünmeyi bırakıp tek bir noktaya kilitleniverdi. Mesai bitimi olduğunu herkes gitmeye başladığında fark etti. Eskiz defterini kapatıp çantasına koydu ve eve giderken de düşünmeye devam etti. Yemek yerken de anneannesiyile her gün yemekten sonra rutin çay saatinde de düşünmeye devam etti ara vermeksizin. Anneanesi anladı bir şeyler olduğunu da “Selin, kızım nasılsın? Nasıl geçti günün?” diye sordu. Selin’in morali iyice düştü, yarım ağızla “İyiyim anneanne. Bugün biraz yorulduğum sadece.” dedi. Hadi yat da dinlen kızım, diyerek odasına yolladı anneanesi onu.

Selin odasına çıkmadan bir kahve yaptı, eskiz defterini açıp bir şeyler karalamaya başladı. Ama istediği gibi şeyler çıkmayınca bir hışımla çizimi silerken kocaman kupayı deviriverdi. Eskiz defteri göle düşmüş gibi ıvıslak olduğundan defterin sayfalarının çoğu görünmez derecede parçalandı. Kendini tutamayıp bir çığlık kopartıverdi. Anneanesi koşa koşa gelmiş, kadıncağızın yüreği ağzında “Ne oldu kızım?” diye sordu. Selin iç çeke çeke ağlayarak eskiz defterinin ıslanıp parçalandığını yetiştirmesi gereken çizimlerin zarar gördüğünü anlattı. Anneannenin içi rahatlamış bir hâlde “Aman kızım, hallederiz onu.” dedi. Selin anlamsız bir bakış atarak “Nasıl?” diye sordu. Odasına gelmesini söyleyerek elinden tuttu götürdü. Komodininden defterini çıkarıp yatağın üzerine oturdu, Selin’e de oturması için eliyle işaret etti. Defterin sayfalarını karıştırdı bir süre, o sayfaya gelince durdu. Selin anneanesini izliyor, ne göstereceğini merakla bekliyordu. Anneanesi defteri Selin’e çevirdi. İşte, dedi. Bu benim gençliğimde yaptığım bir tasarımdı. Hayalimdi senin gibi modacı olmak fakat babam izin vermemişti. “Ne yapacaksın bu boş işlerle uğraşıp? El işi öğren, ev işlerine yar-

dım et.” demişti bana. Eskileri düşündü, döneminin şartlarından mütevellit gerçekleştirmediği hayallerini.

Selin hayretle bakıyordu anneannesine. Az çok ananesinin hayallerini, moda olan ilgisini biliyordu ama hiç böyle ciddiye alıp düşünmemişti. Defteri eline alıp tasarımları incelemeye başladı. Bembeyaz, zarif bir koleksiyon tasarlamıştı anneanesi.

– Yani şimdi bunu bana mı veriyorsun?

– Evet kızım, sen benim hayallerimin varisisin. Al da işini gör hadi.

Çok zarif bir koleksiyon tasarlamışsın anneanne, ellerine sağlık. Bu koleksiyona sen de uygun görürsen “İnci Tanesi” ismini vereceğim. Benim sergimden önce kendi koleksiyonlarını izleyeceksin.

– Beni çok mutlu edersin kızım.

Selin ertesi gün tüm tasarımları teslim etti. Dikim aşamalarının da dikkatle takibini yapıp defile gününe tüm parçaları hazırladı. Kendi defilesinden bir gün önce rakip firmanın defilesine gitti. Koleksiyon ismi anons edilirken Selin’in gözleri büyüdü. Kızıl Goncalar! Bu Selin’in kendi tasarımıydı! Ağzı bir karış açık tüm defileyi izledi. Çizimlerin başına ne geldiği belli olmuştu. Patronun asistanı olan kız! Çizimleri yalnız o görmüştü. Rakip firma için çalışan biriydi demek. Mesai saatinden sonra herkes çıkarken Selin’in odasından çizimlerini almış rakip firmaya teslim etmiş olmalıydı. Henüz tek bir açık dâhi vermediğinden kimsenin dikkatini çekmiyordu. Elinde kanıt olmadığından buna sessiz kalmak zorundaydı ama önünde sonunda ispatlayacaktı. Neyse ki bundan daha güzel bir koleksiyona sahipti.

Defile günü gelip çatığında anneannesini de koluna takıp en ön sıradan yerlerini aldılar. Mankenler bir bir geçmeye başladığında Selin, anneannesinin gözlerinin dolduğunu görebiliyordu. Anneannesinin ellerinden sıkıca tutup gururla “Sen hep inciler döktürmeye mecbur musun?” diye fısıldadı.

VAVEYLA'NIN EVİ

Rumeysa Zeynep ERDOĞAN

Tüm aydınlığın bir bir söndüğü, saatlerin bilinçsizce aktığı bu vakitlerde yine bir genç nefessiz koşuyordu. Aralık kapıdan kapı numarasına bakmadan girmiş ve olabildiğince az ses çıkarmaya çalışıyordu. Bu eski püskü evde bir insanın yaşayabileceğine ihtimal vermemiş olsa gerek. Tuttuğu nefesi ile kaçtığı adamların geçip gidişini izledi çatlak duvarlarımdan. Olduğu yerin daha yeni farkına varıyordu. Üzerine yıkılacak endişesiyle çökmüş tavana, yırtık solmuş tek kanat kalmış uçuşan perdeye baktı. “Ölmüş bir ihtiyarın davalık olmuş evidir.” diye akıl yürütüp kirli, tekli koltuğa yerleşti. Anlaşılan bu gece de bu gence ev sahipliği edecektim.

Meraklıydı, diğer gençler gibi. Ama uykusuzluk ve yorgunluğa esir düşmek üzereydi. Üşüyor olmalıydı. Kollarını vücuduna kenetledi, büzüldü. Gözleri kapanınca üzerine bir battaniye örttüm. Ne kadar da yaşlanmışım. Battaniye almak bile yordu beni. Gençleri seviyorum. Çok düşünüyorlar. Her ayrıntıyı, her ihtimali... Buna rağmen ait olmadıkları yere kendilerini emanet edebilmeleri şaşırıcı. Tıpkı bu genç gibi...

Bu gece de sakin bir gece olmayacaktı. Kimi uyuyor, kimi yok oluyordu. Yeni doğanlar da vardı, her zaman bebek kalanlar da... Bu da bu şehrin hikâyesiydi. Koskoca başkent. Gri rengi ve serin havasıyla her şeyi içine hapsediyordu. Uzun zamandır sorgulanıp suç

almayanı da vardı bu şehrin, ekmek çalarak çocuğunu doyurmaya çalışanı da. Yardıma muhtaç olanı da yardım etmekten aciz olanı da vardı ne yazık ki...

Karanlık gecede benim balkonum hariç her balkondan yükselen dumanlar vardı. Birileri içine sığdıramadıklarını pervazları cezalandırarak dışarı üflüyorlardı. Beni onlardan farklı kılan eski ve yıkık oluşum ya da kirli dumanlarımın olmayışı değildi. Ben, bir kadını yaşıyordum hâlâ o da gençleri... Çok düşünen, çok yazan bir kadındı o: Vaveyla.

Balkonumdan havaya yükselen, onun cümleleri. İçime sığdıramadıklarım onun sararmış kâğıtlarıydı. Geceler onun, gündüzler kâğıtlarındı. O buradan gittikten sonra önümden geçen kimse beni umursamadı ama ben onun öğrettiklerini yaşatmaya devam ettim. Sevdiği gençleri hep ağırladım.

Çok düşünmek mi çok bilmek mi suç? diye sorardı hep kendine. Bazı şeylerin suç olması gerektiğine inanıyordu. Bir kedi tüm sokakların sahibiyken rahatça dolaşamıyorsa suç olması gereken şeyler kesinlikle olmalıydı. Vaveyla, bunları dediği için de garipti insanlara göre. Anlaşılmazdı.

Beni yazıp çizdiler. Camlarımı taşıdılar. Kapı ve pencerelerimi söktüler. Eşyalarımı yağmaladılar. Vaveyla varken olmayan çocuklar, sonra da olmadılar. Sıvaları dökülmüş kerpiç duvarlarımdaki tebeşir çizikleri çocuklarla yaşıyormuşum hissini veriyor. Sevgisizliği çok iyi biliyorum bu kadınla yaşadığım için. Onun hayal kırıklıkları benim tek gerçeğim oldu.

İnsan olmadığım için çok müteşekkirim. Entrikasız bir tek günleri geçmez. Sürekli mutsuz olup ağlarlar. Hiçbir şeyi beğenmezler, ellerindekiyle yetinmeyi bilmezler. Sonra “Vay efendim, şu dünyada hiç yüzüm gülmedi.” diye sızlanırlar. Tonlarca ağırlıkları vardır. Bu ağırlıkları omuzlarından indirmeyi hiç düşünmezler. Kendi kendilerine acı çektirmeyi pek severler. Vaveyla gibi bir kadını da böyle-

leri üzdüler. Kimsenin emeğine saygı göstermez, hiçbir şeye sevgi duymazlar. Her şeye burun kıvrır, insanların yaptıkları ya da mutlu olduklarıyla alay ederler. Ben, böyle önümden geçip giden nicelerini gördüm. Görmez olaydım. Vaveyla'yı da böyleleri üzdüler.

Vesselam... Demem o ki insan değil de bir ev olduğum için teşekkür ederim. İnsan olsaydım Vaveyla gibi olup bu dünyaya katlanamayabilirdim.

ÖLÜMSÜZ SEVDA

Sedef Zümra ARSLAN

Paltosunu giydi. Ev soğuktu. Sabah kalktığında yakmamıştı sobayı. Kırık aynada kendini kısaca süzdü. Gümüş rengi saçlarını biraz daha attı geriye. Kapıyı açtı. Biraz ilerledi ve yumuşak pembe güllerin dibine geldi. Uzunca koklayıp derin bir iç çekti. Ardından yoluna devam etti. Bahçe sürgüsünü açıp sokağa çıktı. Gün, yeni yeni doğuyordu. Ağır ağır yürüdü. Yıkık dökük evlerin yanından geçerken yer yer gelen seslere aldırıyor, düşünceleri ile boğuşarak yoluna devam ediyordu. Bir müddet sonra durdu. Karşısındaki yapıyı isteksizce süzdü.

– Hayırlı günler Cevdet amca. Ayşe teyze için mi geldin yine?

Cevdet, polis memuruna mahcup bir şekilde baktı.

– He ya oğlum, teyzenden bir haber yok mu daha?

Polis memuru, her gün aynı soru için gün doğar doğmaz gelen Cevdet amcaya tebessüm ile cevap verdi.

– Cevdet amcam, demedim mi bir haber alırsam sana söyleyeceğim diye?

Yaşlı gözleri hüznle eğildi Cevdet amcanın.

– İyi oğlum, haydi Allah’a ısmarladık.

Bastonuna dayanarak eve doğru yavaş yavaş ilerledi. Evlerin birinin önünden geçerken kulağına bir melodi çalındı. *“Elbet bir gün buluşacağız, bu böyle yarım kalmayacak.”* Bir müddet hareket etmedi. *“İkimizin de saçları ak, öyle durup bakışacağız.”* Zeki Müren’in bu parçası Cevdet’i yere çivilemişti âdeta.

Ayşe, güzel gözlü Ayşe’siydi o. Gençliğinin baharında düşmüştü sevda tohumu yüreğine. Yemenisinin ucundan sarkan sarı telli saçları...

Onu görmek için uçar gibi inerti çeşmeye. Gözleri bir kere denk gelsin hele. O gün bayram olurdu Cevdet’e. İlk kez gölde tanışmışlardı. Utangaçtı Ayşe. Konuşurken yüzü hep yere bakardı. Bir kez daha sevmiştii Cevdet onu. Elli yıl önce bir imza ile birleşecek-tii hayatları. Ve o en mutlu gün, en kara güne dönmüştü. Ondan sonra Ayşe’den bir daha asla haber alamadı. Göl gibi gözlerine bakamaz, saman sarısı saçlarına dokunamaz, nahif, güzel sesini duyamaz oldu.

Yaşlı, çökmüş gözleri nemlendi. Sürgüyü çekti, dört tarafı pembe güllerle çevrili bahçesine girdi. Ayşe çok severdi pembe gülleri. Cevdet onu hep, gülleri sularken veya severken bulurdu. Bu yüzden evlerini hep çevrelemişti. Her gün eve girmeden onları suluyor, Ayşe’nin yerini soruyordu. Eline sulama kabını aldı, tek tek usanmadan suladı onları.

– Bilir misiniz Ayşe’min yerini?

Ses gelmedi. Belki daha iyi duyabilse bulacaktı Ayşe’yi. Kalktı. Etrafı kolaçan ederek eve yürüdü. Kapıyı iterek açtı. Ev iyiden iyiyeye soğumuştü. Kapını yanında duran dünden hazırladığı odunları aldı. Sobayı gelişigüzel doldurdu. İki üç çırayı tutuşturarak odunların arasına yerleştirdi. Evin duvarlarındaki beyaz kireçler yavaş yavaş dökülüyordu eski fakat hâlâ kalın olan kilimin üzerinden geçti. Mutfağa girdi, bir tane portakal soydu. Bir kâsenin içine, soyduğu

portakalı koydu. Kabuklarını da eline alıp sobanın başına geçti. Oda çoktan ısınmaya başlamıştı. Sobanın üzerine portakal kabuklarını koydu, tabureyi de önüne çekti. Eline, bakkal çırağının dün kapının önüne bıraktığı gazeteye göz gezdirdi. Tam portakalından ısırık almışken kapı çaldı.

– Hele kimsen çek gir, açık kapı!

Kapının açıldığını duydu. Ardından ağır adımlarla biri girdi odaya.

– Sabah şeriflerin hayır olsun Cevdet'im, hâlin hatırın yerindedir inşallah.

Cevdet'in çocukluk arkadaşı Ahmet'ti bu.

– Eh ne kadar olursa. Hâlâ haber yok ondan.

Ahmet oradan bir tabure daha çekti. Cevdet kalktı. Mutfağa giderek arkadaşı için de bir portakal soydu. Onun kabuklarını da sobaya yerleştirdi.

– Halil'im hiç gerek yoktu vallahi, Allah razı olsun.

Cevdet cevap vermedi. Yine aynı yerine kuruldu. Biliyordu. Yine aynı şeyleri söylemeye gelmişti.

-Cevdet elli küsür yıl geçti. Canım dostum, hâlâ ne diye beklersin anlamam bir türlü.

Cevdet bir müddet sessiz kaldı. Odanın içini, odun çıtırtısının sesleri doldurmuştu.

– Sabretmek ve ömrümün sonuna kadar beklemek benim için dert değil ki. Gelecek zaten biliyorum ben. Ne olursa olsun bulacaklar Ayşe'mi Ahmet! Gönlümde yalnız onun sevgisi olsun. Gelirse eğer bir gün, darılmasın bana. Elbet bir şey olmuştur ona. Yoksa gider mi benden? Gitmez tabii. Ben onu bir elli yıl daha beklerim. Sesini duymak, güzel gözlerini görmek için. Hatta bırak elli yılı, bir ömür

beklerim. Ben ondan başkasını sevemem ki, sevmem de zaten. Ayşe'm yeter bana, hayali bile yeter.

– Ya hiç kavuşamazsanız?

Ahmet'in bu sözleri ile Cevdet gülümsedi.

– Kim demiş onu, kavuşmak için sevdiğimi. Ben onu olup ya da olmadığı her anında seviyorum. Sevgi bu değil mi zaten? Kavuşsan da kavuşmasan da kalbinde taşımak. Onunla olan her anında mutlu, huzurlu olmak. Ben böyle mutluyum Ahmet. Yanımda olmasa bile ruhumla bir. Gözlerim gözlerine değmese de ellerim ellerini tutamasa da ben hep onunlayım. Hayallerimde yaşıyorum onu, yetiyor bana.

İkisi de sustular. Konuşacak ve yahut söyleyecek pek bir şey kalmamıştı. Dışarıda yağın kar camlara yapıştı. Ve evin sıcaklığı ile eriyip gittiler.

TURUNCU İLAÇLAR

Sudenaz DENİZ

Kafamdaki seslerin susmasıyla birlikte klavye tuşlarının sesleri de kesildi. Yazamıyorum. Kafamdaki benler sessiz kalmaya devam ettiği sürece de yazamayacağım.

İki ay, koca iki ay hiç mi bir şey yazamaz insan. Adamlar benden kitap için taslak istiyor bense bilgisayarın başında kafamdaki insancıkları konuşturmaya çalışıyorum. Ellerim klavyede dolaşamıyor bile.

Sıkıntı içinde elime defterimi de alıp balkona çıkıyorum. Belki balkonda aklıma bir şeyler gelir.

Sağa sola bakıyorum.

“Meyveleri ıslatan Faruk amcanın yazılacak bir yanı yok. Eşiyle kavga edip candan aşağı bardakları atan Yeliz Hanım’dan karı koca çatışması gelir de kitap olacak kadar uzamaz. Kâğıt toplayan Hüseyin’den bir şeyler çıkabilir.”

“Faruk’tan olmaz zaten zorlama, Yeliz Hanım’ın psikolojisini anlayamazsın hiç bulaşma, Hüseyin gibilerini yazan çok var boş ver.”

Kendi kendime konuşurken karşı binanın balkonunda yaşı epey

geçkin amcanın beni duyduğunu fark etmemişim bile. Şaşkın şaşkın yüzüne bakmaya başladım.

“Farklı binalar ama oldukça yakınlar düşüncelerini bile duyurum.”

“Pardon, ben yeni taşındım buraya da daha yeni yeni tanışıyorum.”

Yaşlı adam el sıkır gibi elini uzattı.

“Adım Eşref, bu mahallenin en eski sakinlerindenim. Hayatımın yarısını burada geçirdim.”

“Ne güzel. Samimi bir mahalle.”

“Öyledir ama sana buradan malzeme çıkmaz.

“At bakayım defterini.”

Tereddüt içinde defterimi karşı balkona fırlattım aradaki mesafe az olduğu için sorun olmadı. Eşref Bey balkonun zeminine düşen defteri alıp sayfaları karıştırdı. Bu yazılar son iki ayda yazmaya çalıştığım yazılardı.

“Yaşarken ölmüş yazar kimdir, nedir bilir misin?”

Kafamı olumsuz şekilde iki yana salladım.

“Yaşarken ölmüş insandan farkı yoktur aslında, yaşarsın ama çırpınırsın. Yaşarken ölmüş yazar da yazar ama çırpınışlar hâlinde.

“Çok mu kötü?”

“Hâlihazırda yazan bir insansın aslında anladığım kadarıyla halledebilirsin. Bekle burada.”

Eşref Bey zor bela ayağa kalkarak içeri gitti, kendimi çok kötü hissetmişim. İyi yazılarım okununca herkes gibi göklere çıkarken böyle kötü yazılarım okununca yerin dibine giriyorum.

Eşref Bey, elinde bir ilaç şişesiyle geldi. Herhâlde yazılarım o kadar kötü ki adam beni hasta sandı. Defterimi bana geri fırlattı ama ben ilaçlara bakmakla meşguldüm defteri balkonun zeminine düşürdüm.

“Şimdi ilk önce defterini aç ve yazdıklarını oku.”

Eğilip defteri aldım okumaya başladım gerçekten hiç güzel yazılmış yazılar değildi sonra Eşref Bey’e baktım, ilaç kutusunu sallıyordu.

“Bu elimdeki var ya sana harika yazılar yazdıracak.”

Elindeki şişeyi karşıya attı, havada yakaladım ama üstümde büyük bir şaşkınlık vardı ve şu an mantıklı gelen hiçbir şey yoktu. Şişenin içinde turuncu renkte küçük haplar vardı.

“Zekâ hapı gibi bir şey mi?”

“Hayır daha fazlası.”

“Uyarıcı gibi bir şey mi?”

“Daha iyisi, dedim ya bunu içtiğin an sana harika yazılar yazdıracak.”

Anlamsız bakışlarla önce elimdeki şişeye daha sonra yaşlı adama baktım. Şişeyi hafifçe karşı tarafa attım.

“Böyle bir şey olacağını sanmıyorum. Ayrıca ne olduğunu bilmediğim bir ilaç içmem, yazmak içten gelir ilaçla olacak iş değil.”

Eşref Bey hafifçe gülümsedi ve ilacı bana geri yolladı.

“Yine de dursun sende.”

Elimde şişeyle birlikte masama geri geçtim. Tekrar yazmaya çalıştım ama hiçbir fark olmadı yine yazıp yazıp sildim. Karamsarlıkla

gözlerimi etrafta gezdirirken masanın başına koyduğum ilaç şişesiyle göz göze geldim.

“Yaşarken ölmüş yazar” hâlinde yazdığım yazıları tekrar okudum sonra şişeye baktım. Zaten işe yaramayacak biliyorum, böyle saçmalık mı olur?

Şişenin içinden küçük turuncu ilaçlardan birini aldım, tereddüt içinde ağzıma attım masada duran soğumuş kahvemle beraber yuttum. Balkonda yaşlı adama ilaç hakkında dediklerimden sonra kolay bir pes ediş oldu.

Aradan sadece yarım saat geçti, bilgisayarın başına tekrar geldim gözlerimin büyüdüğünü hissettim. Elim ilk önce defterime aldığım notlara gitti daha sonra klavyede dolaşmaya başladı, yazmaya başladım içimden ne geliyorsa resmen kustum. Yazdıkça yazdım, son noktayı koyduğumda en baştan okudum ve bu yaşadığım iğrenç bataklıktan çıkıp yeniden yazabildiğimi fark ettim. Mutluydum ama midem bulanmaya başladı hemen tuvalete koştum ve bu sefer gerçekten kustum. Kendime gelip kafamı kaldırıncaya aynayla karşılaştım ve kendi kendime “Ne yaptın sen?” demeye başladım. Ne yapmıştım ben bilmediğim bir ilacı içmiştim ve şimdi de kusuyordum başıma bir şey gelecek.

Koşarak balkona çıktım. Adam yoktu. Korku ve panikle adama seslendim. Birkaç dakika sonra balkonda belirdi:

– Siz bana ne verdiniz?

– Ne vermişim?

– Verdiğiniz ilaç o ilaç sayesinde tıpkı eskisi gibi yazmaya başladım, yazdıkça yazdım.

– Ne ilacı, ben ilaç falan verdiğimi hatırlamıyorum.

– Verdiniz! bir saat önce falan bana bir şişede turuncu ilaçlar verdiniz. Bunu iç güzel yazılar yazacaksın dediniz.

– Yazmak içten gelir ilaçla olacak iş değildir. Turuncu ilaçlar... Güneşten bahsetmişimdir herhâlde. Güzel yazılar yazdıysan o an içinden gelmiştir dolu dolu, ilaç falan vermedim ben.”

ERGÜN HAN OĞLU BAYÜLGEN

Tahir Tuna KAVAK

Oğuz ülkesinde Bayülgen adında bir han oğlu yaşarmış. Bayülgen kuvvetli, Bayülgen dinç, Bayülgen mert imiş. Bütün gün av avlar, kuş kuşlarmış. Bayülgen dürüstmüş, ana-baba hakkını aziz bilir, saygıda kusur etmezmiş. Buna karşın babası Ergün Han, oğlundan bir hususta dert yanarmış: Bayülgen'in gönül işlerine hevesi yokmuş. Evlilik yaşına gelmiş oğlan, babasının getirdiği hiçbir kızı beğenmiyor. Evlenirsem hamlarım; kılıç savuramam, ok atamam, atımda yel gibi esemem, diyormuş. Oğlunun bu durumuna yanan Ergün Han, Bayülgen'e söylemiş. Bakalım hanım, ne söylemiş:

“Ey oğul, güzel oğul!
Kuvvetlisin, mertsin, cesursun, oğul!
Senin gibi evlada can kurban, oğul!
Ama söyle neden evlenmezsin,
Kendine eş, bana gelin istemezsin?
Hangi kızı getirdimse beğenmedin,
Gönlünde başkası mı vardır, oğul?”

Babasının serzenişlerine daha fazla dayanamayan Bayülgen müşfik bakışlarını babasına çevirmiş: “Ey, babam! Han babam! Gön-

lümde başkası yoktur ama senin getirdiklerinde de gözüm yoktur. Bana öyle bir kız getir ki güreşte bana denk olsun; atı atıma yetsin, oku okumu delsin. Mert olsun, yiğit olsun.” Oğlunun sözleriyle sudan çıkmış balığa dönen Ergün Han, başı iki elinin arasında yere çökmüş. Kafasını oğlundan yana çevirmesiyle sakınması bir olmuş. Babasının bu hâlini gören Bayülgen, babasına yakarmış: “A babam, canım babam! Neden üzülürsün böyle, çökersin yerlere? Davul bile dengi dengine... İstemem ben peri kızı, elbet, bana da vardır bir savaşçı kızı.” Ergün Han, başı hâlâ ellerinin içinde, hafifçe dönerek “Âlemde böyle kız var mı oğul? Nereden buluruz böyle kızı sana?” demiş. Bunun üzerine Bayülgen, tek kelam etmeden takati yettiğince koşmaya başlamış. Aradan bir saat geçmiş, iki saat geçmiş; gün garptan son ışıklarını yollamaya başlamış. Kurdun uluması uzun, merdin oku hızlı olur. Ergün Han dayanmayıp oğlunu aramaya çıkacakken Bayülgen, Dedem Korkut’la çıkagelmiş. “Hanlar hanı ey babam, bak sana Dedem Korkut’u getirdim; gel, bir de ona danışalım. Akıl akıldan üstün, Dedem Korkut bizden bilgin idir.” Durumu önceden Bayülgen’den dinlemiş olan Dedem Korkut, bir de Ergün Han’ı dinlemiş. Sonra ayağa kalkmış, başlığını düzeltmiş. “Hey, Ergün Han! Senin oğlun bir tutkuya baş koymuş. Yayından çıkmış oku nasıl kimse durduramazsa senin oğlunu da sen durduramazsın. “Ergün Han’ın şaşkın bakışlarına aldıriş etmeden devam etmiş: “Su akar, yolunu bulur; senin oğlan da bir kız bulur. Varsın, seyahat eylesin; elbet dengini bulur.” Bu sözlerden sonra ortamda bir sessizlik oluşmuş. Kimseden çit çıkmıyor yalnız arada arkadaki atlardan biri tepiniyormuş. Sessizliği Bayülgen bozmuş. Babasına dil dökmüş, neler neler söylemiş. Bakalım hanım, neler söylemiş:

“Ey babam, güzel babam!

Sayırsız elden sayırsız el getirdin, babam!

Hiçbiri dengim değildi, babam!

Korkut Dedem seyahat söyler,

Sen de rıza eylersen
Tüm Oğuz ülkesini gezeyim,
Kendime bir eş, sana da bir gelin getireyim.”

Oğlunun ısrarları ve Dedem Korkut'un nasihatine dayanamayan Ergün Han, oğlunun seyahat etmesine razı olmuş. Bayülgen; Dedem Korkut'tan, Ergün Han'dan ve diğer büyüklerden aldığı nasihatlerle ilk baharda ylık atıyla yollara düşmüş. Az gitmiş, uz gitmiş; dere tepe düz gitmiş, nice diyar gezmiş. Sonunda Maverah-ünnehir denen bir diyara gelmiş. Yağmurun bereketini, güneşin şefkatini esirgemediği bir diyarmış burası, ama kışları soğuk ve çetin geçermiş. Talih o ya, Bayülgen vardığında oraya kış mevsiminin başlamış.

At üstünde geçen uzun bir günün ardından bastıran yağmurla birlikte bulunduğu ilk ine kendini atan Bayülgen tek lokma yemeden uykuya dalmış. Bir saat mi uyudu yoksa bir gün mü bilinmez ama uyandığında ylık atının acı feryatlarını işitmiş. Yerinden fırladığı gibi kılıcına davranmış. O da nesi? Karşısındaki kocaman bir ayıymış ve sadık atını, ylık atını, paramparça etmiş. Anlaşılan yanlış zamanda yanlış yere sığınmış. Bayülgen atının öcünü almak hırsıyla öne atılmış ve koca ayıyla vuruşmaya başlamış. Bayülgen bir vuruyorsa ayı iki vuruyormuş. Bu şekilde uzun süre vuruşmuşlar. Yara bere içinde berbat olan Bayülgen yere yıkılmış ve feryat figân eylemiş: “Nerede benim mertliğim, yiğitliğim, kuvvetim?” Bunu demesiyle şuurunu yitirmesi bir olmuş.

“Sevgili dostum, bu zaferimiz
Büyük bir şeref!
Ah dostum, bu zaferi kutlayacağız
Sonraki mücadelemiz için!
Bulduğumuz düşman acımasız,
Vuruştığımız düşman kocaman,
Bu sefil canavar yenilecek!

Bayülgen uyandığında bir atın sırtında uzanmış bir hâlde bulmuş kendini. Önündeyse bir yiğit... Bir türkü mırıldanıyor. Bir süre dinlemiş Bayülgen, sonra gözlerini açmaya çalışırken sallanmaya başlamış. Uyandığını fark eden yiğit ansızın Bayülgen'e sorular yağdırmış: "Kimsin, kimlendensin? Nereden nereye gidersin?" Bayülgen donakalmış. Sorulardan değil, ha! Soranın sesinden, önündeki o yüce yiğit bir kadınmış da ondan! Kısa süren sessizliğin ardından Bayülgen kabalığı için özür dileyerek sorularını cevaplamış. Kim olduğunu, kimlerden olduğunu, nereden geldiğini... Ama seyahat amacından söz etmemiş. Ardından Bayülgen sormaya kalmadan kadın kendini tanıtmaya başlamış: "Benim adım Bengisu, Erlik Han'ın tek kızıyım. Av avlamaya, kuş kuşlamaya çıkmıştım ki ayıyla vuruşan senin sesini işittim, hemen yardıma yettim." Konuşmanın tam ortasında bir oba görünmeye başlamış, bu Bengisu'nun obasıymış. Hemen lafını devam ettirmiş Bengisu: "Biz de Tanrı misafiri pek kıymetlidir. Bir süre konuğumuzsun. İyice dinlen, iyileş." Bayülgen bu konukseverlik ve yardım karşısında çok şaşırmış ama onu asıl şaşırtan bu yiğit kızın gücü olmuş.

Obanın içlerine girdikçe herkes toplanmaya ve Bengisu ile at sırtında yatan yabancıya bakmaya başlamış. Kendi aralarında fısıldaşıyor, Bengisu sert bakışlarını üzerlerine çevirince susuyorlarmış. Sonunda en büyük çadırın yanına gelmişler, Bengisu'nun babası Erlik Han çadırın önünde bekliyormuş. Bengisu attan inince hemen sormuş: "Bu attaki adam kimdir, kimlendendir? Nereden buldun da getirdin?" Bengisu yaşadıklarını anlatmış. Bunun üzerine Erlik Han adamlarına Bayülgen'i hemen içeri taşımalarını buyurmuş.

Kış mevsimini Erlik Han'ın çadırında geçiren Bayülgen, en iyi hekimlerce tedavi görmüş, en iyi yemekleri yemiş, en rahat yataklarda uyumuş. Bu süre zarfında pek çok kez Bengisu ile dolaşmış. Ondan çok şey öğrenmiş: kılıç savurmayı, ok atmayı, vuruşmayı... Onu daha iyi tanımış. Bengisu yiğit, mert, cesur bir genç kızmış. Dürüst, özü sözü birmiş. Eli de pek hamaratmış. Zaman geçtik-

çe ikilinin kanları birbirine ısınmaya, hatta kaynamaya başlamış. Bayülgen, kışın sonunda Bengisu'yu babasından istemeye karar vermiş. Bunun için Nevruz Günü'nde karar kılmış. Aklında her şeyi tasarlamış. Sonunda havalar ısınmaya, karlar erimeye, ağaçlar çiçeklenmeye başlamış ve Nevruz Günü gelmiş. O gün obada büyükçe bir ateş yakılmış, kutlamalar tüm gün sürmüş, dağ kadar kurban kesilmiş, su gibi kırmızı akmış. O günün akşamı Bayülgen, aklında tasarladığı gibi Erlik Han'ın yanına gitmiş ve hislerini söylemiş. Bakalım hanım, ne söylemiş:

“Hanlar hanı yüce Erlik Han!

Bengisu'nun babası biricik Erlik Han!

Ben seyahate kız bulmaya çıktım.

Yiğit kız, mert kız, savaşçı kız bulmak için dağları aştım.

Sonunda bir gün senin kızınla tanıştım.

Görmedim onun kadar yiğidini, merdini,

Allah'ın izni, peygamberin kavliyle senden bana isterim kendisini,

Ey büyük Erlik Han,

Lütfen ol Erlik Baba'm.”

Bayülgen'in bu sözlerine çok da şaşırılmamış Erlik Han, başından farkındaymış her şeyin aslında. İçten içe takdir etmiş delikanlının şecaatini ama biricik kızını vermeye gönlü hemen razı gelmemiş. Düşünmüş, taşınmış, bin dereden su getirmiş ve karar vermiş. Bakalım hanımın kararı neymiş:

“Ey Bayülgen!

Bre Bayülgen!

Benim kızımın seveni çoktur,

Her isteyene verecek hâlimiz yoktur.

Madem çok seversin kızımı,

O vakit çıkar kılıcını.

Karşiki dağlarda pek çok in vardır,
İnlerde sayısız ayı dolaşır.
Şayet getirirsen birini
Lütfederim sana sevenini.”

Erlık Han'ın sözleri üzerine Bayülgen, vakit kaybetmeden bir ata atlayıp karşiki dağlara yollanmış; gide gide sonunda Bengisu'yla ilk karşılaştığı dağlara varmış. Ağaçların arasında aheste aheste ilerlerken bir su sesi işitmiş; sadece su sesi değil, böğürmeler ve bağrışlar da fark etmiş. Atından inip ok ile yayına davranmış ve yürümeye başlamış. Biraz sonra kendi gözleriyle görmüş: Daha önce karşılaştığının iki misli devasa bir ayı balık avlıyor, kendisine ziyafet çekiyormuş. Bayülgen ne yapsam ne etsem diye düşünürken gayriihtiyari bir dala basmış ve ayı, Bayülgen'i fark etmiş. Böğürüşler içinde Bayülgen'e koşmuş ve vuruşmaya başlamışlar. Ayı pençesini sallamış, Bayülgen kılıcını savurmuş. Hiçbiri diğerine üstünlük kuramamış ama sonunda düşmanının açığını yakalayan Bayülgen ayıyı yakalamış. Şimdi içinde Bengisu'ya kavuşmanın sevinci varmış. O gün Bengisu'dan öğrendiği türküyü söyleyerek dönüşe geçmiş.

“Sevgili dostum, bu zaferimiz
Büyük bir şeref!
Ah dostum, bu zaferi kutlayacağız
Sonraki mücadelemiz için!
Bulduğumuz düşman acımasız,
Vuruştığımız düşman kocaman,
Bu sefil canavar yenilecek!

Bayülgen'in, Erlık Han'ın şartını yerine getirmesiyle Erlık Han sözünü tutmuş ve iki seven birbirine kavuşmuş. Hemen ertesi gün Bayülgen'in memleketine doğru yola çıkmışlar; nice diyar gezmişler. Sonunda baba ocağına dönmüşler. Seyahate çıktığı bir yıldan

beri oğlunu ilk kez görmenin verdiği şevk ve yanında gördüğü kızın verdiği şaşkınlık içindeki Ergün Han, yaşlar içinde oğluna sarılmış. Yanında Dedem Korkut da varmış. Bayülgen tüm serüvenini bir bir anlatmış. Bakalım hanım ne anlatmış:

“Ey, babam!

Hey, babam!

Ben ki Ergün oğlu Bayülgen sözümü tuttum,

Kendime bir eş, sana da bir gelin buldum.

Pek mert, pek yiğittir,

Bana hayatımı bağışlayan kimsedir.

Dedem Korkut sağ olsun, var olsun,

Allah, tuttuğunu altın oldursun.

Ben, babam, eşim hep mutlu olalım;

Bunu kırk gün kırk gece kutlayalım!”

Bayülgen ne olursa olsun tutkusundan yılmamış, sonuna dek çabalamış. Nice canavarla çarpışmış, nice mücadele vermiş ama sonunda tüm emeğinin karşılığını almış. Bize buradan bir ders çıkarmak düşer, Bayülgen’i örnek almak düşer. O ermiş muradına, biz düşelim kerevetine!

AVARE

Yusuf Eren GÜNGÖR

“Sana söyleyeyim, biz avare doğduk veyahut avare olmak için doğduk. Maksat birileri özel hissetsin.” Önündeki soda tenekesini ezdi, sözlerine ekledi ve gergin gergin “Açıklaması yok başka, dua et, et bir yere kadar. Karın doymuyor böyle, varsın en parlak ateşte yaksınlar ama karnımız tok olsun en azından.” dedi. Ben ezdiğim kaldırımdan, ezeceğim kaldırımını izliyordum, susmasıyla gözlerimi ona kaldırdım. Beyaz çalınmış sakalı dikkatimi dağıtıyordu. “Şahsen ben çok yemem, o yüzden yanmamayı tercih ederim. Gerçi yapacak, seçecek çok da bir şey yok.” dedim. Yürürken sarı, hiç hoşuma gitmeyen fenerler gözümü alıp duruyordu. Agâh’ın susması için içimden Allah’a yalvarıyordum. “Baban yaptı?” dedi. Derin bir iç çektim. “Gömdük ya geçen, eşyaları falan da dağıtıldı.” dedim. Rol kesmesini beceremezdi Agâh, aslında hiçbir işi doğru düzgün yapamazdı. O yüzden nereden nasıl para gelecekse günü geçirebilecekse her şeye tamamdı. Yaşça büyük olmasına rağmen “abi” dememin sebebi de bu zaten, öyle zavallı olması. Şaşırmış gibi baktı bana, durdu olduğu yerde: “Hadi ya? Hiç haberim yoktu bak.” dedi. Cümlenin sonuna doğru sesi alçaldı. “Ne düştü sana rahmetliden?” dedi. Can sıkıma başlamıştı bu muhabbet. “Bir şey almadım ben, bir köstek saat, bir de ceket. Çok da bir şey lazım değil, ablamlar aldı geri kalanını.” Aniden yükseldi Agâh, “Oğlum o senin de baban? Neden daha fazlasını istemedin? Hiç olmazsa

paradan alsaydın!” Bu haysiyetsiz herif, benim yerime kızılıyordu. Muhtemelen benim babamın ölümüne üzülmeme -ışın aslı, pek de hayret verici bir boyutta değil- sinirlendi, yani öyle görünüyordu. Agâh’ın sözleriyle içimdeki umut kıvılcımı hızla söndü. Gözlerimdeki donuk bakışlar, yolda yürürken bile birer yük gibi hissettiriyordu. “Gerek yok, onların çocuğu falan var. Onlara harcasınlar.” dedim, sesimdeki çaresizlik belirgin bir şekilde hissediliyordu. Agâh, sessizce başını salladı ve yine bir umut ışığı aradı gözlerimde. “Oradan değilse de başka bir yerden buluruz. Olmadı onlara iki laf ederim.” diye başladı ancak cümlesini bitirmeden içimdeki karanlık bulutlar daha da yoğunlaştı. “Yok Agâh, gerek yok. Benim için sadece bu sokaklar var, bu soğuk ve boş sokaklar. Dua etmek, umut etmek... Hepsi boş, hepsi anlamsız.” diye devam ettim, sesimdeki umutsuzluk çığlık gibi yankılandı. Agâh, sessizce başını öne eğdi ve sözlerime cevap vermedi. Belki de beni anlıyordu, belki de benim kadar içindeki umudu yitirmişti. Yalnızca sessizce yürüdük, karanlık sokaklarda kaybolmuş gibi. Belki de biz avareler, bu sokaklarda kaybolup gidecektik, umutsuzluğun ve karanlığın pençesinde. Bu tatsız, kuş uçmaz kervan geçmez sokaklarda sessiz sedasız yürüyorken içimdeki umutsuzluk ve keder beni âdetta boğuyordu. Agâh’ın suskunluğu, etrafımızdaki sessizliği daha da belirgin hâle getiriyordu. Gözlerim, yıldızlarla süslenmiş gece gökyüzüne bakarken içimdeki boşluk daha da derinleşti. “Belki de hiçbir şeyin anlamı yok Agâh. Belki de biz sadece boşlukta sürüklenen toz zerresi gibiyiz, sonsuz bir hiçlik içinde kaybolup gideceğiz” dedim. Sesimdeki çaresizlik neredeyse dokunulur bir hüznle doluydu. “Ben eve gideyim artık, anneni görürsen selam söyle.” dedi. Kafamı salladım, aniden yoldan sapışını, sonra derme çatma bir apartmana girişini izledim. Artık yalnızdım, bu karanlık sokaklarda, bu umutsuzluğun ve kederin pençesinde. Yavaş adımlarla evime doğru ilerlerken içimdeki çaresizliğin ve hüznün beni boğduğunu hissediyordum. Her adım, bir öncekinden daha ağır, biraz daha kendi kafamı eziyormuşum gibi geliyordu. Evime vardığımda

içimdeki karanlık bulutların dağılmadı. Kapıyı açtığımda evimdeki sessizlik ve yalnızlık beni karşıladı, bir de kedim Aylin, biriciğim. Annemi düşündüm, onun ne kadar yalnız olduğunu, benim gibi kayıp ve umutsuz olduğunu. Belki de ona biraz umut verebilirdim belki de birlikte bu karanlık sokaklardan çıkabilir, aydınlığa doğru ilerleyebilirdik. Ben, avare, başaramadım. Artık annemin oğlu değilim ben ancak annem oğlunun annesi mi bilmiyorum. Öyleyse onun adına bir daha üzülürüm. Kemanı kaptım yine, son seferimmiş gibi yerleştirdim. Gözlerimi kapadım, tellerle beraber ben de eğilmeye, bozulmaya başladım. Belki de ben, zavallı avare, bu karanlık sokaklarda, umutsuzluğun ve kederin pençesinde sürünüp duracaktım. Belki de hiçbir şeyin anlamı yoktu belki de ben sadece boşlukta sürüklenen toz zerresi gibiydim, sonsuz bir hiçlik içinde kaybolup gidecektim.

FIRÇA

Zehra YEMENOĞLU

Evden kaçmanın verdiği rahatlıkla sokaklarda geziniyordu. Nereye gittiğini bilmeden öylece yürüyordu. İlgisini çeken her dükkâna giriyor, satılanlara tek tek bakıyor, üzüntüyle çıkıyordu dışarıya. Almak istediği çok şey vardı, ne yazık ki parası yoktu. Evden çıkmadan önce annesinin cüzdanını aramış, bulamamıştı.

Annesi hep onu sevdiği söylerdi. İnci, hiç inanmazdı bu yalana. Onu seviyorsa neden tek başına dışarı çıkmasına izin vermiyordu ki? Onun tek isteği dolaşmaktı özgürce. Her ne kadar annesi yaksaklasa da sonunda başarmıştı. Sokaktaydı ve özgürdü.

Birden durdu. Çok geniş bir caddeye gelmişti. Önünden geçen arabaların süratiyle sendeledi. Etraftaki gürültü gitgide kulaklarında büyümeye, zihnini ele geçirmeye başladı. Annesinin sesi kulaklarında yankılanmaya başladı: “Sen daha altı yaşındasın! Tek başına dışarı çıkmaya izin veremem.”

Belki de annesi haklıydı. Hiç kaçmamalıydı evden. Yatağında huzurla uyumalıydı. Bir süre olduğu yerde donakaldı. Sonra kendini topladı. Evden kaçmıştı bir kere -büyük ihtimalle ilk ve son kez-. Şimdi bunun tadını çıkarmalıydı.

Caddeden aşağı doğru yürümeye başladı. Biraz sonra çok büyük ve ihtişamlı bir kapının önüne geldi. Kapının yanında bir tabela

vardı: “Resim Sergimize Hepiniz Davetlisiniz.” Resim sergisi de neyin nesiydi? İçeride sadece resimler mi vardı? Sonunda gideceği yeri bulmuştu.

Mutlulukla kapıya doğru yönelmişti ki güvenliği fark etti. Annesi gibi bir yetişkindi o da. İzin vermeyeceğini düşündü. İnci’yi içeriye almayacağı gibi bir de annesine haber verebilirdi. Bir fırsatını bulup gizlice girmeye karar verdi. Güvenliğin kapıdan uzaklaşmasını bekledi. Giriş kapısının önü insanlarla dolunca koşarak daldı içeri. “Sonunda...” diye düşündü. Güvenliği gözetlemekten sıkılmıştı. Aynı zamanda üşümüştü de.

Yanından geçen genç bir adamın ona çarpmasıyla kafasını kaldırdı ve gördüğü resimlere hayranlıkla bakmaya başladı. Burası ne kadar güzel bir yerdi böyle! Her taraf rengârenk tablolarla doluydu. Kendinden geçmiş bir hâlde etrafa bakındı. Uzun uzun inceledi her bir tabloyu. Ne anlatmak istediklerini anlamaya çalıştı.

Koridorun ortasında oturmuş resim çizen yaşlı kadını fark etti. Yavaş adımlarla yanına yaklaştı. Kadın önündeki resmin aynısını çizmeye çalışıyordu. Neden böyle bir şey yapıyordu ki? Aklına takılı kalan soruları kendisine sormak için can atıyordu fakat utançından soramıyordu. Bir süre derin nefesler alıp cesaretini toplamaya çalıştı. Göz göze geldiklerinde gülümsedi. Kadın, İnci’ye göz kırpıp onu yanına çağırdı. İnci heyecandan bayılacaktı sanki. Ürkek adımlarla kadına yaklaştı. Dikkatli gözlerle kadının çizdiği tabloyu inceledi. O an içinden geçirdi. Tam sırasıydı:

– Neden bu resmin aynısını çizmeye çalışıyorsunuz?

Kadının gülümseyerek bakan gözlerine hüznün çöktü. Bir süre başını öne eğip düşündü. Ardından derin bir nefes alıp kafasını tekrar kaldırdı.

– Bu resim aslında benim. İlk çizdiğimde çok gençtim, daha yeni yeni başlamıştım yeteneğimi keşfetmeye. Şimdi ise yaşlandım, on-

larca tablo çizdim. Sergiler açtım, pek çok tablom iyi alıcılar buldu. Herkes resimlerimi çok beğendi, sanatseverlerden iltifatlar aldım. Buna rağmen hâlâ kendimi yeterli bulmuyorum. Hep daha iyisini yapmam gerektiğini düşünüyorum.

Bu cevap İnci'yi çok şaşırtmıştı. Sergideki resimler yeterince güzeldi. İstemsizce soruverdi:

– Ben de çizmeyi deneyebilir miyim?

Kadının hüznün çökmüş yüzü aydınlandı. Elindeki fırçayı ona doğru uzattı:

– Yalnız dikkatli olacaksın. Çok uğraştım bu tablo için ona göre.

İnci, kadının ona izin vermesine çok sevinmişti. Mutlulukla fırçayı eline aldı ve paletten hoşuna giden bir renge batırdı. Ardından dikkatlice duvardaki tabloyu inceledi. Uzun uzun düşündükten sonra en uygun yere karar verdi ve fırçayı nazikçe değdirdi tuvale. Sonra bir diğer yere ve bir diğer yere daha. Bir süre sonra kendini kaptırıldığını, neredeyse kadının varlığını unuttuğunu fark etti.

Kafasını kaldırdı. Kadının şaşkın ve hayran gözlerle kendisine baktığını gördü. Kadın gülümseyerek ona sarıldı:

– Sende müthiş bir yetenek var, dedi.

Şimdi şaşıрма sırası İnci'ye gelmişti. Daha önce hiç böyle bir yeteneği olduğunu düşünmemişti. O, evde kendi kendine pastel boylarıyla resimler yapan bir kızdı. Tablodan boyadan fırçadan anlamazdı ki.

Kadının saatine baktığını fark edince o da gözlerini saate doğru kaydırdı. Evden çıkalı iki saatten fazla olmuştu. Annesi çoktan yokluğunu fark etmiş ve çok endişelenmiş olmalıydı. Telaşla çıkışa doğru koşarken kadının seslendiğini duydu:

– Benim bir resim kursum var. Oraya gelersen sana bu tabloları nasıl çizdiğimi öğretebilirim. Adresi kâğıda yazdım, gel de al!

Bunu duymak İnci'yi çok heyecanlandırdı. Aceleyle geri döndü. Kadından kâğıdı aldı. Mutlulukla eve doğru koştu.

İnci, fırçayı eline aldığı o günden itibaren bir daha hiç bırakamadı. Sergide gördüğü yaşlı kadın onu resimle tanıştırmış, hayatını değiştirmişti.

İnci, belki öğretmen gibi ünlü bir ressam olmadı. Hiçbir tablosunu sergilemedi. Kimse görmedi resimlerini ama onlar sayesinde kendini keşfetti. Duyularını en iyi ifade edebildiği yolu buldu. Fırçaları, tuvali ve boyları onun bir parçası oldu.

İnci, en sevdiği öğretmenini hiç unutmadı. Ondan öğrendikleri okulda öğrendiği bilgiler kadar kıymetliydi. Şimdi bugün -onunla tanıştığı günün yıl dönümünde- kadının sergide kopyalamaya uğraştığı resmi buldu. Üçüncü bir kopyasını da kendisi yapacaktı. Kim bilir belki de İnci'nin tablosu orijinalinden daha güzel olurdu.

ŞİR

Ayşe Reyhan ERSEN

ÜŞÜME

Bir çiçek açar gibi yel esti mi ansızın
Soldu mu tan yeri ağardığında kader yazın
Üşürsün, ısıtsın sözlerim tenini
Mısralarım senin olsun
Gökteki yıldızlar kadar parlak
Bir küçük yaprak saçlarında buluşmuş
Öyle güzel bir çift göz
Bir baktı mı, süzdü mü öyle özel
Daha ne söz gerekir günahıma
Alacakaranlık bastırdı mı, sustu mu kuşlar
Artık duyulmaz o coşkulu uçuşlar
Senin yolunu tutmuş bir konuk gibi
Artık bilinmez nasıl biter yokuşlar
Bir bakmadı mı melek canıma susar gibi
O beklenen saatte gönlüme dokunmuşlar
Semadaki şu emsallerine ram etti mi
Bülbülle sönmeyen şarkı devam etti mi
Sevdirir o güzel gözleri kara şafak
Bildirmez senin sesini sessiz afak
Bir olasılıksızlıktır bu beste
İlerler gönlüne aheste aheste
Sessiz sevdalar acıtır kulakları

Yakar gönlünü aldığın her nefeste
Devamı gelmiyor sözlerin
Tamamlanmıyor mısralar
Gönlümü sarsan hüsrânlar
Git, gelsen artık neye yarar
Şafak sökünceye kadar sönerim
Şefkatli bir yarama dönerim
Çekilirim köşeme, kulun kölenim
Yanar sularla kefenim
Cehennemim üşütür seni
Üşümesin, gelmeden gidenim

Azranur AYDIN

BEKLİYORUZ

Bildiğimiz tüm kelimeleri döküp saydık
Dil unutulmuşlar karıştı, işinden edilip
Zebraların postuna merak sardı insanlık
Ruha dair en son kanıt, mağara duvarlarında sergileniyor
Vicdan kara kuru bir inleme ile geziyor sokaklarda
Günahlar inci rengine boyanıp çıkarılıyor pazarlara
Akbabalardan bir kabile üşüşüyor başlarına
Çocuklar kahr kitabının sayfalarını çeviriyor
Titrek elleriyle

Şimdi biz dalgaların kenarında
Gözümüzü ufkun çizgisine dikmişiz
En uzaklardan bekliyoruz
Kurtuluşun o tuzlu, rüzgârla gelen kokusunu
Bildiğimiz tüm kelimeleri unutmuş hâlde sessizce.

Betül BOZER

UYKUSUZ RÜYALARDA

Güzel bir rüyadayım,
Sanki iki gram uyku bulmuşum gibi
Bir kış gecesi,
Güneş göğe varmayacak sanki
Çark tıkırdar, mum damlar
Artık güneş gökten inmeyecek mi?

Yıldız kayar, tut dileğini
Gidecek yeri var mı sanki?
Ay kovalar eşini
Yakalar mı, belki
Kalbim tekler,
O an duracak sanki

Güneş göğe vardığında
Ay eşini yakaladığında
Yıldız kaydığında
İki gram uyku bulduğumda
Daha mahvolabilirim şimdi.

Diyar ÇAYIR

SENSEDİM

Düştüm yine aynı hataya
Kalbim, rüyalar ve şiirlerim
Şimdi yuvadan ayrılan kuşum
Acıya baş kaldırmış
Dört kapakçıklı kalbimin
Tek çıkar yoluna koydum
Seni, sensedim.

Uzaklaşmayı kafaya koyduğum
An, bu hatayı
Akarsudan yudumlayan ceylan
gibiydim.
Sana vuruldum, acımasadım.

Ve bu an
Sürüsünden ayrılamayan koyun
Çiçeğine sarhoş arı
Cevap bekleyen bir sevgili
Ben...

Hubeyb BOZKURT

DERVİŞAN

Derviş sabah erkenden uyanır,
 Kireçsiz kapılar ardından.
 Gülüşünü kavak köklerine sarar
 Ve yalnızlığını
 Masallardan kaçma oyunlara gizler.
 Hüzün büyütür, gün sayar.
 Şayet tahassürü geride kalanlara;
 İhlamura ve çınara ve bozkıra.

Derviş de insandır, yorulur.
 “Soluklan” desem
 Haset ettiğimi düşünür.
 Vuslat,
 Aklına dahi gelmez,
 Derviş olmasa.

Ya bimar uzuvdur bu kanayan adam
 Ya da tarumar kervan,
 Hangisi illetli değil ki?

Derviş sabah erkenden uyanır,
 Kenar köşeye bıraktığı çölden.

Duyarsa suyun sesini,
Anlar ki vuslat.
Çalاکalem turnaların koynundan yahut
Bir çağlayanın kaynağından düşüp
Bir dervişin heybesinde tezahür etmektedir.

Derviş de insandır, yorulur.
“Vuslat” desem
Kuru bir eyvallah, der.

/Fırak ise heybeme düşen
Ona da eyvallah.../

Meryem ÇİNAR

İRTİHAL

Ben kendimi bildim bileli
 - ki bu yaklaşık 3,5 yaşam eder –
 Hep bir düşüncedeyim.
 Koskoca bi tufanda her demdeyim.
 Görseniz sanırsınız beni kanadı kırık bir serçe,
 Veyahut susuz bir güvercin.
 Oradan oraya savrulmaktayım.
 Çırpınışlarım acı vermiyor artık
 Önceki yakarışlar kadar.
 Ama yalan söylemeyeceğim.
 Her seferinde aynı tuzağa düşmek
 Savaş alanındaki o âcizliği taşıyor
 Her bir zerresinde.

Ben bir zamanlar sanırdım ki
 Bu kadar azap vermeyecek yaşamak
 - ki bu asırlar öncesine dayanır –
 Derdim; öldürmeyecek düşünmek
 Düşürmeyecek kör kuyulara
 Bir çığlık koptu gökten.
 Yer ağladı titrek titrek.
 Dediler: “Ne bekledin şu zamandan?”

Koskoca Yusuf'un atıldığı kuyuya
Seni sokmayacaklar mı sandın?
Bin ölüp bin doğan şu canların içinde
Sen gökte mi kalacaktın?

Bir akşam desem ki:
- Umut ettiğim nadir anların birinde –
Candayım, kadayım, nefesteyim, tendeyim.
Koskoca bir devin ta kendisiyim.
Bir ayna tutarlar karşıma
Bak derler, bak.
Küçücüksün, ufacıksın
Ne kandasın ne candasın
Son bir nefesin İsrail'in surunda
Gerisi yalan, gerisi boş ve gerisin geri...
Uçsuz bucaksız cennettesin.

Nehir ŞAHİN

ÇOCUK ÇOCUKKEN

çocuk çocukken
bazı çocuklar hiç çocuk olmadı
kafeste birer kanaryaydı
özgürlüğü aralayan kanatları
kesen, esaret denen makastı

bazı çocuklar hiç çocuk olmadı
balonlar vardı alamadığı
heveslerini ucuna bağlardı
ama hep kursak denen kuyuya atıldı

bazı çocuklar hiç çocuk olmadı
kâğıdın kenarına çizdiği güneş onu hiç ısıtmadı
tek bildiği mutsuz aile tabloları
annesini bir kere de dizini dövse ne vardı

bazı çocuklar hiç çocuk olmadı
“geçti onun masal yaşı”
tutulmadı çocukluğunun yası
ancak ömründen geçen trenler hep karaydı.

Nermin ÇETEMEN

YALNIZLIK

o sessiz plaklar esirgerdi yeniyi
buğulu şarkılar mırıldanırdı
köşesine çöküp kapanan geçmişi.
kırk şekerli kavanoz
yalnızdı şimdilerde
çalınmamış kapısı, varılmamış acısına
o eski umutlar ki yoktular
sıra dağlar gibi dizilmiş korkaklıktı bizimki
fazladan bir şeker almaya çekinin çocuklar gibi
köhne kapı eşiklerinin eskimesi eskidendi,
uğranmazdı artık
acele yaşayan kuşların kanatlarının havaya darbesi
özenir kelebeğe, öğretir leyleğe

Neva Irmak ÖZTOPRAK

İSTİKLAL'İN YOKUŞLARI

Avrupa'da yeni bir gün
Galata'nın altı
Ve Avrupa'da yeni bir gün
Eski kilisenin çanları

Sabahladığım parklar
Benden önce uyanmışlar

O masum kâğıttan çocuklar
İçlerinden yine birini yitirmiş
Yeni güne yasla kalkmışlar

Avrupa'da yeni bir gün
Hüzün ağlayan güneş
İstiklal'in yokuşlarından akıyor damlaları
Duygularımı yitirdiğim o yol
Ve yolların daim dostu dilenci
Kavruluyor hüzün damlalarıyla
Kavuruyor...

İstanbul'da normal bir gün
Kilisenin kapısından adam bağıyor
Yüzü tam görünmüyor ama sesi kulaklarımda çnlıyor
“Allahsızın bir günü bu kadar hayırsız olur.”
Ah, bir bilsen Allahsızın günü nasıl olur,
Gün sonu kendini dua ederken bulur.

Nisanur ÖÇAL

KAR TANELERİ VE ÇİLLER

Aralığın ortası, bir fırtına arkası
 Yanan odunun durgun çıtırtısı
 Pencere önü, boş kahve kupası
 İçemediğim kahve kadar uzaktasın

Bir kar tanesi, dans ederek geceleri
 Eş bulmak için gezer pencereleri
 Ev işleriyle mesul niceleri
 Takıp takıştırır, bekler bu genci
 Lakin seçicidir güzelde kar tanesi
 Kızılın tekrar görebilmektir gayesi
 Ne ince belleri ne narin elleri
 Etmiş onu divane, bir kızılın çilleri

Öyle ya, vardır bu güzelin de gönlü
 Görmemiş böylesine efendiyi ömrü
 Fakat vakti tanımaz aşkı, bekler ölümü
 Ev işlerinden ayrı geçiremez gününü

Kar tanesi gezer, kar tanesi usanır
Tek çare kızılı rüyalarında yaşatır
Çilleri hâlâ bekler kızılın ay ışığında
Kızıl da beklerdi kahve içebilseydi
Kızıl da içerdi, geceyi sevebilseydi

Recep DEMİR

YANKI

Ekmeği bahane ettiđimiz paranın tohumu
Ucu er kişi niyetine kan kusar suratımıza
Yazılanlar cereyan ediyorsa dar kafalarda
Özünde “Ben” oynadığındandır belki

Örtüler bile örtüler etiketteki karakteri
Oysa şimdi pervasız saman çöpleri hakimiezelî
Hayat sahte kelimeler kadar sakın
Ağır geliyor olmalı çeperlerini yoklayanlara
Bu kumar kaybedeniyle oynanıyorsa
Yumuşatmayı bilen ateş serinletmeyi de bilir ya

Tayyip İbrahim YILDIZ

BİR ORTA DOĞU BAHSİ

Bir ölümler onlarca suale cevap bulunur.

Yanlış aşklar borsadan fırlamışçasına her eve,
Gelir milyonlarca fitneyle
Bir bela bütün belaları peşinden sürüklerken
Korkutur, ürkütür ve tiksindirir
Kuşların yuvasını bozar inanmış bir azınlığın canına kıyar
Ve Kübasız dünyanın son antikapitalist evini
Şehir gözlü bebeklerin kundaklarını bombalar
Bundandır uykuya biz yenilmiş çocuklar için yatar
Rüyamızı Ali gibi yaşarız
Hırkamızı o cepsiz o yırtık
Son peygamber emaneti hırkamızı
Çeklerini sıkı sıkıya dolduran adamların
Ve dünyayı birer birer azdıran kadınların
İnadına giyip Muhammed'i direnişe
Başları Kenan ilinde
Yort Savul.

Orta Doğu bir davadır efendiler!
Kapanması gereken hesaplar
Vurulmayı bekleyen kuleler

Yeniyor faizle kalemini yürütenler
Artık canımızı da yakmıyor bebeği öldürülen anneler
Dört halife bir, diyen anaların inandığı tek Allah'tır
Ve doğurduğu Orta Doğulu.
Şimdi bir Yemen bir Filistin bir Ürdün
Amerikasız dünyaya doğmuşum.
Dünyalı olduğumuzu ele vermeyen bir sevdaya vurulmuşuz
Sen hiç ölmedin ve ölmeyeceksin
Diğerlerine varmıyorum merkez sağı öven dilim
Kendimi diyorum, en çok da değişkenlik gösteren kendimi
Bir yere raptetmişim.

Orta Doğuluyum hem de ortalık böylesine karışmışken.

Zeynep YILMAZ

GÖNÜLYÜZÜ

Ben artık sevdiğim bir kitabı bile bitirmek istemiyorum,
Acı sonları kalbimi dağlar diye.
Ben artık sevdiği de olmak istemiyorum bir şairin,
Dizeleri bir gün aynam olamazsa diye.
Kimseye kalbimin kırıklarını toplattırmıyorum
Elleri kanar da beyaz güller kırmızı olur diye
Gözlerine bakmak da korkutmuyor artık beni,
Cehennemi görüyorum bebeklerinde, mutlu oluyorum,
Gideceğim yer bu kadar güzel mi diye.
Acıtmıyor canımı toprağın üstünde çıplak ayakla gezmek,
Evvvela ondan yaratılmadım mı? diye.
“Hayat hızlıken bu kadar,
Nasıl geçmek bilmiyor.” diyorum,
Son nefesimi veriyorken.
Annem ağlıyor arkamdan sadece
Önce ben öleseydim keşke diye...

